

Giới thiệu *Sử Thượng Tồi Cường Chuế Tế*

Thể loại: huyền huyền, trọng sinh, dị giới...

Nhân vật chính của câu chuyện này là Thẩm Lăng cuộc sống của cậu đang rất yên lành, ngoài ra cậu được đánh giá là người rất đẹp trai, đáng tiếc trong lúc thí nghiệm gặp tai nạn khiến hắn bị hủy dung thành kẻ xấu xí đến mức chỉ cần trông mặt đã mơ thấy ác mộng.

Khi khoa học không thể chữa trị, hắn chỉ còn phần đầu thành một người có tâm hồn cao thượng, thế nhưng người ta vẫn chối bỏ hắn. Thế là hắn chết trong một trận mưa bom bão đạn ở một đất nước châu Phi xa xôi mà vẫn còn thân xử nam nguyên đai nguyên kiện.

Hắn thế, nếu có kiếp sau thì phải làm loại người ăn không ngồi rồi, tận hưởng giàu sang.

P/S: Đây là truyện mới của tác giả Minh Nhật Đế Quốc, Đọa Lạc Chi Vương, Mỹ Nữ Yêu Quái Chờ Có Ăn Ta... (bút danh Thuyết Kiếm cũ, lúc ấy còn đang viết thể loại sắc tình), Cơ Chiến Hoàng, Diệt Thế Ma Đế, Thái Giám Vô Địch (bút danh Trầm Mặc đích Cao Điền). Vì con tác viết truyện chuyên nghiệp, thuộc hàng tác giả đại thần nên yên tâm là truyện không có bị ngừng nửa chừng đâu nha. Mong mọi người ủng hộ để 2 con mấm dịch giả có tiền tổng cho trai già (tác giả) nuôi con gái.

Dịch giả: Nham Tặc (Mèo Thày Mo + Kyle Mallory) - Từ chương 145 chỉ còn Mèo làm

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: Chuyển kiếp

Dịch: Nham Tặc

Đây là một thế giới coi trọng bề ngoài, người xấu xí nếu như không có tiền thì ngay cả quyền sinh con đẻ cái cũng không có.

Mà nếu như người có ngoại hình đặc biệt xấu xí thì dù có tiền cũng chả gái nào nó ngó cho.

Mà Thẩm Lăng (*) chính là một gã đàn ông xấu xí đến mức ngay cả quyền sinh sôi hậu duệ cũng chả được.

(*) Do chữ 沈 có thể đọc là Thẩm hoặc Trầm nên ngoài tên Thẩm Lăng, cũng có thể gọi nam chính là Trầm Lăng. Đương nhiên nhân vật này không có liên quan gì đến Thẩm Lăng trong Vô Lâm Ngoại Sử đâu nha.

...

Đương nhiên, Thẩm Lăng xấu không phải bẩm sinh!

Hắn đã từng siêu đẹp trai, từ nhỏ đã có nữ sinh thầm mến, cuồng nhiệt mà theo đuổi hắn. Mà hắn chỉ nghiêm túc học hành, hết lần này đến lần khác đem thư tình đưa cho giáo viên, đem chocolate phân chia cho bạn cùng phòng đem 999 con hạc giấy nữ sinh gấp cho quảng vào thùng rác.

Có lẽ là nhiều cô gái thích Thẩm Lăng từ hồi nhỏ nên cha mẹ hắn cũng lo sợ, giáo dục con mình tránh xa con gái, nhiệm vụ của con chỉ là học học và học mà thôi.

Tình hình như thế luôn luôn duy trì đến 18 tuổi. Vào năm hắn học năm nhất đại học, không chỉ vẫn giữ thân xử nam, nụ hôn đầu tiên vẫn còn zin, ngay cả nắm tay một cô gái cũng chưa từng.

Giống như bỗng nhiên một ngày nào đó, bỗng thấy được cảnh xxx trên laptop của bạn cùng phòng, hay vô tình nhìn thấy cô giáo mặc váy ngắn ngồi xổm. Hắn trở nã, cũng đến lúc thức tỉnh sự khát vọng với người khác phái, quyết định nói yêu thương.

Chuyện tình yêu đối với hắn mà nói hắn nên là chuyện trôi qua ung dung êm ả. Hắn đẹp trai ưu tú như vậy, chỉ cần chọn một sinh viên nữ xinh đẹp tiến lên to tỉnh là được rồi.

Không sai, lựa chọn người xinh đẹp nhất.

Hắn mới mười tám tuổi mà thôi, còn rất khó phân biệt cái gì là linh hồn thú vị, cho nên đương nhiên chỉ biết chọn cô gái có ngoại hình xinh đẹp nhất, vóc dáng nóng bỏng nhất.

Còn chuyện bị từ chối ấy hả? Không thể nào, đáng đáp Thẩm Lăng đẹp trai như vậy! Đẹp trai đến mức phi lý, con gái không thể chối từ, ví như Tiểu S (*) dù đã có chồng nhìn thấy Kim Thành Vũ vẫn kim lòng không đặt vậy.

(*) Biệt danh của MC Từ Hy Đề, em gái của diễn viên Từ Hy Viên – Đại S.

Đúng ngay tại lúc này, sự số đáng sợ ngoài ý muốn xảy ra.

Khi hắn làm thí nghiệm thì bị nổ chai, acid sunfuric nồng độ không thấp văng lên mặt, còn có nửa lồng ngực.

Khuôn mặt đẹp trai đã bị hủy hoại, hắn biến từ một thiên thần thành một con quỷ, xấu đến mức người ta thoát nhìn đã không muốn ngó lại lần hai, thậm chí còn tệ hơn cả Quasimodo trong Notre Dame de Paris. Đó đúng là một khuôn mặt xấu xí đến mơ thấy ác mộng.

Thảm Lãng từ kẻ người gặp người thích, biến thành người gặp người sợ, gần như không có nữ sinh viên nào dám ngó mặt hắn vượt quá hai giây.

Thế là, hắn mất đi quyền giao phối!

...

Thầy Triệu của chương trình Thế Giới Động Vật hay mở đầu bằng câu: Mùa xuân đã tới, lại đến mùa giao phối. Cái chương trình này khiến người ta một loại cảm giác, giống như tất cả động vật phấn đấu cả đời chính là vì giao phối, khi còn bé Thảm Lãng nghe những câu này bèn hắc hơi mấy cái.

Nhưng sau khi lớn lên lại phát hiện, cái này hóa ra lại là quy luật của thiên nhiên. Không chỉ giới hạn ở động vật mà cả con người cũng như thế.

Thảm Lãng đã mất đi cái vẻ ngoài đẹp trai, vì giành lấy quyền giao phối, hắn liền lựa chọn trở thành một người có linh hồn cao thượng.

Sau khi tốt nghiệp thạc sĩ, hắn không học lên tiến sĩ, cũng không chọn ở lại bệnh viện trực thuộc trường đại học mà đi đến vùng biên giới gian khổ nhất.

Khi trợ giúp cho vùng biên giới suốt 10 năm, cứu được vô số người, vinh dự thu được nhiều vô kể, nhưng mà vẫn không có đàn bà thích hắn.

Hắn cảm thấy mình làm chưa đủ tốt, còn chưa đủ để ánh sáng bắn ra bốn phía.

Thế là, hắn quyết định để cho mình trở nên càng cao thượng hơn nữa, cao thượng đến nỗi để cho người ta quên đi khuôn mặt xấu xí đáng sợ của hắn. Hắn tình nguyện đi đến châu Phi, đến những quốc gia chiến tranh đỏ lửa, hàng ngày sống trong túp lều không có cả phòng giải phẫu.

Hắn đã ở suốt 10 năm ở một nước châu Phi đang chiến loạn.

Hắn thu được vinh dự càng nhiều hơn, thậm chí còn có khen thưởng của Liên Hiệp Quốc. Mỗi một ngày hắn đều trị bệnh cứu người, mỗi một ngày đều ở mổ.

Hắn nổi danh trong và ngoài nước, biến thành lá cờ đầu, là biểu tượng cho sự hiến dâng, phấn đấu, hy sinh.

Cái khuôn mặt xấu xí của hắn lên rất nhiều tạp chí, có rất nhiều đàn bà kính ngưỡng hắn, nhưng vẫn không có một cô gái thích hắn, hơn bốn mươi tuổi hắn vẫn cô độc.

Đến khi cha mẹ rời bỏ thế gian, hắn càng thêm lẻ loi.

Hắn vẫn mỗi ngày làm việc mười mấy tiếng đồng hồ, cứu sống trở thành quán tính.

Lãnh đạo đặc biệt quan tâm hắn, vì giải quyết đại sự chung thân của hắn, bèn làm mai cho một nữ y tá xinh đẹp thuộc một vùng nghèo khó. Nữ y tá này hiền lành chất phác, hơn nữa lại rất hâm mộ Thảm Lãng.

Ở niên đại này nhà cửa đã lên đến giá trên trời, loại chuyện tốt như phân nhà rất ít xảy ra, nhưng tổ chức vẫn phân cho nàng một căn nhà để cho người nhà của nàng ung dung tìm công việc yên ổn.

Mục đích chỉ có một, để Thảm Lãng nhận được một phần tình yêu.

Cho nên đến bốn mươi lăm tuổi Thảm Lãng cuối cùng sắp kết hôn rồi!

...

Trước khi kết hôn một tuần, nữ y tá xinh đẹp nữ đi tới trước mặt Thảm Lãng, quỳ trước hắn mà òa khóc lên.

- Xin lỗi anh, xin lỗi. Em thật sự làm không được. Mỗi ngày em đều mơ thấy ác mộng!

Thảm Lãng nhìn khuôn mặt khóc như hoa lê rơi là tá của nàng, ánh mắt có hơi co lại một chút. Cuối cùng hắn vẫn gạt đầu.

- Anh hiểu rồi!

Nữ y tá khóc càng thêm thương tâm, nước nờ nói:

- Nhưng là... Chính là...

Thảm Lãng nói:

- Anh sẽ cùng nói với lãnh đạo là nguyên nhân xuất phát từ anh, anh không muốn kết hôn, không liên quan gì đến em.

Tiếp đó, nữ y tá cảm ơn rồi rút mà rời đi.

Kế tiếp Thảm Lãng như chết lặng, liên tục mở suốt 27 canh giờ, như là một robot vậy.

...

Đã tròn hai mươi mấy năm.

Hắn mỗi một ngày đều cứu người, mỗi một ngày đều đang liều mạng hiến dâng, gần như chưa từng nghỉ ngơi, giống như một người sắt.

Suốt hai mươi mấy năm nay, hắn đã làm giải phẫu, đã cứu người, có thể vượt qua những bác sĩ khác hơn một trăm năm.

Chứng minh rằng, một người cao thượng thường chẳng chiếm được quyền giao phối, những điều đã xảy ra trong Notre Dame de Paris dường như không xuất hiện trong thực tế.

Hắn cũng không trách nữ y tá nọ, ngay cả sư tử cái còn biết chọn một con sư tử đực hùng dũng để sinh con đẻ cái, huống chi là con người?

Khuôn mặt của hắn bị acid sunfuric ăn mòn xấu xí đáng sợ như vậy, cũng không cần xuất hiện dọa người. Còn muốn để đàn bà thích cái linh hồn cao thượng mà quên đi khuôn mặt xấu xí của hắn, thực sự quá gượng ép rồi.

Thảm Lãng cẩn thận làm khâu lại một cái chân đứt lìa cho một người dân chạy nạn, không có một chút qua loa sơ sài nào, dù cho hắn đã mệt mỏi rã rời tới cực điểm.

- Xi...

Một trận tiếng rít từ xa đến gần, kèm theo là sự run rẩy trong không khí.

Thảm Lãng rõ ràng biết đây là tiếng bom, hơn nữa hướng đỉnh đầu hắn bay tới, thế nhưng hắn không có nửa điểm sợ hãi cùng tránh né, trong lòng ngược lại cảm thấy là một sự giải thoát dễ dàng.

- Mệt rồi, nhưng mà cuộc đời ngay cả đàn bà đều chưa từng ngủ đã chết, thật là có chút tiếc nuối!

- Nếu như cuộc sống có thể lần nữa trở lại, ta sẽ phải được cuộc đời thoải mái nhất, áo mặc tới tay, cơm tới há mồm, không bao giờ muốn lao碌 như vậy nữa.

- Nếu như trời cao còn có thể trả lại cho ta một cái mặt đẹp trai, ta sẽ ngủ với thật nhiều cô gái xinh đẹp.

Trong lòng Thảm Lãng phát ra lời thề độc.

- Âm!

Bom rơi vào bệnh viện đã chiến nổ tung thân thể Thảm Lãng.

Trong nháy mắt, thân thể hắn trực tiếp tan nát, còn có một máy soi xquang, một laptop bên cạnh cũng nổ nát bấy.

Tiếp đó trong không khí giống như xuất hiện một vòng xoáy ánh sáng, đem hết thảy tất cả đều cuốn vào.

...

Chú thích của Bánh: Sách mới truyền lên, lạy xin cất giấu, lạy xin phiếu đề cử a!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 2: Ta làm thân ở rể đẹp trai

Dịch giả: Nham Tặc

Đây là đâu? Không phải mình đã bị nổ tan xương nát thịt ư?

Khi Thảm Lãng lại lần nữa mở mắt ra, người đã ở nơi chốn hoàn toàn xa lạ.

Hắn nằm trên cái giường trạm chỗ vừa lớn vừa mềm mại, tất cả mọi thứ xung quanh thật nguy nga lộng lẫy.

Bàn gỗ gụ được chạm trổ tinh tế, chân nền bằng bạc tinh xảo, cùng thảm len mềm mịn, những chi tiết này biểu hiện rõ chủ nhà là người giàu có.

Điều quan trọng nhất chính là mọi thứ trong phòng đều theo phong cách cổ xưa, không phải phong cách hiện đại ở Trái đất.

Hắn cúi đầu xuống nhìn lướt qua quần áo trên người, quả là tơ lụa thượng hạng, nhưng phong cách không thuộc về trái đất hiện đại mà càng giống trong các bộ phim truyền hình cổ trang trên TV.

Kế bên giường có một cái gương lớn, phản chiếu hình ảnh mờ mịt, chắc là gương đồng rồi.

Thảm Lãng cố đứng dậy, lấy hết dũng khí nhìn phía cái gương.

Chuyện này không trách hắn được, từ khi gương mặt bị hủy, mỗi lần soi gương hắn đều như gặp ác mộng vậy, đến chính hắn còn phải sợ.

Thấy khuôn mặt trong gương ấy, Thảm Lãng trước tiên kinh ngạc, sau đó hắn khóc.

Tuy rằng mặt mũi hắn hốc hác thiếu sức sống, nhưng lại rất khôi ngô tuấn tú, thậm chí cùng trước khi mặt Thảm Lãng bị hủy hoại giống đến tám chín phần.

Thảm Lãng xác định được.

Hắn chuyển kiếp, linh hồn của hắn xuyên qua thế giới xa lạ này, xuyên đến cái người con trai vừa xa lạ vừa quen thuộc này.

Đã lâu lắm rồi mới nhìn thấy gương mặt đẹp trai anh tuấn đó.

Thảm Lãng hầu như tham lam nhìn khuôn mặt hắn trong gương.

Trời cao vậy mà thực sự cho hắn sinh mạng mới, khôi phục lại gương mặt khôi ngô này, dẫu cho ở một thế giới hoàn toàn xa lạ.

Tốt quá rồi, dù sao từ lúc cha mẹ hắn mất, hắn không còn lưu luyến gì với hiện đại trái đất cả.

Một lần nữa sống lại thật tuyệt vời biết bao!

Hơn nữa khi chuyển kiếp tới, cũng đã thỏa mãn một nửa tâm nguyện của Thảm Lãng, lấy lại gương mặt đẹp trai!

Dù cho thân thể này thực sự có chút yếu đuối bệnh tật.

Nửa tâm nguyện còn lại, đó là phải sống một đời áo mặc tới tay, cơm tới há mồm, nữ tới nằm xuống. Tha hồ sống một đời xa hoa phú quý.

Nhưng vào lúc này, một đám tin tức phức tạp tràn vào đầu óc của hắn, đây là ký ức của nguyên chủ thân thể này.

...

Đây là một thế giới vừa quen thuộc vừa xa lạ.

Quen thuộc là bởi vì nơi này rất giống Trung Quốc cổ đại, hơn nữa văn hóa tương tự, dùng chữ viết đồng dạng, nhân chủng cũng y chang.

Lạ là bởi vì nơi này không phải Trái đất, bản đồ cũng không giống.

Thế giới này có Tứ Thư Ngũ Kinh, những sáng tác của bậc tiên hiền Trung Hoa thượng cổ, nền móng văn minh Trung Hoa gần như đều có.

Thế nhưng một triều đại Trung quốc cũng không có, không có triều Tần, triều Hán, thậm chí còn không có cả triều đại nhà Tần các thứ gì đó nữa...

Điểm này rất kỳ quặc, bản đồ khác nhau, triều đại cũng khác, lại giống nhau về khởi nguồn văn hóa.

Thảm Lãng lục lại ký ức trong đầu, lịch sử thế giới này đã từng xuất hiện một lần đại thảm họa. Sau đó văn minh lại phục hồi lần nữa, những sách vở được khai quật lên, trở thành cái chìa khóa vĩ đại để phục hưng văn minh thế giới này.

Cho nên, những loại sách vở như Tứ Thư Ngũ Kinh linh tinh ở thế giới này thậm chí còn có vai trò quan trọng hơn (trong lịch sử Trung Quốc cổ đại).

Không những thế, thế giới này có võ công, võ lực của cá nhân càng vượt xa so với Trung Quốc cổ đại.

Lúc này, vị trí triều đại Thảm Lãng ở được gọi là vương triều Đại Viêm.

Đây là một đế quốc khổng lồ, lãnh thổ quốc gia vượt qua một nghìn bốn trăm vạn cây số vuông, gần như vượt qua bất kỳ một cái triều đại nào của Trung Quốc cổ đại, bao gồm cả thời nhà Nguyên.

Cái triều đại này cũng khác biệt với Trung Quốc cổ đại, trừ một đế quốc trung tâm ra, chung quanh còn có rất nhiều nước chư hầu.

Là nước chư hầu, không phải nước thuộc địa, cùng loại quan hệ Chu thiên tử cùng thiên hạ chư hầu, thế nhưng cái này đế quốc trung tâm lại so với họ Chu còn cường thế rất nhiều, những nước chư hầu này toàn bộ phụng Viêm Đế là chân long thiên tử.

Hơn nữa đơn thuần trình độ văn minh mà nói, vương triều Đại Viêm hơn thời Xuân thu chiến quốc Trung quốc, cơ bản khá giống với đời Đường Tống.

...

Quốc gia hiện tại mà Thẩm Lăng ở, chính là một nước chư hầu lớn ở phía nam.

Việt quốc có ba hành tỉnh, bốn mươi lăm quận, diện tích vượt qua ba mươi chín vạn cây số vuông, dân cư hơn mười triệu, thương mại phát triển, dân phong sắc sảo, võ đạo hưng thịnh.

Gia tộc nhà Ninh, thống trị Việt quốc đã vượt qua bốn trăm năm.

Chỗ Thẩm Lăng ở chính là hành tỉnh Thiên Nam, quận Nộ Giang, thành Huyền Vũ của Việt quốc.

Chủ nhân ban đầu của tâm thần hấn xuyên qua này cũng là Thẩm Lăng.

Mẫu chốt là tướng mạo hai người lại có bảy tám phần tương tự, đây không giống như là sự trùng hợp, đến tột cùng là nguyên nhân phức tạp nào, lúc này hoàn toàn không biết được.

Nhưng sau khi xem ký ức cổ thân thể này xong, hấn chỉ cảm thấy cuộc đời Thẩm Lăng thế giới khác, hoàn toàn là một vở bi hài kịch từ đầu đến đuôi.

...

Thẩm Lăng sinh ra ở thành Huyền Vũ, trấn Hàn Thủy, thôn Diệp Phong.

Nhà hấn là dân ngụ cư, lúc Thẩm Lăng hơn hai tuổi mới đến thôn Diệp Phong đây.

Cha mẹ là nhà nông bình thường nhất, toàn bộ quận miền núi Nộ Giang nhiều nước nhiều ruộng, một nhà bốn miệng ăn của Thẩm Lăng bắt đầu cũng chỉ có hai mẫu ruộng, hai mẫu đất đồi. Cha mẹ đều chịu thương chịu khó, nhưng sản xuất một năm làm ra chỉ miễn cưỡng đủ ăn no thôi.

Mặc dù xuất thân nhà nông, hấn không phải đứa con độc nhất trong nhà, nhưng từ nhỏ đến lớn cha mẹ đối với hấn đặc biệt cưng chiều, không nỡ mắng mỏ sai khiến hấn làm việc. Dẫu cho nhà nghèo đến nỗi bụng kêu ỉn ỏi, nhưng cha mẹ vẫn đưa hấn đi học, cho nên từ một loại ý nghĩa nào đó hấn coi như là một người có học.

Thế nhưng hấn học khá kém, mười năm đèn sách, vậy mà số chữ nhận biết không quá một nghìn.

(*Chữ Hán có tầm 10.516 chữ, trong đó phổ biến tầm hơn 1000)

Không phải hấn lười, ngược lại hấn rất chăm chỉ, thành tích kém là do chỉ số thông minh quá thấp, đầu óc ngu si, giống như Forrest trong bộ phim « Forrest Gump » (*) vậy. Nói chuyện chậm rãi, biểu cảm khờ khạo, phản ứng chậm chạp.

(*Forrest Gump là một bộ phim của Mỹ về cuộc đời của Forrest Gump, một người có chỉ số IQ là 75. Nội dung của bộ phim trải dài xuyên suốt một thời kỳ lịch sử của nước Mỹ. Vai chính do nam diễn viên Tom Hanks thể hiện)

Trừ gương mặt khôi ngô này ra, hấn gần như làm cái gì cũng không xong, nổi tiếng khắp trăm dặm là cái đồ bỏ đi.

Mà em trai của hấn Thẩm Kiến là một người sa cơ thất thế, tập võ mấy năm không thu hoạch được gì, hiện tại đã trở thành một tên lưu manh, đương nhiên làm lưu manh cũng có thể giàu, nhưng em trai hấn không làm người xấu được, mỗi ngày chính ở bên ngoài lăn lộn bữa đói bữa no, dù cho ở trong đám lưu manh cũng chỉ là bia đỡ đạn thôi.

Cha mẹ dần dần lớn tuổi, trong nhà ngày càng sa sút, đã nghèo đói khó khăn, chân chính nhà chỉ có bốn bức tường.

Năm nay hấn tròn mười tám tuổi, vào trấn học hành đã suốt chín năm ròng, nhưng học vấn vẫn dở ẹc. Bạn học cùng trường với hấn đã thi đậu có công danh sự nghiệp, mà hấn vẫn học lớp vỡ lòng, mỗi ngày học chung với đám con nít mười tuổi.

Đây tương đương với người khác đều lên đại học, mà hấn còn không có tốt nghiệp tiểu học.

Đây hoàn toàn là sỉ nhục của học đường trấn Hàn Thủy, dù cho cha mẹ và em trai ra sức kiếm tiền đóng học phí cho hấn, nhưng thầy giáo trên trấn cũng chẳng muốn dạy, bởi vì hấn thật sự là quá ngu xuẩn đi, gỗ mục không thể điêu khắc ra cái hình thù gì.

Vì thế, hắn bị đuổi học.

Hôm nay hắn đã trưởng thành, tốt xấu coi như là một sức lao động, nếu về đến nhà làm nghề nông cũng không phải sống không nổi. Nhưng từ nhỏ đến lớn cha mẹ quá cưng chiều hắn, vai không thể gánh, tay không thể mang, sức yếu như gà, ngay cả bỏ củi cũng không xuể huống chi đến việc đồng áng một nắng hai sương.

Thế là sau khi về đến nhà, mỗi ngày hắn cầm que gỗ hàng ngày vẽ trên mặt bùn đất, mỗi ngày ăn bám ở nhà.

Cha mẹ không hề ghét bỏ hắn, vẫn đối với hắn ân cần hỏi han. Em trai mặc dù là một tên lưu manh, nhưng đối xử với hắn vô cùng tốt, mỗi ngày ở bên ngoài mặt mũi bầm dập kiếm về mấy đồng tiền, nuôi ông anh phè vật mà chẳng có nửa câu oán hận.

Khi những hình ảnh ký ức này hiện lên, trái tim của Thẩm Lăng cảm thấy như muốn bùng nổ.

Chỉ số thông minh của chủ nhân thân thể này không cao, cho nên rất nhiều chuyện không hiểu.

Bởi vì gạo trắng đất mà bắp (*ngô) rẻ, cho nên sau khi cả nhà gặt lúa phải đổi bắp về, duy chỉ có mình hắn ăn cơm trắng.

Khi còn bé Thẩm Lăng mỗi bữa ăn cơm, cha mẹ cùng em trai cũng chỉ có thể ăn cháo bắp. Cha thỉnh thoảng lên núi săn thỏ rừng cầm đi ra phố bán lấy tiền, nhưng mỗi lần đều lưu lại một cái chân thỏ, dành riêng cho Thẩm Lăng ăn, em trai Thẩm Kiến vừa chảy nước miếng vừa và cơm bắp khô khóc trong chén.

Cha mẹ thực sự rất bất công đi, đem thằng nhóc đàn độn Thẩm Lăng trở thành cục cưng mà thương yêu, đệ đệ Thẩm Kiến chẳng khác gì cỏ dại rom rác.

Hơn nữa từ nhỏ đến lớn bởi vì trí tuệ của Thẩm Lăng quá thấp, cho nên thường bị người khác bắt nạt, em trai Thẩm Kiến vì bảo vệ hắn, không biết đã cùng người khác đánh nhau mấy lần nữa.

Thật là hạnh phúc ảm áp.

Cho nên ký ức đến tận đây là dừng, chẳng sợ trong nhà nghèo kiệt xác, nhưng thực sự vô cùng hạnh phúc.

Bất quá, nếu Thẩm Lăng nghèo đến thế, vì sao lúc này ở căn phòng đẹp đẽ quý giá như vậy?

Bởi vì hắn cưới một cô vợ siêu cấp có tiền, nói trắng ra hắn ở rể đến một nhà giàu có.

...

*Chú thích của Bánh: Đem sách của ta thêm vào kệ sách, nuôi văn cho tốt đi, cảm ơn A di đà phật thánh ân vô hạn vạn tiền khen thưởng, cảm ơn.

*Bình luận bên lề trên qidian:

- Vô Liêu Dương Thủy: Vì thứ gì không tìm người mù. Trước khi xuyên qua không phải cần gái đẹp sao. Cứ tìm một em gái mù xinh đẹp là được rồi.

- Nại Tu Sứ Đồ: Kỳ thật cũng đi tìm gái mù, nhưng là bởi vì nam chính y thuật quá cao, người mù gặp hắn cũng tìm thấy ánh sáng nên không có ... chuyện sau đó. Đương nhiên, thứ phía trên là ta chế.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chú Tể* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 3: Nhà quyền thế, hì hì

Dịch giả: Nham Tặc

Nhà họ Từ của thành Huyền Vũ, sống bằng nghề sản xuất buôn bán tơ lụa, sở hữu vạn mẫu ruộng dâu và ruộng bông, là người giàu có một phương.

Tiểu thư nhà họ Từ - Từ Thiên Thiên, cũng là đại nỷ nhân đứng đầu ở toàn bộ thành Huyền Vũ, cảm kỳ thư họa mọi thứ tinh thông, không chỉ có ở thành Huyền Vũ, dù cho ở toàn bộ quận Nộ Giang cũng nổi tiếng.

Nàng từ khi mười lăm tuổi đã biết phụ cha xử lý việc làm ăn trong nhà, thông minh tháo vát, hơn nữa còn kết giao rất nhiều thiên kim tiểu thư quý tộc quan lớn, để Từ gia từ nhà buôn thuận lợi sáp nhập vào xã hội thượng lưu của quận Nộ Châu.

Một thiên kim tiểu thư xinh đẹp tài hoa phú quý thế này là người yêu trong mơ của vô số trang tuấn kiệt. Dù là con rể có bò đến cửa cũng không đến phiên tên Thẩm Lăng ngu dốt không thể tả. Dù ngoại hình hắn đặc biệt đẹp trai, nhưng hắn với Từ Thiên Thiên khác nhau một trời một vực, vĩnh viễn đều

không có khả năng cùng một chỗ, dưới tình huống bình thường Từ Thiên Thiên thậm chí nhìn cũng sẽ không liếc hán một cái.

Nhưng sự đòi chẳng thể ngờ, một năm trước Từ Thiên Thiên chợt phát ra trọng bệnh, Từ gia chủ tìm tất cả thầy thuốc xung quanh đều bó tay, mắt thấy sẽ phải tan hương nát ngọc.

Lúc này, có một phương sĩ (*một kiểu nhà giả kim của Trung Quốc) tìm đến Từ gia chủ, nói Từ Thiên Thiên căn bản cũng không phải là nhiễm bệnh, mà là trúng tà. Muốn cứu con của ông ta chỉ có một biện pháp, đó chính là thành hôn xung hi, đem vận rủi cùng tà khí chuyển dời đến trên người đứa con rể kia.

Từ gia chủ đương nhiên không tin cái này, nhưng Từ Thiên Thiên lập tức sẽ phải chết, chỉ có thể làm liều chữa ngựa chết làm ngựa sống, kén rể ở toàn bộ quận Nộ Giang cho Từ Thiên Thiên. Nếu như là lúc trước, vô số thanh niên tuổi trẻ chỉ sợ phải bề đầu đoạt phần nhân duyên này. Dù cho Từ Thiên Thiên phải chết, dù cho hướng về đồng gia tài bạc triệu phía Từ gia, cũng có vô số người tranh chấp làm con rể tới cửa.

Giấy không thể gói được lửa, nhà họ Từ kén rể là vì cho Từ Thiên Thiên xung hi, là vì đổi chỗ tà khí chuyện này vẫn bị truyền ra.

Mỹ nhân cùng vàng bạc ai cũng yêu, nhưng vẫn là mạng nhỏ quan trọng. Loại chuyện chuyển dời tà khí này đương nhiên để cho người ta sợ hãi, vậy những đám thanh niên tuổi trẻ đã từng ngày nhớ đêm mong với Từ Thiên Thiên từng tên một e sợ tránh không kịp, không ai sẵn lòng tới cửa.

Mà Thẩm Lăng đàn độn của thế giới khác vào hai năm trước trong lúc vô tình gặp qua Từ Thiên Thiên một lần, từ nay về sau mong nhớ ngày đêm.

Những tên thanh niên tuổi trẻ khác có thể chẳng qua là ái mộ Từ Thiên Thiên, mà Thẩm Lăng thì hoàn toàn đem nàng làm thần linh vậy. Giống như Forrest si mê Jenny đến điên cuồng trong bộ phim điện ảnh《Forrest Gump》 vậy.

Từ khi bị tống cổ ra khỏi học đường, hán hàng ngày đều vẽ vờ trên mặt đất, đại đa số cũng là vẽ dung mạo Từ Thiên Thiên.

Khi hán nghe được Từ Thiên Thiên thân mắc trọng bệnh, cần đàn ông kết hôn xung hi đổi chỗ tà khí, không chút do dự vọt tới Từ gia, nói hán sẵn lòng lấy Từ Thiên Thiên thành hôn xung hi, hơn nữa hoàn toàn không có cùng cha mẹ thương lượng.

Cha mẹ cùng em trai đương nhiên không muốn, trực tiếp vọt tới Từ gia ngăn cản hết chuyện này, nhưng đã quá muộn, Thẩm Lăng đã cùng báỉ đường thành thân với Từ Thiên Thiên chỉ còn hơi tàn. Dù cho như thế, cha mẹ và em trai cũng phải kiên trì đem Thẩm Lăng mang về nhà, kết quả bị Từ gia đánh tả tơi.

Lúc đó, quân gia Từ phủ quảng cho cha hán một vạn năm trăm mười đồng vàng, nhưng cha hán liền ném trở về, ông nói tuyệt đối sẽ không đem bán con trai lấy tiền.

Cứ như vậy, Thẩm Lăng trở thành kẻ ở rể nhà Từ gia.

Một tên tiểu tử đáng đáp tuần nỡ, chỉ số thông minh dưới đất, thân phận nông dân, tiến vào nhà hào phú.

Đương nhiên, Thẩm Lăng làm con rể đến cửa nhà họ Từ, hoàn toàn không phải là vì vinh hoa phú quý, chỉ là vì muốn cứu tình nhân trong mộng Từ Thiên Thiên, dù cho thành hôn xung hi đổi chỗ tà khí nghe vào hoàn toàn là lời nói vô căn cứ.

Nhưng chuyện tình kỳ kỳ xảy ra, sau khi thành hôn Từ Thiên Thiên lại thực sự khôi phục khỏe mạnh, hơn nữa trở nên xinh đẹp hơn động lòng người.

Điều này làm cho Từ gia từ trên xuống dưới không thể tin nổi mừng rỡ vô cùng.

Thẩm Lăng không có bất kỳ muốn kể công, mỗi ngày vẫn sống ở bên trong tiểu viện của mình đọc sách, viết vẽ.

Thái độ nhà họ Từ đối với hán cũng biến thành có chút phức tạp, Từ Thiên Thiên có thể khỏi bệnh bọn họ đương nhiên vui vẻ, nhưng Thẩm Lăng dù sao cũng là một thằng nhà quê vừa ngu vừa nghèo, còn chả xứng với một đầu ngón tay của Từ Thiên Thiên nữa.

Với đám tỷ nữ nhà họ Từ hay buôn dưa lê, bọn họ xì xào bàn tán đủ thứ: nào là cóc ghẻ còn đòi ăn thịt thiên nga, cái thằng nhà quê khổ rách áo ôm mơ mộng hảo huyền. Những lời nói này thường xuyên vang ở bên tai, đám nô tài dùng ánh mắt khinh thường nhìn về phía Thẩm Lăng ngày càng trắng trợn.

Com canh đưa tới càng ngày càng dở, ngay từ đầu là nguội, sau đó đơn giản quảng đến com hầm canh thiêu, Thẩm Lăng tuy rằng xuất thân bản hàn, nhưng từ nhỏ đến lớn cha mẹ chiều chuộng, tại nhà họ Từ hào phú ăn ngược lại không bằng trong nhà dưới quê.

Không chỉ có như thế, hán còn bị người quảng đến phòng chứa củi, ngay cả một cái giường cũng không có, trải thảm chiếu trên mặt đất.

Trí tuệ của Thẩm Lăng rất thấp, thái độ làm người ngu dốt thuần lương, chắc chắn sẽ không cáo trạng, thậm chí cũng sẽ không oán giận. Bị người ăn hiếp, cũng chỉ phải yên lặng chống đỡ.

Sau đó Từ Thiên Thiên phát hiện, giận dữ, hạ lệnh phạt nghiêm khắc đám người hầu bắt nạt Thẩm Lăng, mỗi người đều bị quát mắng mấy roi. Đồng thời trước mặt mọi người tuyên bố, sau này nếu còn người nào dám ăn hiếp Thẩm Lăng, liền trực tiếp tống cổ ra khỏi Từ gia.

Thế là Thẩm Lăng lại trở về căn phòng lộng lẫy trước kia, hơn nữa mỗi ngày thức ăn đều vô cùng tốt, thậm chí cách mỗi hai ngày Từ Thiên Thiên đều có thể đến đây nói chuyện với hán, mấy ngày nay đối với Thẩm Lăng hoàn toàn như là thần tiên vậy.

Mặc dù thành hôn mấy tháng qua, không chỉ chẳng hề chung chăn chung gối, ngay cả một đầu ngón tay hắn còn chả đụng đến Từ Thiên Thiên. Nhưng chỉ cần mỗi ngày được gặp, nghe được giọng của nàng, Thẩm Lăng cũng đã vô cùng thỏa mãn hạnh phúc.

Nhưng ngay nửa tháng trước, Thẩm Lăng bỗng nhiên lâm bệnh nặng. Từ Thiên Thiên vì hắn tìm mấy cái danh y điều trị không hết, thậm chí không biết bị bệnh gì, hắn mỗi một ngày đều trở nên suy yếu, trở nên hấp hối.

Cho đến hôm nay, hắn trực tiếp đi đòi nhà ma, lúc này mới để cho linh hồn Thẩm Lăng trái đất xuyên qua chiếm cứ thân thể này.

Cho nên, cuộc sống ngắn ngủi của hắn hoàn toàn là một bi kịch từ đầu cho đến cuối, hơn nữa còn là loại bi kịch ngu xuẩn!

...

Thẩm Lăng trong lòng một tiếng thở dài.

Ngay sau đó, hắn phát hiện mình trong đầu trừ ký ức hai người ra, vẫn còn có những vật khác.

Đó là những thứ tràn ngập màu sắc thần kỳ huyền diệu, hắn vốn định tập trung tinh thần tìm tòi đến cuối cùng.

Nhưng mà vào lúc này, bên ngoài truyền đến tiếng bước chân.

- Thứ đồ phế thải này đáng lý nên chết rồi, không ngờ hắn ta thực sự có thể gắng gượng được mấy ngày!

- Chết mới tốt, đồ phải để lỡ duyên tiểu thư nhà chúng ta.

- Đúng vậy, một tên phế vật thứ gì cũng tệ, còn là một thằng nhà quê nghèo, thế mà dám mưu toan lấy thiên kim tiểu thư nhà chúng ta, mạng hèn của hắn sao gánh nổi phúc phận này? Quả nhiên phải mất mạng.

- Nhưng mà dù cho hắn đã chết cũng đáng, tiểu thư của chúng ta quả là người nhà trời, mỗi ngày đều đối xử với hắn ân cần, cẩn thận tỉ mỉ.

- Tiểu thư của chúng ta có trái tim lương thiện, thứ thiếu não như hắn thế mà mỗi ngày có thể trò chuyện nửa canh giờ.

Từ Thiên Thiên đã từng hạ lệnh, bất luận kẻ nào không được ăn hiếp Thẩm Lăng, bằng không trực tiếp trục xuất khỏi Từ gia. Cho nên lúc trước những thứ người hầu tỳ nữ này cũng không dám châm chọc Thẩm Lăng như vậy, chỉ có điều nhiều ngày mất thấy Thẩm Lăng lại phải chết cũng không nghe được, cho nên lá gan bọn họ cũng dần dần lớn lên.

Mấy người hầu tỳ nữ vừa châm biếm, vừa mở cửa, cách mỗi nửa canh giờ, họ sẽ phải vào tới một lần, kiểm tra thân thể Thẩm Lăng.

- Đi xem hắn đã tắt thở chưa! - Sau khi vào cửa, một tỳ nữ che mũi nói.

Ngay sau đó một giây sau, tỳ nữ này phát ra một tiếng thét kinh hãi, nhìn Thẩm Lăng không thể tin nổi.

Hơn nửa canh giờ trước ả vừa tới xem qua, hơi thở Thẩm Lăng rõ ràng đã mong manh, mặt đầy tử khí, hiện tại chẳng những không có chết, ngược lại ngồi thẳng ở trên giường, mặc dù thân thể suy yếu, nhưng lại có những tinh thần phấn chấn.

- Ngươi, ngươi không chết? - Tỳ nữ thốt ra.

- Đúng vậy, ta không chết. - Thẩm Lăng nói.

Mấy người hầu kinh ngạc theo dõi nét mặt hắn, ước chừng một lúc lâu, tỳ nữ cầm đầu nói:

- Nhanh đi nói cho lão gia, đi nói cho tiểu thư, Thẩm Lăng không chết.

Tiếp đó, lũ người hầu tỳ nữ vội vã đi ra ngoài.

...

Chú thích của Bánh: Cảm ơn macuy vạn tiền khen thưởng, xin phiếu đề cử!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chú Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 4: Cảm giác có chút xấu hổ với cái bàn tay vàng này

Dịch giả: Nham Tặc

Chỉ 15 phút sau, một đại phu vào cửa, Từ quân gia mang lão tới.

Lão vạch mắt của Thẩm Lăng xem xét, rồi bắt mạch cho hắn, hồi lâu sau, tên đại phu kinh ngạc bảo:

- Quái lạ nhỉ! Bệnh nặng như thế, rõ ràng phải chết chẳng hiểu sao giờ khỏe rồi kìa!

Từ quân gia hỏi:

- Lý đại phu, thân thể Thẩm Lăng xác thật khôi phục rồi à!

- Tốt lắm, không có nguy hiểm tính mạng. - Lý đại phu đáp.

Từ quân gia cũng cười nói:

- Lý đại phu quả nhiên y thuật cao siêu, diệu thủ hồi xuân.

Lý đại phu do dự một chút, bảo:

- Lão hủ đây cũng chỉ là trùng hợp mà thôi.

Từ quân gia nói:

- Thẩm Lăng, ngươi phải nghỉ ngơi cho tốt đấy.

Sau đó, lão ta mang theo Lý đại phu rời khỏi phòng.

Thẩm Lăng bước xuống giường, đứng ở trước gương cẩn thận ngắm nghía tấm thân mới toanh của hắn.

Thật là siêu đẹp trai, mặc dù còn yếu ớt, nhưng lại tràn đầy sức sống tuổi trẻ.

Không những thế, Thẩm Lăng trước kia tuy rằng khô ngô tuần tú nhưng ánh mắt đờ đẫn, biểu cảm ngu dốt, thoát nhìn cũng không có sức hấp dẫn mấy, giống như một bức tượng được chạm trổ theo trường phái hỗn nhiên.

Mà Thẩm Lăng hiện nay, hai tròng mắt tràn đầy linh khí, trên mặt biểu cảm sinh động sâu sắc, cùng trước đây như đất với trời vậy.

Sống lại thật tốt quá!

Đứng trước gương ngắm nghía nửa tiếng, rồi Thẩm Lăng ngồi trước bàn, cầm lấy quyển sách xem thật kỹ.

Lẽ dĩ nhiên, hắn đọc không vô, chỉ làm dáng mà thôi.

Bởi vì, hắn đang tự hỏi một vấn đề, trong não hắn đang chứa cái gì?

Loại trừ ký ức của hai đời Thẩm Lăng ra, còn có những thứ khác, hắn không khỏi ở trong đầu thử lục soát tìm kiếm.

Sau đó, hắn kinh ngạc phát hiện trong đầu hắn xuất hiện hình ảnh hệ thống máy tính.

Cái này quả thật quá kỳ quái.

Màn này nhìn rất quen, hoàn toàn là cái laptop Alienware Dell của hắn, bên trong chứa đầy các loại tư liệu, sách vở, trò chơi, phim các loại.

Ở trái đất hiện đại, Thẩm Lăng mỗi ngày đều làm phẫu thuật, cuộc sống thật buồn tẻ.

Hơn nữa Internet ở châu Phi rất nhiều chỗ kém chất lượng, Thẩm Lăng không thể không đem số lượng lớn sách vở, tư liệu download vào ổ cứng của hắn, có thể nói cái laptop này bầu bạn Thẩm Lăng lúc hắn rảnh rỗi.

Trong đầu, Thẩm Lăng tùy tiện mở sách trong laptop, phim, game, mà không gặp trở ngại nào.

Thực thần kỳ quá đi mà, laptop Dell Alienware đều ở hắn trong đầu hắn.

Không những thế!

Thẩm Lăng còn cảm thấy dị thường, không phải ở bộ não, mà là đôi mắt hắn.

Vì thế hắn nỗ lực tập trung tinh thần vào đôi mắt, chuyện ngạc nhiên xuất hiện.

Hình ảnh trước mắt Thẩm Lăng toàn thay đổi, không còn là mắt thường có thể xem thế giới.

Hắn có thể thấy trong ngăn kéo, nước trong bình hoa, rễ cây ở bồn cây cảnh.

Không sai, hắn có thể nhìn xuyên qua!

Tất nhiên, đây không phải là loại nhìn xuyên thấu cả quần áo phụ nữ trong rất nhiều tiểu thuyết đô thị mà giống như máy chụp X quang vậy.

Giống máy X quang trong bệnh viện, có thể biết rõ xương cốt, gân mạch và nội tạng của cơ thể người, cũng tương tự như máy kiểm tra ở nhà ga vậy, có thể cách một lớp soi đồ vật bên trong.

Sau đó Thẩm Lăng nhớ ra, lúc quả bom nổ cạnh hắn, không chỉ nổ tung cơ thể hắn mà còn cả máy X quang cùng laptop của hắn.

Hiện tại chúng nó theo Thẩm Lăng cùng chuyển kiếp, đây, thật con mẹ nó thần kỳ nha.

Tuy nhiên, hắn mấy thứ khác cũng cùng nhau chuyển kiếp đi?!

Ngay lúc này, cửa phòng bị mở ra, một làn gió thơm kéo tới, rồi một thanh âm dịu dàng mê người vang lên:

- Thẩm Lăng, chàng thực sự khỏe rồi, thiếp thật sự rất cao hứng!

Thẩm Lăng quay lại nhìn.

Đầu tiên, hắn thấy một khung xương, gân mạch, còn có ngũ tạng lục phủ, bởi vì hắn đang dùng tầm nhìn X quang.

Hắn chớp mắt, rút khỏi tầm nhìn X quang, khôi phục cái thị lực bình thường.

Sau đó, Thẩm Lăng gặp được một mỹ nhân thướt tha uyển chuyển.

Quả nhiên là ngàn dặm có một, mặt trái xoan tinh xảo, thực sự giống như mỹ nhân từ trong tranh bước ra vậy. Tư thế yếu diệu này, tăng một phần thì mập giảm một phần thì gầy. Làn da trắng mịn màng như sữa dê.

Thảo nào toàn bộ quận Nộ Giang có vô số thanh niên tuấn kiệt si mê, bởi vì cô gái này không chỉ xinh đẹp, tư thế và khí chất không có chỗ nào không tuyệt diệu.

Khó trách lúc trước Thẩm Lăng nhìn thoáng qua liền trở nên cuồng si, thậm chí vì cứu tính mạng của nàng sẵn lòng hi sinh bản thân.

Nàng không chỉ xinh đẹp trong triệu người có một, lại khí chất ưu nhã, toàn thân tràn ngập hơi thở điềm đạm và phong độ của dân trí thức. Hoàn toàn không giống con gái nhà buôn mà giống như một cô gái quý tộc trong lịch sử vậy.

Cô gái này chính là vợ của Thẩm Lăng - Từ Thiên Thiên.

Nhìn thấy Thẩm Lăng đầu tiên, Từ Thiên Thiên hơi ngạc nhiên, cảm thấy bất ngờ, bởi vì nàng phát hiện Thẩm Lăng thay đổi, vẫn là gương mặt ấy, nhưng tinh thần và khí chất thật bất đồng.

Nàng đi tới trước mặt Thẩm Lăng ngồi xuống, eo mông trùng điệp hấp dẫn mê người:

- Thẩm Lăng, chàng có thể khỏe lên, rõ ràng là ở hiền gặp lành đấy. - Từ Thiên Thiên dịu dàng nói.

- Ủ. – Thẩm Lăng đáp.

Từ Thiên Thiên im lặng trong chốc lát lại nói:

- Mấy ngày nay cha mẹ chàng đã tới trong nhà nhiều lần, bọn họ đặc biệt quan tâm lo lắng cho chàng. Thậm chí mẹ của chàng vài lần quỳ gối trước mặt ta, thỉnh cầu đem chàng trả lại cho bà, thật đáng thương thiên hạ lòng cha mẹ.

- Ủ. – Thẩm Lăng trong nháy mắt nghe hiểu lời ấy, bất quá hắn giả bộ đần độn như cũ, cốt để Từ Thiên Thiên cảm thấy cái nhìn đầu tiên về Thẩm Lăng chỉ là ảo giác mà thôi.

Thấy phản ứng của Thẩm Lăng vẫn ngu dốt như thế, Từ Thiên Thiên cảm thấy khó xử, những lời này của nàng nếu nói cùng kẻ thông minh thì đối phương đã sớm hiểu được, nhưng cái tên Thẩm Lăng trước mắt này hoàn toàn kém hết chỗ chê, không phản ứng gì hết, điều này khiến nàng không biết mở miệng nói sao cho phải.

- Rầm!

Ngay lúc này, cửa phòng bị đẩy ra, một tên đàn ông mặc áo gấm cực kỳ oai vệ liền tiến vào, tới phía sau Từ Thiên Thiên hôn lên tóc nàng một cái, cười khẩy nói:

- Thằng này bị ngu, nàng nói uyển chuyển với nó đến nước này rồi mà nó hiểu được ầy à?

Rồi gã dùng ánh mắt khinh thường ngạo mạn nhìn Thẩm Lăng, nói:

- Ta là Trương Tấn, mày lại không chết, tốt lắm, như vậy mày có thể biến đi, trở về cái thứ công rãnh quê mùa của mày đi.

Thẩm Lăng không khỏi ngó sang gã Trương Tấn oai hùng bất phàm này, trên mặt không có nhiều biểu cảm, thậm chí ánh mắt cũng chẳng mang tí tình cảm gì.

Trương Tấn nói:

- Ngay cả lời này mày cũng nghe không hiểu, vậy ta nói rõ chút. Mày tên sa cơ thất thế kia ở rể Từ gia vốn chỉ để xung hi, bây giờ Từ Thiên Thiên đã khỏe hẳn, ngay cả một đầu ngón tay của mày cũng không xứng với nàng. Cho nên mày bị đuổi khỏi Từ gia, từ nay về sau Thiên Thiên không dính dáng gì đến mày hết. Bởi vì nàng được gã cho tao, hiểu chưa?

Thẩm Lăng không khỏi đưa mắt coi Từ Thiên Thiên, nữ nhân trong ký ức này luôn đặc biệt dịu dàng hoàn mỹ.

Ánh mắt Từ Thiên Thiên hơi phiền muộn, tình thế trước mắt vì phạm hình tượng hoàn mỹ của nàng, nàng vốn muốn dùng phương pháp yên lặng cắt đứt quan hệ vợ chồng với Thẩm Lăng, nhưng ai biết Trương Tấn trực tiếp phá vỡ tầng cửa sổ giấy này.

Thẩm Lăng ánh mắt trước sau chăm chú vào gương mặt xinh đẹp của Từ Thiên Thiên, giống như muốn một đáp án chính xác từ nàng.

Hít thật sâu một hơi, Từ Thiên Thiên nhẹ nhàng nói:

- Thẩm Lăng, chàng rất hiền lành, nhưng thật đáng tiếc, giữa chúng ta không hề thích hợp.

Thẩm Lăng đối với cái mác người tốt chả có phản ứng gì, ngoại hình ta đẹp trai như vậy, không cần mác người tốt nhé.

Từ Thiên Thiên khuyên:

- Cha mẹ của chàng đặc biệt nhớ thương chàng, cứ khẩn cầu chúng ta mãi đem con trai trả lại cho họ, cho nên chàng về nhà đoàn tụ cùng cha mẹ cũng tốt.

Thẩm Lăng vẫn nhìn chăm chăm nàng, không nói một lời.

Trong lòng Từ Thiên Thiên có chút phát cáu, tên Thẩm Lăng lại ngu ngốc như thế, nàng đều nói hết nước hết cái rồi a.

- Hừ! – Vị công tử giàu sang bên cạnh có chút không chịu đựng được nữa, hừ lạnh một tiếng.

Từ Thiên Thiên hơi liếc mắt lấy lòng nhìn gã một cái, tiếp đó giọng thoáng trở nên lạnh lẽo:

- Thẩm Lăng, ta vô cùng cảm kích tình cảm chàng với ta. Nhưng chúng ta thực không thích hợp, cho nên chàng về nhà đi, từ nay về sau chúng ta không còn là vợ chồng nữa.

Thẩm Lăng xem Từ Thiên Thiên, vừa liếc nhìn Trương Tấn, hần thoáng cười đáp:

- Được, ta về nhà.

Trương Tấn nhạo báng:

- Cái tên ngu si này thật là hết thuốc chữa.

Sau đó, gã ta ôm cái eo thon nhỏ Từ Thiên Thiên ra khỏi phòng.

- Trong nửa canh giờ, cút ra khỏi Từ gia, bằng không tự gánh lấy hậu quả.

Trương Tấn lạnh giọng nói, rồi gã ngênh ngang đi khỏi căn phòng.

...

Chú thích của Bánh: Cơm mềm của nhà buôn quả thật ăn không nổi! Lạy xin cất giấu, đề cử.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Đại nghiệp ăn cơm mềm cao cấp

Dịch giả: Nham Tặc

Bên ngoài vẫn truyền đến giọng của Trương Tấn. Gã nói:

- Chúng ta phải nắm chặt cơ hội, gia tộc họ Chúc hướng phủ bá tước Huyền Vũ cầu thân. Một khi để Chúc Hồng Tuyết cùng Kim Mộc Lan thành hôn trước, thân phận hai người này quá cao quý, hôn lễ của chúng ta sẽ không có hiển hách như vậy.

- Kim Mộc Lan bá tước của phủ Huyền Vũ sao? – Giọng điệu của Từ Thiên Thiên có chút phức tạp.

- Đúng! - Trương Tấn nói:

- Cô ta được gọi là công chúa thành Huyền Vũ.

Khẩu khí của gã càng thêm phức tạp.

Tiếp tục Trương Tấn bèn hỏi:

- Nàng thường xuyên thấy cô ta phải không? Có đúng là xinh đẹp, võ công cao cường, binh pháp lợi hại như trong truyền thuyết không?

Từ Thiên Thiên nói:

- Vị công chúa thành Huyền Vũ này vô cùng kiêu ngạo, sẽ không thích tụ tập cùng với chúng ta đâu. Ngay cả tiểu thư nhà Thái Thú mời đến mà cô ta cũng chẳng thèm để ý tới.

- Người ta là nhà quyền thế quý tộc mấy trăm năm, đương nhiên kiêu ngạo. - Trương Tấn nói:

- Đúng rồi, chuyện này là cơ mật, nàng không nên nói với bất kỳ người nào.

Từ Thiên Thiên dịu dàng đáp:

- Thiếp biết việc này sâu cạn cỡ nào mà.

...

Sau khi Trương Tấn cùng Từ Thiên Thiên rời khỏi, Thẩm Lăng một lần nữa đi tới trước gương, khoe miệng lộ ra một nụ cười châm chọc.

Xuất hiện cục diện trước mắt này, Thẩm Lăng rõ ràng nửa điểm cũng không ngoài dự kiến.

Lúc đang đọc ký ức của thân thể này, Thẩm Lăng sớm liền phát hiện hơn hai tháng trước, Từ Thiên Thiên liền tiến hành các loại ám chỉ với hắn, ví như có duyên không phận, lại ví như trong nhà cha mẹ đặc lo cho Thẩm Lăng vân vân. Thế nhưng lúc trước tên Thẩm Lăng này có trí thông minh rất thấp, làm sao nghe ra những lời bóng gió kia, nên hoàn toàn thờ ơ, vẫn hạnh phúc mà sống ở nhà họ Từ.

Khi những thứ ám chỉ của Từ Thiên Thiên toàn bộ vô hiệu, cho nên một tháng trước, Thẩm Lăng bỗng nhiên liền mắc trọng bệnh, lý do cũng có sẵn rồi, tà khí chuyển dời đến trên người Thẩm Lăng.

Đương nhiên, Thẩm Lăng không thể lập tức chết đi, cho nên nhà họ Từ vì hắn tìm từng đại phu. Kết quả đương nhiên là cứu không được, cho nên ở hơn một canh giờ trước, Thẩm Lăng của thế giới này đã chết.

Chính là người nào lại nghĩ đến, Thẩm Lăng từ trái đất lại chuyển kiếp qua đây, diễn ra cái trò chết đi sống lại.

Có lẽ là bởi vì kính sợ loại kỳ tích Thẩm Lăng chết đi sống lại, hoặc là bởi vì những nguyên nhân khác, nhà họ Từ không có trực tiếp giết người.

Công tử Trương Tấn quyền quý trực tiếp phá vỡ cửa sổ giấy, để Từ Thiên Thiên cũng đề lộ nguy trạng, trực tiếp mở miệng đem Thẩm Lăng đuổi ra nhà họ Từ, đoạn tuyệt quan hệ vợ chồng.

Rõ ràng quá hấp tấp, sau khi xuyên qua đến thế giới này xong, thân phận ở rề của hắn chỉ duy trì hơn một canh giờ.

Chén cơm mềm của nhà họ Từ ăn không được, xem ra phải tìm một chén cơm khác mà ăn.

Đương nhiên làm một bác sĩ cộng thêm lại có chức năng của máy chụp xquang, hắn nuôi sống mình và người nhà là rất đơn giản, mở một y quán là được rồi.

Thế nhưng đòi trước hắn mỗi ngày đều ở trị bệnh cứu người, thể xác và tinh thần đều mỏi mệt. Đòi này chỉ hưởng thụ vinh hoa phú quý, muốn sinh hoạt thoải mái mà thôi.

Thật vất vả chuyển kiếp, lại vẫn làm thầy thuốc? Cũng không tránh khỏi việc không có tiền đồ.

Thật vất vả có một khuôn mặt đẹp trai thế này, cũng không thể lãng phí, nhất định phải trú ở dưới một căn nhà còn lợi hại hơn.

Nhưng mà trước đó, hẳn cần phải làm cho danh tiếng mình tốt hơn, mang theo một cái móc nã tàn làm sao câu nổi em gái nhà giàu quý tộc lại xinh đẹp cho được.

Trong vòng vài trăm dặm xung quanh có nhiều kẻ lăm tiền, số em gái chưa chồng không biết còn bao nhiêu?

Thiên kim tiểu thư của phủ bá tước thành Huyền Vũ, không sai, chính là nàng, vừa rồi Từ Thiên Thiên cũng nói, đây là thiên kim nhà quyền thế trăm năm, công chúa thành Huyền Vũ!

...

Thẩm Lăng không có bất kỳ vật gì để dọn dẹp, bởi vì bên trong nhà họ Từ không có bất kỳ tài vật gì của hắn, liền phải đi thôi.

Ta không thể chờ được, hẳn nhất định phải nhanh đi thực hiện đại nghiệp ăn cơm mềm (*).

- Rầm!

Cửa phòng lại một lần nữa bị mở ra, chỉ có điều lần này là đâm thủng.

Từ quân gia mang theo bốn tên gia đình có võ vọt vào, chỉ vào Thẩm Lăng lạnh lùng nói:

- Có dũng khí lăm Thẩm Lăng, sau khi cái tên khố rách áo ôm nhà mày đến ở rể nhà họ Từ, không chỉ ăn cấp tiền quý phủ, còn vô lễ với nha hoàn trong phủ, hành vi phạm tội này nên bị đánh chết tươi, nhưng nhà họ Từ chúng ta lương thiện, tạm thời tha cái mạng chó cho mày. Lão gia có lệnh, giải trừ quan hệ hôn nhân Thẩm Lăng cùng tiểu thư, lập tức tống cổ nó khỏi nhà họ Từ!

Thẩm Lăng trong lòng lại cười một trận.

Lúc này mới đúng là tự tạo nguyên nhân để đuổi Thẩm Lăng đi, nhất định phải đem nước bẩn hắt ở trên người hắn.

Ở rể nhà họ Từ mấy tháng này, hẳn ngay cả nửa đồng bạc cũng không có chạm qua, càng chưa nói ăn cấp tiền tài, còn việc vô lễ nha hoàn càng thêm hoang đường.

- Vì cái mạng nhỏ của mày, vì mạng cha mẹ em trai mày, sau khi ra ngoài mày nên biết nói như thế nào rồi hử. - Từ quân gia lạnh giọng nói:

- Thiếu chút nữa quên mày là một nã tàn, mày nhớ đó cho tao. Sau khi ra ngoài mày phải nói mày trộm tiền nhà họ Từ, vô lễ nha hoàn nhà họ Từ, cho nên mới bị đuổi ra ngoài. Nói sai rồi nửa câu, cả nhà của mày đều có thể gặp nạn, hiểu chưa?

- Hiểu rồi. - Thẩm Lăng đáp.

- Cút đi. - Từ quân gia nói.

- Ôi chào, đến lúc phải đi rồi. - Thẩm Lăng đi ra ngoài.

- Chậm đã! - Từ quân gia quát lạnh: - Lọc soát người nó, thứ hạ đẳng tay chân không sạch sẽ, đừng để cho nó trộm đi nửa đồng bạc trong nhà.

Mấy tên gia đình tiến lên soát người, Thẩm Lăng toàn thân cao thấp không có nửa món gì.

- Quần áo tơ lụa trên người mày, đều giá trị mấy đồng bạc, loại người sa cơ thất thế như mày cả đời đều không có cơ hội mặc, tiện nghi cho mày. - Từ quân gia phát phát tay nói: - Sứ già, đem Thẩm Lăng đuổi ra ngoài.

Cứ như vậy, Thẩm Lăng bị mấy tên gia đình đuổi ra khỏi căn nhà lớn của họ Từ.

...

Khi bị đuổi ra nhà họ Từ, dọc theo đường đi bọn nha hoàn hướng về phía hắn chỉ trỏ.

- Thứ rác rưởi này cuối cùng cũng bị đuổi ra ngoài.

- Hắn ta là một tên khố rách áo ôm, ở nhà họ Từ ăn uống chùa mấy tháng, đã là tiện nghi cho hắn.

- Tiểu thư là nhân vật nào, lại phải làm vợ danh nghĩa cho hắn suốt mấy tháng, rõ ràng bị nhục nhã.

- Nhưng mà, người hắn thực sự rất tuấn tú.

- Đáng đáp đẹp trai thì có ích lợi gì, so với heo còn ngu hơn, hoàn toàn là thứ rác rưởi sai trái toàn tập.

Nhà họ Từ rất lớn, tòa nhà lớn mấy chục mẫu, đi hết mất mấy phút.

- Cút đi, chạy về căn nhà tồi tàn của mày ở quê đi.- Một gia đình gắng sức đem Thảm Lãng đẩy về phía trước.

Thảm Lãng một phen lao đảo, ra từ cổng nhà.

- Rầm!- Phía sau cổng vang tiếng đóng cửa.

Ngẩng đầu nhìn bầu trời, một vầng trăng sáng nhô lên cao, đã là buổi tối.

Ở trong đầu suy nghĩ một chút, tìm được hướng nhà trong trí nhớ, Thảm Lãng hướng về phía tây bắc đi tới.

Ở đây cách nhà hắn có chừng bốn mươi mấy dặm, phải đi suốt một đoạn đường dài, hơn nữa đây là nửa đêm rồi.

Đi ra mấy trăm mét sau đó, Thảm Lãng nhin không được quay đầu lại nhìn thoáng qua đại viện nhà họ Từ.

Hắn phải trả thù, hơn nữa phải thật nhanh, không vượt qua ba ngày!

Hơn nữa kế tiếp, hắn trả thù phải liên tục không ngừng, quân tử báo thù, từ sáng sớm đến tối mịt luôn.

...

Từ Thiên Thiên đứng ở chỗ lầu cao nhất, nhìn bóng dáng của Thảm Lãng ra đi.

- Thằng nhỏ này mạng lớn. - Phía sau truyền đến một giọng đàn ông trung niên, lão chính là kẻ tạo nên cơ nghiệp đại gia chủ nhà họ Từ - Từ Quang Doãn.

- Phụ thân, ngày hôm nay chúng ta làm quá trắng trợn. - Từ Thiên Thiên cau mày nói: - Như thế ảnh hưởng thanh danh của con.

- Không có biện pháp khác đâu. - Gia chủ họ Từ nói:

- Công tử Trương Tấn nhất định phải chứng kiến cảnh kia, nhà họ Từ chúng ta phát triển cho tới tình hình hôm nay, cần dựa vào một quả núi lớn, công tử Trương Tấn là rõ hiển tốt nhất mà chúng ta có thể sánh đôi, để nó vui là quan trọng nhất, còn danh tiếng nhà chúng ta không sao cả.

- Vâng.- Từ Thiên Thiên đáp.

- Lại nói thêm, thằng đàn Thảm Lãng này quá thành thật, sau khi về nó sẽ không nói lung tung. — Gia chủ họ Từ lại tiếp lời:

- Đương nhiên nếu nó dám nói lung tung, nói không chừng người nhà nó phải vào chốn tù tội.

Từ Thiên Thiên lại nhú mày một cái, nàng cảm thấy lời này cha mình không nên nói ra khỏi miệng.

...

Bóng đêm vắng vẻ, ánh trăng tỏa sáng nhưng vẫn còn lơ mờ, Thảm Lãng đi suốt đêm trên đường về nhà, trên đường cũng chỉ có bọn giun dế kêu vang làm bạn.

Đi khoảng chừng mười mấy dặm, bỗng nhiên có bóng dáng mấy người ngăn ở trước mặt của hắn. Năm võ sĩ cầm đao vây hắn, ba tên ở phía trước, hai tên ở phía sau.

Ở đây vùng hoang vu dã ngoại, người không thể yên.

- Thảm công tử, theo chúng ta đi một chuyến đi.

Một miếng vải bố trực tiếp trói lại miệng của hắn, để hắn không cách nào la lên, một miếng vải bố khác lại che mắt của hắn.

Tiếp đó, năm người mang theo Thảm Lãng vào trong rừng lượn qua lượn lại bảy tám vòng, đi gần một khắc.

Một lát sau, Thảm Lãng được dẫn tới một chỗ rồi ngừng lại.

Có người tháo ra cái băng che mắt Thảm Lãng. Rõ ràng nơi này là một nghĩa địa hoang vắng.

Tổng cộng có tám người, đều cầm đao.

Có bốn người đang đào hố, một cái hố rất sâu và dài.

- Bang chủ, đào hố xong rồi.

- Động thủ đi! - Một chất giọng khàn khàn vang lên nói:

- Mời Thảm công tử xuống hố, tiếp đó lấp đất lại. Sau nhớ kỹ đốt chín ngọn nến và nhang khói, đỡ để Thảm công tử đi được quá lạnh lẽo.

Đây là muốn đem Thảm Lăng chôn sống!

Chôn sống!

- Chậm đã!- Thảm Lăng nói:

- Điền bang chủ, mạng của ngài không còn lâu nữa!

...

Chú thích của Bánh: Lạy xin cất giấu, lạy xin phiếu đề cử.

P/S: Vì phần phụ chú quá dài nên phải đem xuống đây giới thiệu về thành ngữ:

(*) Ăn com mềm: tiếng lóng chỉ loại đàn ông không có chí tiến thủ, lợi dụng ngoại hình đẹp, tí tài năng mà bám váy đàn bà, cũng gần như - tiểu bạch kiểm- vậy. Được chia làm 3 loại:

- Loại 1, loại giúp đỡ nhau cùng có lợi: ngoài sống như vợ chồng, thì tận dụng mối quan hệ xã hội của bên kia để tiến thân.

- Loại 2, loại dùng khoẻ ửng mặt: dạng có khí chất tình thú nhưng không có sở trường đặc biệt. Một khi gặp phụ nữ thành đạt thì yên tâm ở phía sau hậu thuẫn.

- Loại 3, loại bạc tình lắm tài: dạng này thì sống vì đàn bà, đúng nghĩa ăn bám ký sinh trùng luôn ấy

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 6: Kịch bản này không khớp à

Dịch giả: Nham Tặc

Thế nhưng bởi vì Thảm Lăng bị bịt mồm, cho nên kêu không ra tiếng, chỉ có tiếng ư ư mà thôi. Đối phương căn bản nghe không rõ hắn đang kêu gì, hoàn toàn không thèm để ý.

Vì thế, Thảm Lăng lại nhìn thẳng đăm đăm vào tên thủ lĩnh.

Gã đàn ông này khoảng chừng ba mươi mấy tuổi, trên mặt có hai vết sẹo, khuôn mặt lạnh nhạt, ánh mắt tàn nhẫn, trên người mặc giáp nhẹ.

Thảm Lăng có ấn tượng đối với gã đàn ông hung ác này, bởi vì hắn gặp qua nhiều lần.

Người này tên gọi Điền Hoàn, là bang chủ hắc đạo nổi danh trong phạm vi trăm dặm, thủ hạ có mấy trăm tên đồ đệ bán mạng, làm nghề cá cược, kinh doanh gái điếm, cò mồi, tàn nhẫn độc ác, không biết giết bao nhiêu người.

Ông ta còn có một thân phận chính thức khác, thủ lĩnh dân quân thành Huyền Vũ.

Những người đó đem Thảm Lăng đẩy mạnh vào hố rồi lấp đất.

Người bình thường chắc đã sớm khóc la ồm tỏi, dứt đại đầu xuất hiện, nhưng Thảm Lăng trước sau hết sức yên tĩnh, lúc đầu nhìn chòng chọc gương mặt của Điền Hoàn, sau lại ngó ông ta chăm chú từ trên xuống dưới, ánh mắt vô cùng quái dị.

Hắn đang dùng thị lực của máy chụp xquang rà xét, thứ ánh mắt này khiến người ta sợ run lên.

Điền Hoàn rốt cuộc không nhịn được lòng hiếu kỳ, ông ta giơ tay lên. Tức khắc, bốn tên thuộc hạ ngừng lấp hố.

Điền Hoàn đi tới trước mặt Thảm Lăng, xé rách miếng vải trong miệng hắn, bèn hỏi:

- Người đang nhìn cái gì?

Thẩm Lăng nói:

- Bên trong cơ thể người có một cây kim, nếu như không lấy ra được, sẽ nguy hiểm đến tánh mạng.

Hắn không có nói láo, trong cơ thể Điền Hoành quả thật có một cây kim, kim bạc hết sức nhỏ, lúc này đang nằm trong phổi. Nếu không phải ánh mắt hắn có tầm nhìn của máy xquang, căn bản không nhìn ra được.

Vừa nghe lời của Thẩm Lăng, Điền Hoành hết sức ngạc nhiên.

Thẩm Lăng nói tiếp:

- Cây kim lúc này nằm ở động mạch phổi của người, sẽ di chuyển theo mạch máu, nếu không lấy nó ra, một khi tiến vào đầu của người, người sẽ chết.

Điền Hoành càng thêm kinh ngạc, không dám tin nói:

- Làm sao người biết?

Đây là một bí mật, ngay cả vợ của Điền Hoành cũng không hay, thằng tiểu bạch kiểm đàn độn trước mắt ông ta lại biết. Thật là quỷ quái mà!

Thẩm Lăng bảo:

- Ta có thể giúp người lấy ra.

Điền Hoành nhìn Thẩm Lăng thật lâu sau, nói:

- Người người đều bảo người là một thằng ngu, xem ra không giống thì phải.

Thẩm Lăng nói:

- Cây kim nhỏ này nhất quyết phải lấy ra, bằng không người phải chết, chỉ có ta có thể giúp người.

- Nhưng điều kiện là ta bỏ qua mạng của người, đúng không? - Điền Hoành nói:

- Người liền không muốn biết, là ai sai ta giết người sao?

Thẩm Lăng lắc đầu bảo:

- Ta không hỏi cũng biết là ai.

Điền Hoành nheo mắt lại nói:

- Người tuyệt đối không ngốc!

Tiếp theo, hắn lắc đầu nói:

- Nhưng rất tiếc, ta không đồng ý người được.

Thẩm Lăng nheo mắt lại, hắn vốn tưởng rằng giao dịch này siêu ổn thỏa, cho dù có người bỏ tiền sai Điền Hoành giết hắn, thế nhưng tiền nào quan trọng bằng mạng mình đây. Thẩm Lăng có thể cứu tính mạng Điền Hoành, ông ta không có lý do gì không đồng ý, không có lý do gì không tha Thẩm Lăng a.

Như vậy cũng chỉ có một nguyên nhân.

Điền Hoành không thể lấy kim bạc trong cơ thể, chỉ vì có người đem kim bỏ vào trong cơ thể gã, khiến cho ông ta không cách nào chống đối lại.

Khoản này liền có chuyện cũ gì đó khúc mắc rồi.

Phiền toái rồi đây, đối phương không thể lấy cây kim ra, Thẩm Lăng cũng không dùng y thuật lợi hại của hắn được, khoản giao dịch này không thành.

Điền Hoành nói:

- Đệ đệ người nợ bọn ta một khoản tiền.

Thằng em của mình thiếu tiền sao?!

- Ba tháng trước, phụ thân người bị thương, vì lão, đệ đệ của người đến cửa tiệm mượn mười lượng vàng để mời đại phu chữa trị, hiện tại lão mẹ đẻ lão con, đã là một trăm lượng vàng.

Này so với vay nặng lãi còn ác hơn, chỉ ba tháng liền cả vốn lẫn lãi tăng thêm gấp mười lần.

Nhưng Thẩm Lăng không quan tâm chuyện lợi tức, mà chuyện cha hắn bị thương!

Ba tháng trước, cũng là lúc hắn ở rể nhà họ Từ. Cha đã từng đến nhà họ Từ huyền ảo, muốn mang Thẩm Lăng về nhà. Kết quả bị gia đình nhà họ Từ đuổi ra, khẳng định là ông bị đánh đến thương nặng. Khi đó Thẩm Lăng là thằng ngu dốt hồ đồ, đương nhiên không biết chuyện này.

Vốn dĩ Thẩm Lăng rõ ràng vô phương cứu chữa, đâm đầu thích cái loại con gái như Từ Thiên Thiên này chẳng thèm đếm xỉa đến cha mẹ. Cái thứ rác rưởi ngu xuẩn đến cỡ này, căn bản không đáng cha mẹ nuông chiều hắn như thế.

- Bởi vì nhà ngươi không đủ tiền trả, cho nên ta mới chôn sống ngươi, cùng người khác không liên quan, hiểu chưa? - Điền Hoành nói:

- Đương nhiên vì ép đòi nợ, chúng ta sẽ đi phá nhà ngươi, hơn nữa sẽ xử lý đệ đệ, phụ mẫu của ngươi cùng nhau luôn một thể.

Thẩm Lăng nghe thấy rõ từ rất sớm đã có người trả tiền sai Điền Hoành làm việc, nhưng vừa muốn tìm một lý do chính đáng, cho nên thiếu tiền đòi nợ, lấy cớ đó mà diệt nguyên nhà, kẻ không tồi.

- Ngươi và ta không thù không oán, hơn nữa ngươi cũng không giống trong truyền thuyết ngu xuẩn như thế. - Điền Hoành bảo:

- Nhưng ta vẫn phải giết, xin lỗi nhé.

Sau đó, ông ta đứng lên ra lệnh:

- Cho hắn một đao thật ngọt đi, giết trước hăng chôn.

- Vâng.

Một tên võ sĩ tiến lên, rút đao ra hướng cổ Thẩm Lăng chém xuống, sẽ phải kết thúc tính mạng hắn.

- Khoan đã! - Thẩm Lăng lớn tiếng nói:

- Có người ra bao nhiêu tiền để ngươi giết ta? Ta cho ngươi gấp mười lần, ta trả ngươi một nghìn lượng vàng.

Lời này vừa ra, đao của tên võ sĩ để ngang cổ Thẩm Lăng cách còn ba tấc.

Điền Hoành sửng sốt, Thẩm Lăng này không phải hạng ngốc, quả thực còn cực kỳ thông minh đấy. Từ cuộc đối thoại đơn giản ban nãy, hắn lại nghe được người khác ra giá một trăm lượng vàng.

- Chà, ta thực động lòng.

Thế nhưng Điền Hoành nói tiếp:

- Nghe có vẻ rất động lòng. Nhưng là... Nhà ngươi nghèo muốn chết, phụ thân của ngươi đến giờ vẫn nằm trên giường, đệ đệ của ngươi lại bị người đánh gãy đôi chân, ngươi ngay cả một lượng vàng cũng lấy không ra, càng đừng nói một nghìn lượng vàng.

Tội lỗi này hết thấy đều tại trước Thẩm Lăng làm, bởi vì hắn ngu xuẩn cùng nhà họ Từ độc ác, khiến cho phụ thân và đệ đệ đều bị thương nặng, thậm chí nguy cơ đến tính mạng.

Ở thế giới này, một nghìn lượng vàng tương đương bao nhiêu tiền?

Gia đình bình thường làm lụng vất vả cả năm, đều tiết kiệm không đến hai lượng vàng. Dùng cách tính thô sơ nhất, một nghìn lượng vàng xấp xỉ với năm triệu nhân dân tệ ở trái đất hiện đại.

- Đây là khoản tiền lớn, ngươi không có khả năng có được. - Điền Hoành nói tiếp.

Thẩm Lăng nói:

- Nhưng ngươi có thể cá một phen, nhờ ra cá cược thắng, liền kiếm được khoản tiền kék sù. Dù cho cược thất bại, cũng chẳng qua làm chậm mấy ngày ngươi giết ta mà thôi, điều này cũng chẳng trì hoãn ngươi tóm được một trăm lượng vàng kia ở nhà họ Từ đâu.

Điền Hoành thoáng do dự, Thẩm Lăng muốn trong vòng mười ngày lấy ra một nghìn lượng vàng, thoát nhìn hoàn toàn không thể nào. Thế nhưng vừa rồi đối phương lại có thể nhìn ra trong cơ thể hắn có ngân châm, lại nằm trong phổi, có vẻ kỳ quái.

Thẩm Lăng nói:

- Mười ngày, một nghìn lượng vàng.

Điền Hoành nhìn chăm chú gương mặt khô ngô của Thẩm Lăng, đắn đo hồi lâu, cuối cùng mở miệng đáp:

- Ba ngày, ta chỉ cho người ba ngày!

Thẩm Lăng đã hiểu, Điền Hoàn hứa với cùng nhà họ Từ cũng là ba ngày, trong vòng 3 ngày giết xong Thẩm Lăng là có ngay một trăm lượng vàng.

- Tốt lắm, ta hứa. - Thẩm Lăng thề thốt.

Điền Hoàn sai:

- Mọi hân lên.

Bốn tên võ sĩ bắt tay vào đao, kéo Thẩm Lăng từ trong hố lên, tuy nhiên trên người mấy kẻ này cũng không có giấy bút.

Thẩm Lăng trực tiếp xé xuống một cái màu trắng tơ lụa nội y, cắn đứt ngón tay của mình, dùng máu tươi viết giấy nợ, thiếu Điền Hoàn một nghìn lượng vàng, sau đó ký tên hân.

Vừa viết vừa chửi thề, bàn tay vàng chó má kiểu gì thế, căn bản không bằng tiền, cuối cùng vẫn là vàng bạc cứu mạng ông đây.

Điền Hoàn nhận phần giấy nợ viết bằng máu tươi này, lại quan sát Thẩm Lăng một hồi.

Đây là Thẩm Lăng trí tuệ cực thấp trong truyền thuyết sao? Rõ thực hoang đường.

- Trong vòng ba ngày giao ra một nghìn lượng vàng, bằng không giết cả nhà người. - Điền Hoàn hô lên:

- Thập Tam, Thập Tứ, hai đứa bảy hộ tổng công tử Thẩm Lăng về nhà, đi theo hân suốt ba ngày.

- Dạ! - Hai tên võ sĩ đáp lời.

Sau đó, Điền Hoàn mang theo ba tên võ sĩ khác liền ra đi.

- Thẩm Lăng người nhớ kỹ cho ta, nội trong 3 ngày, một nghìn lượng vàng, bằng không giết cả nhà người.

Thế rồi, không còn thấy bóng dáng ông ta nữa, nhưng chất giọng lạnh lẽo kia vẫn theo gió bay vào tai Thẩm Lăng.

- Không thành vấn đề. – Não Thẩm Lăng hoạt động rất nhanh.

Hân nghĩ ra biện pháp thật nhanh, chẳng những có thể kiếm được một khoản tiền kék sù, còn có thể bảo vệ người nhà, mấu chốt nhất là có thể trả thù nhà họ Từ!

Nhất cử tam đắc! (*Làm một việc đạt được ba mục đích)

...

Chú thích của Bánh: Các sếp, đang có nhu cầu cấp bách cầu phiếu đề cử, lạy xin lạy xin!

Bình luận trên qidian:

- Macuy: Yêu cầu nam chính xuyên qua châu Phi. Bạn tui bình luận rằng: Nếu nam chính chết ở châu Phi, hân ta phải xuyên đến châu Phi cổ đại, phụ nữ châu Phi vô cùng hấp dẫn. Như vậy nội dung sẽ hấp dẫn mới lạ. (Bánh để hình icon gào thét trả lời)

- 61260403: Trước kia cố gắng nỗ lực tu luyện phát hiện vô dụng, ăn cơm mềm. Hiện tại thì tốt rồi, trực tiếp ăn cơm mềm, xem ra cũng không ngược như hồi trước. (Ý đồng chí này là mấy nam chính trước như được phú bà bao nuôi)

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Nhìn bằng cặp mắt khác xưa

Dịch giả: Nham Tặc

Kiểm tiền trả thù nhà họ Từ quan trọng thật, nhưng đầu tiên vẫn nên về nhà trước, bởi vì cha hân bị thương nặng, em trai gãy chân, hân nhất định phải lập tức trở về cứu trị.

Người nhà đã ba tháng không có nhìn thấy hân, không biết lo lắng trở thành cái dạng gì rồi.

- Thảm công tử, đi thôi! - Hai tên con nuôi Thập Tam, Thập Tứ kiêm thủ hạ của Điền Hoàn đồng thanh nói:

- Chẳng lẽ còn để chúng ta phải mang người trở về tận nhà à?

Hai người kia phải kèm sát dí, nhìn chăm chăm vào Thảm Lãng, không cho hắn cơ hội bỏ trốn.

Thảm Lãng thư giãn gân cốt toàn thân một chút, sau đó đi về hướng nhà mình.

...

Việt quốc ở biên giới đông nam xứ Đại Viêm, nơi này là khu vực đồi núi. Dãy núi không tính là cao nhưng lại là rất nhiều.

Tại cái loại địa hình phức tạp này, đường giao thông lại làm được khá vô cùng, dù là chốn nông thôn nhưng đường cũng chừng ba bốn mét, hơn nữa còn san lấp khá bằng phẳng đủ cho ba con ngựa cùng dân hàng ngang đi qua. Điểm này đã đủ vượt xa Trung Quốc cổ đại.

Sau hừng đông, Thảm Lãng thấy rất nhiều xuất hiện nông dân lao động, ăn mặc tương tự với Trung Quốc cổ đại, thể nhưng tổ chất thân thể dường như muốn khá hơn một chút, cao hơn một chút, cũng lực lượng hơn một chút.

Hơn nữa dọc theo đường đi gần như từng thôn đều có thành lũy bằng đá vững chắc, mặt trên còn có dân quân tuần tra, mang đao trên lưng, thậm chí cá biệt có người còn đeo cung tên, điều này làm cho người đặc biệt ngoài ý muốn. Ở đại bộ phận triều đại ở Trung Quốc xa xưa, cung tên cùng đao cũng là hàng cấm, lúc này công khai xuất hiện ở bên trong thôn xóm. Tinh thần thượng võ của thể giới này vượt xa Trung Quốc cổ đại.

Đi thẳng đến trưa ngày kế, Thảm Lãng mới chạy tới nhà mình chỗ ở thôn Phong Diệp.

Toàn bộ thôn Phong Diệp ở trong một cái thung lũng, khoảng chừng có hơn sáu trăm dân cư, trong thôn cũng có một cái lũy bằng đá, hai mươi mấy dân quân. Phần lớn thôn dân đều ở cùng một chỗ, mấy trăm căn nhà chỉ chít chen hai bên sông, chỉ có nhà của Thảm Lãng cách xa thôn xóm, đứng lẻ loi giữa sườn núi.

Bởi vì nhà Thảm Lãng là dân ngụ cư, mười mấy năm trước mới từ phần đất bên ngoài dời đến cái chỗ này.

Loại thôn xóm này có tính bài ngoại bảo thủ vô cùng, lại thêm cha mẹ Thảm Lãng lại không hợp giao tiếp với người trong thôn, cho nên đến bây giờ vẫn không thể hòa nhập.

Leo đến giữa sườn núi, Thảm Lãng nhìn căn nhà trát bùn trước mắt, đây chính là nhà mình.

Thật sự là quá xuống cấp, thậm chí so với ba tháng trước ký ức còn tệ hơn nữa.

Lúc đầu, cái sân phía trước được cha làm cho đặc biệt bằng phẳng, lúc này cũng mọc đầy cỏ dại. Tường trát bùn, bởi vì dầm mưa dài nắng mà xuất hiện mấy cái lỗ, ngay cả nóc nhà cũng chẳng có mái ngói mà chỉ được lợp bằng cỏ tranh.

Bản hàn đến nỗi nhìn thấy cũng giật mình, ngay cả che gió mưa đều không đảm bảo.

Vẫn chưa đi tới cửa, Thảm Lãng liền nghe được tiếng khóc của mẹ, cha ho khan kịch liệt và tiếng em trai rên rỉ kêu đau.

- Mau đến nhà họ Từ, mang Đại Lang (*tên cúng cơm của Thảm Lãng) về nhà, mang Đại Lang về nhà... - Cha khản giọng, vừa nói vừa ho, đây là bị thương trị không hết ảnh hưởng đến phổi. Hơn nữa tiếng hít thở đặc biệt khó khăn cho thấy bị viêm khá nghiêm trọng, thậm chí sung tấy trong phổi.

- Cha, ngày mai con phải đi đem ca ca mang về nhà. - Em trai nói.

Người mẹ lại khóc ròng:

- Lão già kia, ông vẫn hay ho ra máu, đến bây giờ đều không xuống giường được. Nhị Lang (*tên cúng cơm của em trai Thảm Lãng) gãy một cái xương đùi, làm sao mà đi hả? Ngày mai, ta đi đến nhà họ Từ, nếu bọn họ không thả Đại Lang ra, ta đánh đập đầu chết ở cổng nhà họ Từ.

- Đại Lang của ta, thiệt thà, lương thiện như vậy, ở trong loại nhà cộp sỏ như họ Từ chắc cũng bị bắt nạt thành dạng gì rồi, con của ta...

Rồi người mẹ vừa nói vừa khóc:

- Cũng không biết nó ăn có đủ no, mặc có đủ ấm hay không?

- Con của ta, từ nhỏ chưa từng nếm mùi cay đắng, từ nhỏ chưa từng rời xa nhà, hôm nay không biết khổ thành cái dạng gì rồi.

Em trai nghe mẹ khóc, trong lòng chịu không được nói:

- Mẹ, lát nữa con sẽ làm một cặp nạng, ngày mai phải đi nhà họ Từ đem ca ca mang về nhà, cùng lắm thì liều mạng thôi.

Nghe những lời này, toàn thân Thảm Lãng nóng bừng lên, trong lòng cảm thấy từng đợt chua xót.

Hắn trực tiếp nhào vào cửa, quỳ gối trước mặt phụ mẫu, rung giọng nói:

- Cha mẹ, con trai bất hiếu, con đã trở về.

Cha mẹ cùng em trai đầu tiên là ngẩn ngơ, tiếp đó vô cùng hân hoan.

Ngay sau đó mẹ trực tiếp xông lên ôm cổ Thẩm Lăng, khóc lớn tiếng nói:

- Đại Lang, thật là Đại Lang của mẹ, con trở lại rồi, mẹ còn tưởng rằng sẽ không còn được gặp lại con, ta đây không phải là đang nằm mơ chứ.

Còn người cha kích động đến muốn vùng vẫy xuống giường, lại dẫn tới một trận ho khan kịch liệt, khóe miệng trực tiếp trào ra máu bọt.

Mà em trai chột ngồi dậy, tiếp đó kêu đau một trận.

Thẩm Lăng nói:

- Vâng, con đã về đây.

Mẹ nói:

- Con của mẹ, về nhà là tốt rồi, chúng ta không bao giờ chia lìa nữa, người nhà họ Từ độc ác, con đừng quay lại nữa được không?

Thẩm Lăng ra sức gật đầu nói:

- Vâng, con không bao giờ quay về nhà họ Từ.

- Tốt, tốt, vậy là được rồi, vậy là được rồi. - Mẫu thân mừng rỡ cố gắng lau những giọt nước mắt.

Phụ thân cũng vui vẻ nói:

- Con ta rõ ràng hiểu chuyện.

Phụ mẫu thực sự quá cung chiêu Thẩm Lăng, liền nói một câu không đến nhà họ Từ, đã được cho rằng là hiểu chuyện.

Thẩm Lăng nhanh chóng đỡ cha mình dậy, ngưng tụ Tinh Thần Lực với hai mắt, điều tra thương thế của cha.

Quả nhiên là nội thương, khu vực phổi, dạ dày đều có tổn thương, nhất là phổi còn có tụ máu rất nhiều, xương sườn cũng có vết rạn, chỉ bất quá trải qua ba tháng, chỗ rạn xương đã chữa lành, nhưng lại không được tron tru, có rất nhiều gai xương.

Có thể thấy được ba tháng trước gia đình nhà họ Từ xuất thủ độc ác cỡ nào, phụ thân nội thương nặng như vậy, may mà em trai đi mượn mười lượng vàng tìm đại phu trị thương, bằng không Thẩm Lăng sẽ không còn được gặp lại cha mình rồi.

Trị thương mười lượng vàng, con số này đối với gia đình nhà nông bình thường đã là số tiền khổng lồ, Nhưng dù vậy, nội thương của phụ thân vẫn không khỏi hoàn toàn. Nếu như không được chữa tiếp, tính mạng phụ thân vẫn khó lòng bảo toàn.

Gần như trong nháy mắt, Thẩm Lăng cũng đã đề ra phương án trị liệu, mở một lỗ nhỏ ở phổi của cha, dẫn máu bầm trong đó chảy ra, sau đó dùng thảo dược hạ sốt, dùng thuốc bổ hồi phục nguyên khí, mấy tháng sau liền khỏi bệnh.

- Cha, hài nhi bất hiếu, sau này không bao giờ để cho mọi người lo lắng nữa. - Thẩm Lăng vừa nói, vừa đưa bàn tay đặt ở trên trán phụ thân.

Nóng rần lên, có thể thấy được có chứng viêm, nhất định phải lập tức hạ sốt, bằng không trong vòng mấy ngày sẽ có nguy hiểm đến tính mạng.

Hai mắt phụ thân nhìn chăm chăm vào khuôn mặt Thẩm Lăng, ra sức nén cơn ho, ánh mắt kia tràn đầy thương yêu vô hạn.

- Đại Lang, con đã thông minh lên rồi.

Người cha thương con như mạng quả nhiên đặc biệt nhạy cảm, trước tiên phát hiện Thẩm Lăng biến hóa.

Cha mẹ đều rất thương yêu Thẩm Lăng, nhưng hiểu rõ từng chân tơ kẽ tóc của con trai mình, đó chính là một... đứa trẻ chậm phát triển trí tuệ, tuy rằng không muốn thừa nhận, nhưng ở sâu trong nội tâm lại biết, bản thân con trai trưởng mình thương yêu là một phế vật. Hơn nữa ánh nhìn lại khờ dại, khuôn mặt ngây ngốc.

Thật không ngờ lúc này đây trở về, lại trở nên cơ trí.

Vậy là đủ rồi, phụ thân đặc biệt vui mừng, dù cho vẫn là phế vật, tóm lại chỉ cần nhìn qua có sáng sửa tí xít, nói không chừng còn có thể lấy một người vợ về nhà, dù cho goá chồng cũng không đến nỗi nào.

Mẫu thân tiến lên, nâng niu khuôn mặt Thẩm Lăng cũng nhìn một lúc lâu, tiếp đó lại vui mừng:

- Không sai, không sai! Đại Lang nhà ta trở nên thông minh rồi, đôi mắt này rất lanh lợi, dễ được nhiều người thích. Ông trời phù hộ, ông trời phù hộ nhà chúng ta rồi.

Thẩm Lăng muốn giải thích căn cứ sự thay đổi của mình, nhưng xem ra hoàn toàn không cần. Cha mẹ yêu hấn như thế, nhìn thấy hấn thay đổi cơ trí thì vui mừng vô hạn, căn bản không cần Thẩm Lăng giải thích.

- Ca ca, là nhà họ Từ đuổi ca ca ra ngoài à? - Em trai bèn lên tiếng hỏi.

Thẩm Lăng gật đầu.

- Đuổi hay lắm, đuổi hay lắm! - Mẹ nói:

- Mẹ chẳng hiểu vì sao con mình lại có thể sống trong căn nhà đầy những kẻ độc ác như thế, nhà ta tuy nghèo nhưng mọi người đều có thể nuôi sống con, sẽ không để cho Đại Lang nhà ta chịu khổ đâu.

Thật ra điều này khá bất công, xem ý kiến của mẹ, sau này Thẩm Lăng vẫn ở nhà ăn cơm trắng, không cần làm mà vẫn sống nhàn rảnh.

- Lúc trước khi con đi làm rề họ Từ chắc là muốn vợ lắm rồi, chờ phụ thân và đệ đệ con dưỡng thân thể lành lại sẽ đi kiếm tiền, cho Đại Lang chúng ta lấy một người vợ.

Rồi mẫu thân nói tiếp:

- Trong thôn có một góa phụ họ Lưu, tuy lớn hơn con ba tuổi nhưng cũng xinh đẹp đáng yêu đấy.

Không phải cha mẹ xem thường Thẩm Lăng, mà điều kiện của gia đình này, thêm cả danh tiếng của Thẩm Lăng không tốt, trí thông minh thấp, trừ ngoại hình đẹp ra thì chẳng có cả kỹ năng kiếm sống, có thể lấy một góa phụ đã tốt rồi.

Thẩm Lăng cười cười, sau đó sang đến giường em trai, xốc ống quần của gã lên phát hiện bấp chân sưng thành màu xanh tái mét, gãy xương đùi phải.

- Ca, đệ không sao, nằm tầm mười ngày nửa tháng thì tốt rồi, cùng lắm thì chân khép khiếm, dù sao cũng trong nhà có đại ca kế thừa đèn nhang.

Em trai thì thầm nhỏ giọng:

- Hơn nữa khép khiếm cũng lúc, mỗi ngày đệ sẽ đến thành Huyền Vũ giả vờ bị đụng xe kiếm tiền, thấy xe ngựa nào sẽ vọt lại trước bánh xe để ăn vạ.

Đây chính là em trai hấn, với Thẩm Lăng rất tốt, nhưng tuyệt đối không đáng tin cậy.

Cái chân gãy này của gã, nếu như không chữa, sẽ chết còn nhanh hơn.

- Chuyện khi nào?- Thẩm Lăng bèn hỏi.

- Hôm trước. - Đệ đệ nói:

- Bởi vì gần một tháng này đều không có nghe được tin tức của ca, đệ phải đi nhà họ Từ tìm hiểu, kết quả cũng không cho vào cửa, khi về nhà bị người phục kích, làm gãy xương đùi phải.

Tin Thẩm Lăng bệnh nặng vẫn luôn bị nhà họ Từ phong tỏa, cho nên trong nhà luôn luôn không biết. Chỉ bất quá mẹ con liên tâm, cha mẹ quá lâu không có nghe được tin tức về Thẩm Lăng hiển nhiên lo lắng, cho nên mới phải phái con trai út đi tìm hiểu.

Sau khi rời khỏi nhà họ Từ đã bị người làm gãy chân, việc này khẳng định cùng nhà họ Từ thoát không khỏi có liên quan.

Thật là một gia đình độc đặt, gương mặt khô ngô của Thẩm Lăng là bao phủ sương lạnh, khóe mắt co giật một hồi.

Thẩm Lăng nói:

- Ca sẽ giúp đệ trị gãy chân, sẽ rất đau, đệ phải cố nhịn một chút.

Đệ đệ nói:

- Ca ca, ca biết trị thương khi nào vậy?

Thẩm Lăng lúc trước chính là loại người ngay cả mặc quần áo đều phải mẹ giúp một tay, làm quái gì biết trị gãy chân.

Ở trái đất hiện đại Thẩm Lăng mỗi ngày đều trị bệnh cứu người, tuy rằng chưa nói tới bác sĩ tuyệt đỉnh, nhưng kinh nghiệm lâm sàng phong phú cực kỳ.

Bệnh tình của cha và em trai trong mắt hấn hoàn toàn chả là gì, huống chi hấn còn có đôi mắt có năng lực xquang, dù cho điều kiện chữa trị nơi này

không phát triển bằng thế giới kia thì trị dứt cho hai người cũng dễ dàng.

...

Chú thích của Bánh: Xin để dành phiếu đề cử, hi hi!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Biểu hiện kinh ngạc

Dịch giả: Nham Tặc

Thẩm Lăng nói:

- Cha mẹ, con đi lên núi hái chút thảo dược về.

- Đại Lang, mẹ cùng đi với con, trên núi có dã thú, hơn nữa con có thể lạc đường đấy. – Mẫu thân liền vọt ra.

Bà hoàn toàn đem Thẩm Lăng trở thành thẳng nhóc, liền không nỡ để hấn lên núi một mình.

- Mẹ ở nhà bắc nồi nước sôi đi, tìm một con dao nhỏ mài cho sắc bén chút, chuẩn bị thêm mấy cây kim to dài, vài cuộn vải bông nhúng vào trong nước sôi. - Thẩm Lăng nói chuyện rất nhanh, lại dặn dò mẹ hấn rõ ràng rành mạch.

Mẹ hấn kinh ngạc, rồi bà cũng không hỏi han gì thêm, gật đầu bảo:

- Được.

Đối với bà mà nói, con trai trở nên lanh lợi, mỗi câu hấn nói đều giống như thánh chỉ vậy.

Thẩm Lăng mang cái giỏ trúc cùng xách cái xèng nhỏ, rời nhà lên núi, thuộc hạ kèm con nuôi Điền Hoành chính là hai gã Thập Tam, Thập Tứ leo đèo theo sau không rời một bước.

Chưa bắt được tiền thì bọn hấn còn phải theo dõi Thẩm Lăng, chỉ cần thời gian vừa đến liền giết hấn.

...

Thẩm Lăng hơi lo lắng, không biết cây cối của thế giới này có khác biệt gì không, kết quả hấn lo lắng quá nhiều, mặc dù có rất nhiều thực vật hấn không nhận biết, nhưng vẫn có đại đa số cây cối giống hệt như cũ.

Thảo dược hạ sốt là nhiều nhất, sau núi nhà Thẩm Lăng rừng cây um tùm tươi tốt.

Chỉ hơn một tiếng, hấn liền hái được rất nhiều lá tía tô, kim ngân, bồ công anh, những thứ này đều có thể dùng để hạ sốt.

Chỉ tiếc nơi đây không giáp sa mạc khô ráo, cũng chẳng phải thảo nguyên, nên không thấy cam thảo. Nhưng có một niềm vui bất ngờ ngoài ý muốn chính là hấn ta đào được Bản Lam Căn. (*rễ Bản Lam là rễ của cây Tùng Lam, lá của nó được gọi là lá Đại Thanh, cả hai đều được dùng để làm thuốc)

Ở Trái Đất hiện đại rễ Bản Lam đều được ca tụng là thần dược vạn năng, kế tiếp Thẩm Lăng lại hi hui đào bới mười mấy loại thuốc bắc, có cầm máu, các loại giảm sốt chứa đầy giỏ trúc. Đáng tiếc không tìm được Mạn Đà La (*tên khác Cà Độc Dược/Túy Tiên Đào), cho nên không cách nào điều chế thành thuốc tê.

Trời vừa chạng vạng, Thẩm Lăng đã gặt hái thành công, mẹ của hấn đã chuẩn bị xong xuôi mọi thứ.

Thẩm Lăng dùng tầm nhìn X quang chụp kiểm tra cẩn thận chỗ gãy chân của đệ đệ, may mắn chính là vết gãy không tạo ra góc nhọn nên không đâm vào gây tổn thương những mạch máu quan trọng.

Mẹ đã mài sắc dao nhỏ, bỏ vào nước sôi nấu qua.

Thẩm Lăng nhẹ nhàng cắt một vết ngay chỗ em trai gãy chân, thứ nhất để máu bầm chảy ra, thứ hai để nối xương chính xác hơn.

Đáng tiếc điều kiện nơi này thực sự quá đơn sơ, không cách nào bắt đinh thép. Sau khi đem chỗ gãy xương chỉnh chuẩn xác xong, Thẩm Lăng dùng chỉ được đun sôi khử trùng khâu lại vết thương, dầm nát đông cây thuốc Đông y bôi lên miệng vết thương, sau đó dùng ba cây gậy gỗ được gọt cho trơn láng cùng vài đã tiệt trùng quán vòng này đến vòng khác rồi cột chắc, cố định chắc chỗ gãy xương, do không có thạch cao nên hấn chỉ có thể dùng gậy

gỗ.

- Kế tiếp cái chân này không được xuống đất, tốt nhất đừng cử động nó, hai tháng sau là lành lặn. - Thảm Lãng dặn.

Miễn cưỡng coi đây là một ca phẫu thuật nhỏ, từ đầu tới cuối cũng chỉ tốn không đến 1 tiếng. Mặc dù đệ đệ đau đến đầu đầy mồ hôi, nhưng gã cố gắng cắn một khúc gỗ, không dám la lên.

Suốt quá trình cha mẹ hoàn toàn ngừng thở, nhìn màn này không thể tin nổi, đừng nói là mở miệng, thậm chí chẳng dám thở mạnh.

Điều này thật là khiến người ta ngạc nhiên, từ lúc Thảm Lãng trở về, không những không còn ngu dốt, lại trở nên lợi hại như vậy.

Vừa rồi cha hắn thấy rất rõ ràng, động tác của Thảm Lãng nhanh mà quyết đoán, ánh mắt kiên nghị, cùng lúc trước hoàn toàn tương như hai người ấy.

Đệ đệ ném đi khúc gỗ trong miệng, kinh ngạc hướng Thảm Lãng nói:

- Ca ca thật thần kỳ đó! Đệ gãy chân không chỉ không sưng lên, mà cũng chẳng đau vậy nữa. Đệ đã thấy rất nhiều đại phu trị gãy chân, không ai giống ca vừa nhanh mà lợi hại như thế!

Dẫu cho đệ đệ Thảm Kiến là tấm bia đỡ đạn trong đám lưu manh, thế nhưng ở chuyện gãy tay gãy chân này coi như có kiến thức rộng rãi, Thảm Lãng lộ ra chiêu thức ấy quả thật làm cho người bất ngờ, bất kể là thủ nghệ hay phương pháp đều vượt xa những đại phu thông thường chữa trị.

Quan trọng nhất là Thảm Lãng trước kia hoàn toàn là tên phế vật ngu ngốc, hôm nay thế nào lại biến hóa lớn như vậy, tay nghề lợi hại như vậy học ở nơi nào nhỉ?

Người nhà hắn thật vừa mừng vừa sợ.

Kế tiếp Thảm Lãng điều trị cho cha hắn, đầu tiên là dẫn lưu máu cục trong phổi ra ngoài, bằng không thương thế phải càng ngày càng nghiêm trọng.

Loại máu cục này dẫn lưu khó khăn nhất chính là phải biết những vết sưng tấy nằm ở chỗ nào. Chúng nó ở bên trong phổi, nhìn bề ngoài bằng mắt thường hoàn toàn không ra nổi, đối với bác sĩ thế giới này mà nói cơ hồ là bó tay.

Thế nhưng đối với Thảm Lãng chẳng tốn nhiều sức hết, mắt hắn quét X quang dễ dàng phán đoán đâu chính xác là nơi máu cục và dịch tràn ra.

Mẹ hắn đã mài sẵn kim rồi, đường kính khoảng chừng 3 li, chuyên dùng để vá da thú, đặt trong nước sôi tiệt trùng, Thảm Lãng quyết đoán chính xác mà đâm vào phổi đồng thời rút ra, sau đó dùng một nhánh cây đâm vào vết thương.

Loại thực vật này có đường kính thân cũng hai ba li, rỗng ruột, hơn nữa cũng đủ cứng, vừa đủ để có thể dẫn máu đông chảy ra.

Cứ thế, Thảm Lãng ở phổi cha hắn mở mấy lỗ nhỏ, tiếp đó hút từng chút một các khối máu tụ ra ngoài.

Ước chừng hơn một giờ sau, rút ra phần lớn các khối máu tụ và dịch trong phổi ra ngoài, còn một số ít cũng không cần vội, dựa vào khả năng hồi phục của cơ thể là có thể dần dần hấp thu.

Trải qua sự chữa trị của Thảm Lãng, hiệu quả hoàn toàn là dựng sào thấy bóng.

Cha vẫn ho khan như cũ, thế nhưng hít thở lại thoải mái rất nhiều. Lúc trước dù hắn cố gắng hít thở đều đặn nhưng cảm giác không đủ không khí, mỗi lần hít thở, phổi dường như đau đớn muốn vỡ, cái loại cảm giác này thực có chút sống không bằng chết.

Bây giờ, hít thở đã không quá phí sức, ngực cũng không cảm giác tắc nghẽn, loại cảm xúc thiết thoải mái rồi.

Thật không ngờ đến, con trai thoảng thi triển bản lĩnh, lại có kỳ hiệu như thế, y thuật này cũng thật cao siêu.

Đều nói ba ngày không gặp sẽ phải lau mắt mà nhìn, con trai cưng mới ba tháng không gặp, lại có bản lĩnh bậc này?

- Giờ cha thấy nhẹ nhàng thoải mái hơn, con ta thật là lợi hại. - Trong lời nói của phụ thân hết sức kiêu ngạo.

Mẫu thân trầm trồ nhìn Thảm Lãng, thực sự không thể tin được con bà trở nên thông minh và lợi hại như vậy.

- Bà nó đừng hỏi, Đại Lang lúc trước cũng không ngốc, chẳng qua là đại trí giả ngu mà thôi. - Rồi ông trực tiếp ngăn cản bà mẹ dò hỏi, bảo:

- Đại lang biến thành thế này, chúng ta vui vẻ cũng không kịp, cần gì phải phá tan sa oa để hỏi?

Mẫu thân gạt đầu lia lịa nói:

- Đúng, đúng, dù sao con mình cũng đã trở về, ông trời thực phù hộ. Đại Lang có bản lĩnh như vậy, chúng ta cũng không lấy Lưu quả phụ, vậy mở y quán kiếm được tiền rồi, đến con gái của thôn trưởng đều có thể cưới.

Sau đó, cha mẹ cùng em trai đối với Thảm Lãng biến hóa nửa chữ không đề cập tới, cũng chỉ vui vẻ.

- Con ta ắt hẳn đói bụng, mẹ đi lấy com cho con ăn nhé. – Mẹ hân hào hứng đi vào nhà bếp.

Mẹ hân hiền lành tay chân nhanh nhẹn, không đến nửa giờ thì com nước cũng đã bung lên bàn, ba chén cháo, một chén com lớn, một đĩa rau dại, một đĩa bắp cải, đĩa thịt khô và dưa leo.

Do cha cùng em trai nằm ở trên giường dưỡng thương bất tiện, cho nên bàn ăn liền đặt giữa hai cái giường.

Thẩm Lăng vẫn ăn com trắng, cha, mẹ, đệ đệ ăn cháo bắp.

Thẩm Lăng muốn đem com chia cho phụ thân và đệ đệ, kết quả bị ba người quả quyết từ chối.

- Con à con đang tuổi lớn, ăn com trắng đi, cháo bắp con ăn không vô đâu. - Cha nói như đinh đóng cột:

- Con không ăn com, cha cùng em trai con cũng sẽ không ăn.

- Đúng, tuyệt đối không ăn. - Đệ đệ Thẩm Kiến nằm bên giường nói.

- Con ăn thịt đi... - Mẹ gấp vài miếng thịt khô bỏ vào chén của Thẩm Lăng.

Thẩm Lăng đương nhiên muốn đệ phụ thân và đệ đệ ăn, nhưng hẳn biết bọn họ tuyệt đối không đụng. Hơn nữa bọn họ xem Thẩm Lăng ăn thịt, trong lòng ngược lại càng thêm hạnh phúc.

Ôi chao! Rõ ràng bất công đến cực hạn.

Dù cho phụ thân và đệ đệ bị thương dưỡng bệnh, dầu cho thân mình Thẩm Lăng khỏe mạnh, người một nhà cũng đem tốt nhất com nước cho mình hẳn ăn.

Sau khi com nước xong, Thẩm Lăng nấu thuốc, rồi đem khác nhau cho phụ thân và đệ đệ uống.

Đệ đệ gãy xương, cần uống canh xương, nằm khoảng hai tháng là khỏi.

Tuy rằng tụt máu phổi và tràn dịch màng phổi của cha đã được dẫn ra, tạm thời không nguy hiểm tánh mạng, nhưng nhiều lắm chỉ có thể xem như trị một nửa. Tiếp đó còn phải tiếp tục giám sát, còn phải bổ phổi, bổ dưỡng thân thể, những dược vật này là không đào được trên núi, cần phải dùng tiền mua.

- Đại Lang, rửa chân. - Mẹ hân bung nước ấm lại, trực tiếp ngồi xổm xuống rửa chân cho Thẩm Lăng, toàn bộ quá trình tự nhiên thuần thực, thực hiện nhiên qua mười mấy năm đều là mẹ Thẩm Lăng rửa chân cho hân.

- Để con tự làm, con tự làm.

Nhưng Thẩm Lăng tuyệt đối không dám để mẹ rửa chân, vậy quá bất hiếu đi.

Ngược lại mẹ hân hơi đau khổ, nói:

- Đại Lang, trước kia con thích nhất mẹ rửa chân cho, con làm sao vậy? Tay mẹ rất sạch sẽ mà.

Bà lo lắng Thẩm Lăng ở nhà họ Từ sống qua mấy tháng phú quý nên giờ ghét bỏ bà.

Thẩm Lăng hiểu, mỗi lần rửa chân cho hân cũng là việc khiến mẹ hân vô cùng hạnh phúc, bởi vì đây là đứa con bà yêu thương nhất.

Vì thế, toàn bộ thể xác tinh thần của Thẩm Lăng đều rạo rực trong hạnh phúc, xem bàn tay tần tảo của mẹ rửa chân cho hân. Trong toàn bộ quá trình, ánh mắt bà cùng biểu cảm vô hạn hạnh phúc thỏa mãn.

Thẩm Lăng kế thừa ký ức cùng thân thể này, cũng chưa hoàn toàn kế thừa tình cảm. Chỉ trong vòng mấy canh giờ, nội tâm của hân liền đắm chìm, sa vào trong sự quan tâm yêu mến của phụ mẫu, đệ đệ.

Từ nay về sau, mọi người là cha mẹ ruột của ta, em trai ruột của ta!

Hân có trách nhiệm để cha mẹ và em trai có được cuộc sống tốt.

Lúc này, bên tai hân truyền đến tiếng nói nhật nhều của Điền Thập Tam:

- Thẩm Lăng, người nhà của ngươi thiết yêu thương lẫn nhau há. Nhưng mà, ngươi chỉ còn lại 2 ngày, lấy không ra một nghìn lượng vàng, cả nhà ngươi đều phải gặp nạn.

- --

Chú thích của Bán: Để dành phiếu đề cử nuôi ta nha.

Chương 9: Kiếm tiền! Bắt đầu đến màn trình diễn của người rồi

Dịch giả: Nham Tặc

Nghe được lời của Điền Thập Tam xong, Thẩm Lăng cười nói:

- Thập Tam huynh muốn cùng ta ngủ một giường à?

Điền Thập Tam nói:

- Còn có hai ngày, không có một nghìn lượng vàng, đừng trách ta giết cả nhà ngươi.

Tiếp đó, gã liền đi ra ngoài.

Thẩm Lăng thông thả ung dung nằm ở trên giường, nhà hắn quá xuống cấp, có nhiều chỗ nóc nhà đã thủng, cho nên cha mẹ cùng em trai ở tại một cái phòng, chỉ có Thẩm Lăng một mình một phòng.

Không chỉ có như thế, giường của hắn vừa lớn vừa mềm, thậm chí chăn bông mỏng cũng là mới.

Trong nhà rất nghèo, nhưng đem tất cả những gì tốt nhất đều cho mình.

Nhà nông dân nghèo, nhiều đứa trẻ chưa chắc có áo mới vào dịp tết. Nhà Thẩm Lăng càng nghèo hơn, thế nhưng một năm hắn có tới ba bộ áo mới, mặc kệ trong nhà khó khăn cỡ nào, cha mẹ đều có thể cho đặt may cho hắn.

Mùa hè một bộ, mùa thu một bộ, tết một bộ.

Mà đệ đệ Thẩm Kiến, chưa từng mặc áo mới, cũng toàn mặc áo cũ của Thẩm Lăng.

Hắn thực sự không biết tại sao lại như thế? Cha mẹ phải thiên vị hắn như vậy? Thậm chí đến mức không có đạo lý.

Đệ đệ Thẩm Kiến là một kẻ không tiền đồ, mỗi ngày ở bên ngoài lẩn xá, thế nhưng so với Thẩm Lăng hồi trước đã tốt hơn rất nhiều, Thẩm Lăng trừ đáng đắp tuần mỳ ra, hoàn toàn cái gì cũng tệ, nếu như không phải Thẩm Lăng từ Trái Đất xuyên qua, chỉ bằng thứ đồ đàn này, đừng nói gì giúp cha mẹ dưỡng già, cuộc sống bản thân còn chẳng tự lo, cần cha mẹ luôn luôn chăm đến già, sau đó lại do em trai quan tâm lo lắng.

- Phế vật Thẩm Lăng, lúc trước ngươi thiếu cha mẹ cùng đệ đệ chỗ nào thì ta sẽ trả, dùng cả đời để trả.

Thẩm Lăng trong lòng âm thầm thề thốt, nhất định phải để cho cha mẹ được sống cuộc sống tốt, nhất định phải cưới vợ cho em trai, thành gia lập nghiệp có tiền đồ.

Mà việc cấp bách, chính là vượt qua nguy cơ trước mắt này!

Điền Hoành cho hắn ba ngày gom góp một nghìn lượng vàng, hôm nay đã chỉ còn lại có hai ngày.

Thời gian vừa đến, Thẩm Lăng nếu đem không ra một nghìn lượng vàng, sẽ phát sinh chuyện gì?

Điền Hoành phải giết cả nhà của hắn, cái tên này nói chắc như đinh đóng cột.

Trong vòng hai ngày, kiếm đủ một nghìn lượng vàng, có thể không đây?

...

Sáng sớm hôm sau, Thẩm Lăng sau khi rời giường bôi thuốc cho phụ thân và đệ đệ rồi rửa mặt ăn điểm tâm.

- Âm âm âm...

Bên ngoài vang lên tiếng đập cửa, trên mặt mẹ bắt an, liền muốn đi mở cửa.

- Con mở cho. - Thẩm Lăng nói.

Sau khi mở cửa, quả nhiên là chính là hai tên Thập Tam, Thập Tứ nghĩa tử thủ hạ của Điền Hoành.

- Thời gian gấp rồi, đi kiếm tiền đi. - Điền Thập Tam nói thẳng thừng, giọng nói vẫn lạnh nhạt thờ ơ.

- Đại Lang, thế nào? - Mẹ bèn hỏi.

- Mẹ, không có việc gì, là hai người bạn thôi. - Thảm Lãng đáp.

Mẫu thân nhiệt tình nói:

- Là bạn của Đại Lang à, vậy cùng uống cháo đi.

Điền Thập Tam cười nói:

- Không cần, tụi con đã ăn cơm xong, cảm ơn đại nương.

Nụ cười của gã cũng rất nhiệt tình, hoàn toàn nhìn không ra là một sát thủ, hoàn toàn như là một thanh niên ngoan ngoãn.

Thảm Lãng không chút hoang mang uống xong cháo trắng trong chén, nhưng mẫu thân lại mang đến cho hắn một quả trứng gà:

- Mau ăn nhanh đi!

Hắn bản năng sẽ phải đem trứng gà cho phụ thân.

- Ăn, lập tức ăn. – Mẫu thân nói như đinh đóng cột, tiếp đó lại lột một quả trứng gà, chia làm hai cho phụ thân và đệ đệ của Thảm Lãng.

- Được, con ăn. - Thảm Lãng nói.

Nhìn hắn ăn xong, mẫu thân mới mặt mày rạng rỡ.

- Mẹ, ta và bạn cùng đi vào trong thành, ngày hôm nay sẽ học với một tiên sinh lợi hại hơn. - Thảm Lãng nói.

Mẫu thân liền khăn trương tức thì:

- Đại Lang, vậy buổi trưa con có về nhà ăn cơm không?

Thảm Lãng nói:

- Buổi trưa chắc chắn không chạy về kịp, buổi tối sẽ cố gắng hết sức về nhà ăn cơm.

Điền Thập Tam nhiệt tình nói:

- Đại nương, nhà con ở ngay trấn trên, sẽ không để cho Thảm Lãng đói bụng đâu.

Mẹ nói:

- Vậy làm phiền con vậy, sau đó tới nhà đại nương sẽ luộc trứng gà cho con nhé.

- Hay quá. - Nụ cười trên mặt Điền Thập Tam càng thêm chân thành.

Tiếp đó, Thảm Lãng rời nhà đi kiếm tiền, Điền Thập Tam, Điền Thập Tứ theo ở phía sau một tấc cũng không rời.

Một nghìn lượng vàng, đối với nhà hắn mà nói con số khổng lồ.

...

Bốn canh giờ sau, Thảm Lãng đi ba mươi mấy dặm, nhanh chóng đến thành Huyền Vũ.

Lúc này trên đường phía trước có hai người đàn ông, bước đi có vẻ tức hộc máu, vừa đi vừa hùng hục hô hô, hẳn là hai cha con, phụ thân hơn bốn mươi tuổi, con trai hai mươi mấy tuổi.

Điền Thập Tam tiến lên một bước, nhiệt tình nói:

- Chú Lý, anh Đại Lộ, đã lâu không gặp!

Hai cha con đứng vững, thấy Điền Thập Tam, biểu hiện trên mặt có chút xấu hổ, nhưng cũng nhanh chóng thay đổi sang nụ cười:

- A, là Thập Tam à, mấy ngày nay không thấy con đâu.

Điền Thập Tam nhiệt tình nói:

- Chú à, sao không ở trong nhà vậy? Cha con nhớ chú lắm, hôm qua cứ nhắc hoài sao chú không ghé nhà uống trà, tuy chú thiếu nhà con chút tiền thật. Nhưng mà nhớ kỹ một giây thì nghìn lần cũng không nên xa lạ chứ, ngài và cha con còn thân nhau hơn cả anh em ruột kia mà.

Người đàn ông trung niên nói:

- Ngày mai sẽ ghé, ngày mai sẽ ghé mà.

Điền Thập Tam tiến lên, ôm hai cha con, kéo sâu về phía khu rừng bên cạnh cánh đồng.

- Chú à, mấy ngày nay không ghé nhà con ăn cơm báo hại rượu ngon cha con pha chế cũng hỏng mất, vốn sai con mang cho chú miếng thịt, không nghĩ tới hôm nay đứng dịp thấy được chú.

Điền Thập Tam sau khi ôm hai cha con tiến vào rừng cây, giọng nói càng thêm thân thiết, giống như chú cháu ruột vậy.

- Đúng rồi, chú à!- Điền Thập Tam hướng người đàn ông trung niên kia nói:

- Cha con nói, tiền ngài thiếu nhà con không cần trả nữa.

Gã đàn ông trung niên nói:

- Ý như vậy không được đâu, ngại lắm...

Điền Thập Tam nói:

- Ngài cùng cha con có giao tình mười mấy năm, tình như người anh em, chút tiền ấy coi là cái gì? Lúc con còn bé ba ngày đã có hai buổi đến nhà chú ăn cơm còn gì.

Người đàn ông trung niên kia nói:

- Vậy, vậy chú ngày mai sẽ chặt đầu một con heo, đến thăm cha con, cùng nhau uống rượu.

- Được rồi...- Điền Thập Tam nói.

Tiếp đó, gã rất nhanh rút ra đao nhọn.

- Phùn phụt...

Động tác đâm nhanh như chớp vào trong trái tim của đôi cha con nọ, hành động nhanh đến nỗi ngay cả Thẩm Lăng cũng nhìn không kịp.

Không có kêu gào thảm thiết, không có rên rỉ, hai cha con trực tiếp chết đi, ước chừng một lát sau, máu tươi mới từ vết thương bắn mạnh ra.

- Thập Tứ, đi báo các huynh đệ qua đây đem hai xác chết này xử lý. - Điền Thập Tam nói.

Điền Thập Tứ nói:

- Vâng!

Điền Thập Tam dùng khăn lụa lau sạch lưỡi đao, tiếp đó cẩn thận từng li từng tí nhét vào trong người, tỉ mỉ nhìn cùng tay áo trên người mình, xác định không có dính vết máu, tiếp đó hướng Thẩm Lăng nói:

- Xin lỗi nha, hai người quen làm trễ nãi một ít thời gian, chúng ta tiếp tục chạy đi.

- Được. - Thẩm Lăng nói.

Từ đầu tới đuôi, biểu cảm trên mặt Điền Thập Tam đều không có thay đổi gì, cũng là mang theo nụ cười, kể cả lúc giết người.

Hai người tiếp tục chạy đi, hướng về phía thành Huyền Vũ

Thẩm Lăng đột nhiên hỏi:

- Điền Thập Tam, vừa rồi người đàn ông trung niên kia là chú của người à?

Điền Thập Tam gật đầu nói:

- Ủ, cùng chạy nạn tới với cha ta, giao tình mười mấy năm, khi còn bé vẫn thường hay ôm ta.

Thẩm Lăng nói:

- Ông ta thiếu bao nhiêu tiền?

- Ba lượng vàng, bởi vì là người quen, lợi tức thấp một chút, tiền lời chỉ có hai mươi lăm lượng vàng. - Điền Thập Tam nói:

- Thế nhưng ông ta không trả nổi đâu, hôm qua hai cha con đi đánh bạc, còn thiếu tiền nợ cá cược mấy lượng vàng.

Bởi vì hai mươi lăm lượng vàng, Điền Thập Tam không chút do dự giết hai cha con này, vẫn có mười mấy năm giao tình cha con.

Mà Thẩm Lăng, ước chừng thiếu một nghìn lượng vàng.

Điền Thập Tam nói:

- Thẩm Lăng, ta biết ngươi chẳng qua là kéo dài thời gian mà thôi. Hai ngày còn lại muốn kiếm được một nghìn lượng vàng hoàn toàn là chuyện hão huyền, cho nên hiện tại nói cho ta biết ngươi làm không được, ta cho ngươi đi thật ngọt, đừng lãng phí hai ngày của ta, như thế nào?

Tiếp đó, gã lấy ra con dao sắc bén lau lần này đến lần khác, chỉ cần Thẩm Lăng gật đầu một cái, hắn lập tức hay dùng tốc độ nhanh nhất giết chết.

Một nghìn lượng vàng có thể trên trăm gia đình dự trữ mấy thập niên, hoàn toàn là một khoản tiền kèch sù, bằng vào một tiểu tử nghèo như Thẩm Lăng thế này, hai ngày muốn kiếm một nghìn lượng vàng, thật là nhiệm vụ không có khả năng hoàn thành.

Thẩm Lăng nhìn Điền Thập Tam, nghiêm túc nói:

- Không cần hai ngày, ngày hôm nay có thể!

Điền Thập Tam kinh ngạc nói:

- Thật thế à?

Thẩm Lăng nói:

- Trong ba canh giờ, ta liền kiếm được một ngàn lượng vàng này.

Điền Thập Tam tròn mắt, cả kinh nói:

- Ba canh giờ sao?

Câu này hoàn toàn làm cho người ta không cách nào tin nổi a.

Thẩm Lăng nói:

- Đúng, trong ba canh giờ thôi.

...

Thẩm Lăng cùng Điền Thập Tam tiến vào trong thành Huyền Vũ.

Thành Huyền Vũ là một trong tám thành của quận Nộ Giang, quản lý hai mươi lăm trấn phía dưới, dân số trên hai mươi lăm vạn, nhân khẩu trong thành vượt qua ba vạn.

Thẩm Lăng chú ý tới bức tường thành Huyền Vũ lại có chiều cao trên 12 mét, chu vi gần mười dặm.

Ở Trung Quốc cổ đại rất nhiều chủ thành hành tỉnh cũng chưa chắc có tường thành mười hai mét, điều này có thể chứng minh rồi một việc, trình độ võ lực thế giới này vượt xa Trung Quốc cổ đại, cho nên cần tường thành cao hơn nữa thủ hộ.

Binh sĩ trên tường thành hầu hết mặc áo giáp, số quan quân mặc giáp hơn mấy trăm người.

Sau khi vào thành, đường phố tung bừng nhộn nhịp, cửa hàng như mây, so với trong tưởng tượng càng thêm sầm uất.

Thẩm Lăng ngừng lại ở phía trước một căn lầu ba tầng, phía trên bảng hiệu viết Cẩm Tú Các.

Hắn không chỉ phải ở chỗ này kiếm được một số tiền lớn, còn muốn trả thù nhà họ Từ một cú thật đau.

Hít một hơi thật sâu, Thẩm Lăng đi vào trong căn lầu Cẩm Tú Các xa hoa tráng lệ.

Tiết mục của ta bắt đầu rồi!

...

Chú thích của Bánh: Các đại lão, lạy xin phiếu đề cử!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Phát tài rồi!

Dịch giả: Nham Tặc

Cầm Tú Các chuyên bán tơ lụa vải vóc, đồng dạng với họ Từ lúc trước Thẩm Lăng ở rể, chẳng qua quy mô nhỏ hơn họ Từ một tí.

Mặc dù độ giàu của chủ nhân nhà họ Lâm của nó hơi kém so với nhà họ Từ, thế nhưng ở thành Huyền Vũ cũng nổi danh phú quý, ở mười mấy thành thị chung quanh đều có cửa hàng.

Mấu chốt nhất, nhà họ Lâm này là đối thủ cạnh tranh với nhà họ Từ.

Thấy Thẩm Lăng cùng Điền Thập Tam bước vào, lập tức liền có tiểu nhị tiến lên bắt chuyện.

- Xin chào khách quan, đến xem vải vóc đi, chúng ta vừa đưa ra thị trường vải bông mới, ngài sờ một cái mà xem vừa tinh tế vừa mềm mại. - Tiểu nhị của cửa hàng có đôi mắt sắc bén, liếc mắt liền nhìn ra Thẩm Lăng không có tiền, cho nên gã đẩy mạnh tiêu thụ hàng vải bông mà không phải lụa là gấm vóc.

Thẩm Lăng thẳng thắn nói:

- Nói cho chủ nhân nhà ngài, ta muốn cùng nhà họ Lâm làm một khoản làm ăn lớn, chỉ ít để hần kiếm được hàng năm 5000 lượng vàng.

Lời này vừa ra, tên tiểu nhị ngẩn ngơ, trên mặt tuy rằng vẫn cười, nhưng trong lòng vô cùng xem thường, chỉ tên khố rách áo ôm này, nếu như hàng năm có thể kiếm năm nghìn lượng vàng thì sao hần ta còn trông nghèo khó thế này?

- Khách quan, ngài cũng đừng trêu chọc tiểu nhân. - Gã tiểu nhị cười bảo.

Điền Thập Tam kẻ bên bảo:

- Ta là Điền Thập Tam bang Hắc Y, cho mời Lâm gia chủ nhân tới nói chuyện làm ăn.

Nhác nghe thấy gã nói thế tên tiểu nhị lại không dám không coi ra gì.

Điền Hoành bang Hắc Y ở toàn thành Huyền Vũ có tiếng tăm lẫy lừng, chuyên cá cược, kinh doanh kỹ nữ, cho thuê mướn nhà, tuy rằng bình thường cùng nhà họ Lâm nước giếng không đục nước sông, nhưng thế lực hắc bang như thế tốt nhất không nên đắc tội.

Tên tiểu nhị này tưởng rằng Điền Thập Tam đại biểu bang Hắc Y tới lừa bịp tổng tiền.

- Thập Tam ngài đại giá đến thăm không có từ xa tiếp đón. - Một tên chàng quày béo mập bước nhanh nghênh đón, lớn tiếng sai bảo:

- Dâng trà, loại trà tốt nhất.

Tên tiểu nhị nhanh chóng pha một bình trà thơm ngát qua đây, rót cho Điền Thập Tam cùng Thẩm Lăng mỗi người một chén.

Chàng quày hỏi han:

- Ngài Thập Tam, ngài có chuyện gì cùng ta nói cũng như nhau, chủ nhân nhà ta đã muốn cùng bang chủ Điền Hoành kết giao từ lâu, tâm ý nho nhò này, coi như kính ý.

Sau đó gã đẩy một cái hộp lại, bên trong có hai mươi lượng vàng, đây kỳ thực coi như ra tay lớn.

Điền Thập Tam cười nói:

- Lâm chàng quý thiết tình đem ta thành kẻ tổng tiền à, ta thật tâm có chuyện mua bán muốn cùng chủ nhân nhà ngài nói, không phải tới cửa lừa bịp.

Tên chàng quày kinh ngạc, kêu:

- Thật có chuyện làm ăn?

Điền Thập Tam nói:

- Làm ăn thật đó.

Chương quỳ hỏi:

- Ta không làm chủ được sao?

Điền Thập Tam đáp:

- Ngươi không làm chủ được.

Chương quỳ nói:

- Vậy hai vị chờ một lát, ta phải đi mời ông chủ qua đây. Tiểu nhị, phục vụ điểm tâm cho hai vị khách.

...

Thẩm Lăng cùng Điền Thập Tam vừa ăn bánh vừa uống trà, chờ ông chủ của Cẩm Tú Các Lâm Mặc đến.

Khoảng nửa giờ sau, một người đàn ông trung niên mặc áo gấm bước vào, ông chính là phú hộ thành Huyền Vũ, ông chủ của Cẩm Tú Các, tên là Lâm Mặc.

- Hai vị có chuyện làm ăn lớn muốn cùng ta nói sao? - Lâm Mặc hỏi.

Ông chẳng sợ gì Điền Thập Tam, làm ăn buôn bán đã đến mức này, sau lưng hiển nhiên có chỗ dựa. Hơn nữa con ông tiến vào Thiên Nam Võ Học, thành tích tốt, sau khi học xong sẽ đi làm quan võ, vậy nên cho dù là Điền Hoành thì ông cũng không sợ, mọi người đều nước giếng không phạm nước sông mà thôi.

Thẩm Lăng nói:

- Đúng vậy, làm ăn lớn! Hàng năm có thể làm cho ông chủ Lâm kiếm thêm nhiều, ít nhất là năm nghìn lượng vàng.

Lâm Mặc nhíu mày, ông ta không ưa nhất chính là loại thanh niên khoác lác này, hơn nữa ngó cái bộ dạng tiểu bạch kiểm, vừa thấy là biết dựa vào không được.

- Nói đi. - Lâm Mặc bảo.

Thẩm Lăng nói:

- Ta có một phối phương muốn bán cho ông chủ Lâm, giá hai nghìn lượng vàng.

Giá vừa ra, Lâm Mặc trực tiếp biến sắc, khuôn mặt phát lạnh nói:

- Lâm mỗ thì giờ là vàng bạc, không có công phu cùng khách quý lãng phí, tiễn khách!

Dứt lời, ông ta nâng chung trà lên liền phải tiễn người đi.

Ngay cả Điền Thập Tam cũng kinh ngạc sững sờ, một nghìn lượng vàng đã vô cùng hoang đường rồi, Thẩm Lăng lại trực tiếp đòi hai nghìn lượng vàng, đây hoàn toàn mất trí đi, gã thực hối hận mang Thẩm Lăng đến Cẩm Tú Các.

Lâm Mặc trực tiếp đứng dậy bỏ đi, không cho Thẩm Lăng nửa điểm cơ hội.

Điền Thập Tam lạnh lùng trừng Thẩm Lăng một cái, lạnh giọng nói:

- Ngươi muốn chết...

Mất thấy kim chủ muốn đi, Thẩm Lăng trực tiếp lấy từ trong lòng hắt ra một miếng tơ lụa đặt trước mặt Lâm Mặc nói:

- Ông chủ Lâm, ngài xem màu của miếng tơ lụa này đi, coi đáng giá hai nghìn lượng vàng hay không?

Lâm Mặc xoay người, ánh mắt rơi vào miếng tơ lụa trên tay Thẩm Lăng, vền vện cỡ khăn tay lớn nhỏ.

Điền Thập Tam nhìn lướt qua, cảm thấy tên Thẩm Lăng bệnh tâm thần đi, miếng này nhỏ như vậy lại muốn bán hai nghìn lượng vàng?

Nhưng mà ông chủ Cẩm Tú Các trợn tròn mắt, biểu cảm không thể tin nổi, bước đến nhanh, một tay lấy miếng tơ lụa đỏ cầm lấy đặt ở trước mắt, run giọng nói:

- Đây, chuyện này sao có thể? Ất là màu vàng kim, sao lại thể được?!

Điền Thập Tam lấy làm lạ, lúc này mới chú ý tới cái miếng lụa Thẩm Lăng đưa ra màu vàng óng ánh sáng loáng.

Thẩm Lăng nói:

- Nhà họ Từ dựa vào cái gì mà phát đạt? Cũng chỉ vì tơ lụa nhà hần chuyên cung quốc vương, là bởi tơ lụa nhà hần có màu vàng lấp lánh hơn mà thôi.

Ở Trung Quốc cổ đại, vàng là màu dành riêng cho hoàng tộc, chỉ có Hoàng đế, Hoàng hậu, Hoàng quý phi quần áo của họ mới là màu vàng.

Tương đương trên thế giới này, ở toàn bộ Việt quốc chỉ có cả nhà quốc vương mới có thể dùng tơ lụa màu vàng.

Vậy mà màu vàng tơ lụa thế giới này là dùng Sơn Chi (*cây Dành Dành còn có tên khác là Chi Từ, Thủy Hoàng Chi dùng để nhuộm và làm thuốc) mới nhuộm ra, sắc vàng cũng không đủ, màu sắc nhàn nhạt, không đủ sáng.

Mà giờ Thẩm Lăng đưa ra miếng vải lụa, hần dùng phối phương hoàn toàn mới để nhuộm màu, chất lỏng của hoa hòe pha với phèn chua sau làm màu vàng đặc biệt sáng rực, khiến người ta thấy tựa như màu vàng kim óng ánh.

Long bào của hoàng đế vương triều Mãn Thanh, chính là dùng loại thuốc nhuộm này mà ra, trong viện bảo tàng Cố Cung đến giờ vẫn có thể thấy mấy chiếc long bào như vậy, vô cùng xa hoa quý giá?

Hôm trước lúc Thẩm Lăng đi hái thảo dược, thuận tay hái rất nhiều hoa hòe. Còn phèn chua là một loại thuốc Đông y, trong nhà còn dư lại một ít.

Hôm qua khi hần nấu thuốc Đông y, thuận tiện đem nguyên liệu làm ra màu vàng kim chế được nửa chén, lại xé vài lụa bạc thếp trên người ra nhúng vô chén thuốc nhuộm.

Nhuộm xong, phơi khô một đêm, dùng lửa hơi một lát, liền làm ra miếng tơ lụa màu vàng óng ánh này.

Lập tức, Lâm Mặc nhanh chóng lấy ra một mảnh tơ lụa vàng khác, đây là nhà ông ta dùng Sơn Chi nhuộm được.

Không so không biết, càng so càng đau lòng, miếng lụa bên trái quá tầm thường, quá phai nhạt. Miếng bên phải của Thẩm Lăng đó, vàng óng ánh bức người, cao thấp rõ ràng.

Thẩm Lăng giảng:

- Mảnh vải lụa này là hôm qua ta nhuộm suốt đêm, hiệu quả này ta kỳ thực không hài lòng. Nếu có đủ thì giờ cùng vật liệu, dứt khoát có thể làm ra màu vàng kim càng thêm sáng rực đấy, hơn nữa nếu bắt đầu nhuộm từ sợi tơ rồi dệt thành lụa, hiệu quả sẽ tốt hơn.

Lâm Mặc kinh ngạc hỏi:

- Chỉ làm gấp một đêm sao, lại có hiệu quả như thế ư?

Thẩm Lăng khẳng định:

- Đúng, cho nên nếu như ngài có được công thức này, nhuộm tơ lụa chỉ càng thêm vàng óng ánh đẹp để lại quý giá. Nếu như ngài đem mảnh lụa màu vàng kim trước mặt tặng cho Chức Tào Phủ (*đơn vị phụ trách dệt may) của quốc vương, điều gì sẽ xảy ra nhỉ?

Dùng ngón chân cũng biết, Chức Tào Phủ của quốc vương sẽ lập tức vứt bỏ tơ lụa nhà họ Từ, chọn dùng nhà họ Lâm.

Tới đây, chuyện làm ăn buôn bán chuyên cung cấp tơ lụa cho quốc vương sẽ rơi vào tay nhà họ Lâm.

Cuộc trao đổi này kiếm được bao tiền là chuyện nhỏ, mấu chốt là danh tiếng cùng tài nguyên chính trị.

Thẩm Lăng nói:

- Ông chủ Lâm, cuộc trao đổi này của ta có hay không có thể làm cho nhà ngài Lâm hàng năm kiếm thêm năm nghìn lượng vàng không?

Lâm Mặc lắc đầu đáp:

- Hơn thế nữa.

Thẩm Lăng quyết:

- Vậy thì phương pháp phối chế thuốc nhuộm màu vàng kim của ta đây bán cho ngài hai nghìn lượng vàng, có đắt không vậy?

Lâm Mặc nói:

- Không đắt, một chút đều không đắt.

Bên cạnh Điền Thập Tam ngõ ngang xem Thảm Lãng.

Thực hiện nhiên, đêm hôm trước, lúc Thảm Lãng thỏa thuận cho Điền Hoành một nghìn lượng vàng mua mạng hắn, liền nghĩ đến cách kiếm ra tiền, hắn đã tính trước mọi việc.

Nhưng gã không nghĩ tới là, tên này lại muốn kiếm hai nghìn lượng vàng!

Thật không ngờ tới nữa là, hắn vừa muốn kiếm tiền vừa muốn trả thù nhà họ Từ.

Không sai, Thảm Lãng chính là người có thù phải báo, kiếm tiền không chưa đủ, còn muốn khiến họ Từ thương gân động cốt.

Một khi họ Từ mất mối làm ăn chuyên cung cấp tơ lụa cho quốc vương sẽ thiệt hại đến cỡ nào? Hoàn toàn tưởng tượng ra được!

Vì sao họ Từ buôn bán tơ lụa lộ hành mấy tỉnh thành nhưng không ai phá hoại cản trở? Còn không phải vì tơ lụa nhà lão ta chuyên cung cấp cho Chức Tào Phủ của quốc vương sao?

Lâm Mặc hướng về phía ánh sáng mặt trời si mê xem miếng tơ lụa vàng kim kia, nhìn thế nào cũng chưa đã thèm, hồi lâu sau, ông ta mở miệng nói:

- Ta làm sao tin đây là thuốc nhuộm người chế tạo ra? Hoàn toàn có khả năng là người nhặt được miếng này thôi.

Thảm Lãng nói:

- Ta đều mang tài liệu đến, cho ta một canh giờ, ta chế ra thuốc nhuộm vàng kim cho ngài xem, cam đoan so với đêm qua xuất sắc hơn.

Lâm Mặc hỏi:

- Thật vậy ư?

Thảm Lãng cam đoan:

- Chắc chắn rồi.

Lâm Mặc nói:

- Tốt lắm, ta sẽ giao quyền toàn bộ hậu viện cho người, muốn cái gì xin cứ việc phân phó. Chỉ cần người đem thuốc nhuộm vàng kim chế tại chỗ, liền chứng minh phương pháp phối chế xác thật là của người, giao dịch hoàn thành.

Thảm Lãng nhắc:

- Hai nghìn lượng vàng.

Lâm Mặc nói:

- Tuyệt không trả giá.

...

Chú thích của Bánh: Cầu phiếu, cầu phiếu.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 11: Ép ta vả mặt người ấy à? Được thôi!

Dịch giả: Nham Tặc

Nghe được Thảm Lãng cùng ông chủ Lâm đối thoại, bên cạnh Điền Thập Tam ngõ ngang hơn cũng hoàn toàn ngạc nhiên, cha nuôi Điền Hoành tuy rằng đồng ý với Thảm Lãng, nhưng trong lòng hoàn toàn không ôm hy vọng, chẳng qua là thử cá cược một lần mà thôi, dù sao cũng ông ta cũng đồng ý nhà họ Từ trong vòng 3 ngày giết Thảm Lãng.

Nhưng thật không ngờ Thẩm Lăng lại thực sự làm được, cha nuôi lại thực sự được một nghìn lượng vàng, vậy chịu trách nhiệm chuyện này Điền Thập Tam đương nhiên cũng có công lao lớn.

- Lợi hại, phục.

Điền Thập Tam hướng Thẩm Lăng giờ ngón tay cái lên.

Thẩm Lăng đi tới trong nhà bếp sau vườn, đem cửa phòng đóng kín, bắt đầu chế tạo thuốc nhuộm.

- Ông chủ Lâm chờ ta một canh giờ. - Thẩm Lăng nói.

- Được, ta đây đi chuẩn bị vàng ngay. - Lâm Mặc nói.

...

Quá trình chế tạo thuốc nhuộm vàng vô cùng giản lược, năm 2001 quyển《 Tơ Lụa 》 xuất bản trong đó có kể về quá trình nhuộm, bảo tàng tơ lụa Hàng Châu cũng có những tiết học thử nghiệm.

Đem hoa hòe sao khô nấu trong nước, chất lỏng màu vàng sẽ xuất hiện, lọc bỏ cặn và chúng ta có được thuốc nhuộm màu vàng.

Tiếp đó, thêm vào phèn chua tiếp tục nấu, như thế màu vàng ban đầu liền biến thành màu vàng rực rỡ tươi sáng, tỏa ánh vàng cao quý.

Cho nên, chỉ không đến hai canh giờ, Thẩm Lăng liền chế được nửa chén thuốc nhuộm màu vàng kim.

Cuối cùng, Thẩm Lăng đem phèn chua cùng hoa hòe dư thừa đốt cháy sạch sẽ trong lửa, không có để lại bất cứ dấu vết gì.

...

Thẩm Lăng đẩy cửa ra.

Ông chủ Lâm Mặc của Cẩm Tú Các, còn có Điền Thập Tam lập tức vọt tới, nét mặt tràn đầy hồi hộp.

Thẩm Lăng trực tiếp đem đầy nửa chén thuốc nhuộm vàng kim đưa tới.

Hai tay Lâm Mặc run nhè nhẹ, dưới ánh mặt trời nhìn kỹ thuốc nhuộm hoàn toàn mới này.

Ông ta cố nén cơn run rẩy, đây không chỉ là thuốc nhuộm mà còn là thứ quý giá để nhà họ Lâm quật khởi.

- Loại thuốc nhuộm vàng kim này không chỉ có màu sắc xuất chúng, hơn nữa độ óng ả của sợi tơ cũng cực kỳ xuất sắc, sau khi nhuộm sẽ ít phai màu. - Thẩm Lăng nói:

- Ông chủ Lâm chuẩn bị hai nghìn lượng vàng xong chưa?

Lâm Mặc chỉ một ngón tay về phía trên bàn phía trên có một cái rương, hơn nửa mở rộng phân nửa, bên trong tràn đầy cũng là lượng vàng.

Từng lượng vàng nặng hơn nửa lượng, một ngàn lượng vàng này là mấy chục cân.

Hai nghìn lượng vàng, hoàn toàn là một khoản tiền kếp xù, trừ cho một nghìn lượng vàng Điền Hoành sau đó còn dư lại một nghìn, cũng đủ để người một nhà được sống cuộc sống tốt.

Ở suốt một đời tại Trái Đất hiện đại, Thẩm Lăng cũng không có kiếm qua nhiều tiền như vậy.

- Công thức đâu? - Lâm Mặc bèn hỏi.

Thẩm Lăng đưa tới công thức đã viết sẵn để trong ngực đưa đến.

Lâm Mặc vừa mở nhìn, phía trên chỉ có ngăn ngừa mấy chục chữ, không khỏi kinh ngạc nói:

- Đơn giản như vậy?

Thẩm Lăng nói:

- Đúng, chỉ đơn giản như vậy.

Lâm Mặc nói:

- Chi phí cũng không cao nữa.

Thẩm Lăng nói:

- Đúng, rất thấp. Thế giới này rất nhiều chuyện, sau khi bóc ra liền đơn giản vô cùng. Ông chủ Lâm nên sẽ không cảm thấy dùng hai nghìn lượng vàng không đáng mua mấy chục chữ này chứ?

- Không, vô cùng giá trị vô cùng giá trị. - Lâm Mặc cười nói.

Thẩm Lăng nói:

- Ông chủ Lâm hiện tại có thể tự mình đi nghiệm chứng cái công thức này, hơn nửa canh giờ ngài có thể bản thân chế tạo ra thuốc nhuộm vàng kim này, chờ ngài sau khi hoàn thành ta cầm mở lượng vàng ra đi.

Lâm Mặc không để cho đầy tớ đi làm, bản thân đi chuẩn bị tư liệu, rồi tự về nhà bếp nghiệm chứng phía sau viện công thức Thẩm Lăng cho.

Chỉ một giờ sau đó, Lâm Mặc liền chế thành thuốc nhuộm vàng kim, thậm chí so với Thẩm Lăng càng thêm xuất sắc.

- Việc này thành, nhà họ Lâm của ta phải phát đạt. - Lâm Mặc cười sảng sặc.

Thẩm Lăng nói:

- Vậy chúc mừng ông chủ Lâm sớm ngày đánh bại nhà họ Từ, chiếm lấy tất cả, cáo từ!

Hắn ôm hai nghìn lượng vàng, trực tiếp muốn rời đi.

- Chậm đã! - Nhưng vào lúc này, bên ngoài vang lên chất giọng quen thuộc.

Tiếp đó, hai bóng dáng đi đến.

Một là cựu nhạc phụ gia chủ nhà họ Từ của hắn, người kia vợ cũ Từ Thiên Thiên.

Tức khắc, Thẩm Lăng rợn cả tóc gáy.

Gia chủ nhà họ Từ nhìn Thẩm Lăng, lạnh giọng nói:

- Thẩm Lăng, ta trực xuất ngươi khỏi gia môn, ngươi ghi hận trong lòng ta cũng không trách ngươi. Thế nhưng ngươi không nên trộm đi công thức thuốc nhuộm chúng ta nghiên cứu ra, đây chính là mệnh căn nhà họ Từ, ngươi làm như vậy không chỉ phạm vào tội trộm cướp, còn đắc tội quốc quân, nên bị tội gì đây?

Ông chủ Lâm Mặc của Cẩm Tú Các kinh ngạc nói:

- Gia chủ họ Từ, công thức này hóa ra là Thẩm Lăng trộm được?

Gia chủ họ Từ nói:

- Danh tiếng của tên Thẩm Lăng này trước kia Lâm huynh không phải là không có nghe qua, vụng về như lợn hết ăn lại nằm, hoàn toàn là một phế vật. Chỉ bằng bản lĩnh của nó, còn có thể nghiên cứu ra thuốc nhuộm vàng kim sao? Công thức này rõ ràng là nhà họ Từ của ta hao phí vô số tài lực vật lực nghiên cứu ra tới, kết quả bị thằng giặc này ăn cắp. Vì sao ta phải trực xuất hắn ra khỏi nhà họ Từ cũng vì hắn trộm cắp, còn trêu chọc nha hoàn tỷ nữ nhà ta. Nhân phẩm bị ôi như thế, trước nay chưa từng thấy. Ấy thế mà nó còn dám sang gạt đến đầu Lâm huynh đây.

Từ Thiên Thiên nói dịu dàng:

- Nếu như kết quả không ngoài dự liệu, chắc là hắn mở ngăn tủ của ta, thấy được cái công thức này cho nên lên nhớ kỹ. Thẩm Lăng, ta biết ngươi hận nhà họ Từ chúng ta, thế nhưng cũng không có hành vi phạm tội đến nước này.

Ông chủ Lâm Mặc Cẩm Tú Các khom người nói:

- Xin lỗi gia chủ họ Từ, do ta quá ngu dốt nên bị thằng giặc này lừa! Ta lúc đó còn trong lòng buồn bực, Thẩm Lăng này ngu xuẩn không thể tả, tại sao lại có công thức tuyệt diệu đến cỡ này, hóa ra là trộm được, vậy được rồi, ta đây liền báo quan, để cho người ta tới đây lung bắt thằng giặc này!

Gia chủ họ Từ nhìn Thẩm Lăng với ánh mắt băng giá rồi nói:

- Ngươi nói thật cho ta biết, công thức thuốc nhuộm vàng kim này có phải là ngươi trộm ở nhà họ Từ hay không? Ngươi chỉ có cơ hội mở miệng một lần mà thôi!

Từ Thiên Thiên nói dịu dàng:

- Thẩm Lăng, nếu như chàng nhận tội này, kể chuyện tình cảm lúc trước, chúng ta sẽ không tính chuyện trộm cắp, nếu như chàng không nhận thì phụ thân

sẽ tức giận đấy.

Da gà toàn thân Thẩm Lăng đều dựng lên, ước chừng sau mấy giây sau lỗ chân lông mới xẹp xuống.

Đổi mặt cục diện trước mắt này, hẳn không phải là không có dự liệu qua, nhưng là chân chính thời điểm phát sinh vẫn còn có chút để cho người ta vô cùng kinh ngạc.

Nhà họ Lâm luôn là đối thủ cạnh tranh lớn nhất của nhà họ Từ đối thủ, địch nhân của địch nhân liền là bằng hữu, càng chưa nói Thẩm Lăng mang đến công thức mới cho nhà họ Lâm đủ làm họ Từ bị tổn hại nặng nề.

Hiện tại lại biến thành tình trạng này à?

Thẩm Lăng dùng tốc độ nhanh nhất bình tĩnh lại, hướng Lâm Mặc nói:

- Ông chủ Lâm, có thể nói chuyện riêng một chút không?

Lâm Mặc gật đầu nói:

- Không thành vấn đề.

Tiếp đó, Lâm Mặc cùng Thẩm Lăng đi tới hậu viện.

Thẩm Lăng trực tiếp làm bèn hỏi:

- Gia chủ họ Từ cùng Từ Thiên Thiên là ngài gọi tới?

- Đúng! - Lâm Mặc nói.

Thẩm Lăng nói:

- Vì cái gì?

Lâm Mặc nói:

- Ta biết cái công thức này có thể mang đến đá kích khổng lồ cho nhà họ Từ làm ăn, nhưng ta vẫn đi thông tri gia chủ họ Từ qua đây, trả đũa đối với người.

Thẩm Lăng không có hỏi nguyên nhân gì, mà là chờ câu trả lời của ông ta.

Lâm Mặc thần nhiên nói:

- Thẩm Lăng, đối với các người người thường mà nói, có tiền như vậy đủ rồi. Nhưng đối với chúng ta mà nói tiền không phải quan trọng nhất, quyền thế cùng lực lượng mới là trọng yếu nhất. Không có quyền thế cùng lực lượng, còn tiền có nhiều hơn nữa cũng không giữ được, chẳng qua là heo dê chờ bị thịt mà thôi.

Thẩm Lăng nói:

- Nhà họ Lâm của ngài nếu biến thành nhà cung ứng tư lự cho quốc quân, hiển nhiên cũng có quyền lực.

- Không, quyền lực này quá lơ lửng.

Rồi Lâm Mặc nói tiếp:

- Con trai của ta ở võ viện Thiên Nam học tập, thành tích tốt vô cùng, lập tức liền phải thi võ thuật. Thành tích võ thuật của nó sẽ mang đến chức quan gì đều quan trọng hơn nhà họ Lâm chúng ta kiếm bao nhiêu tiền. Vị hôn phu mới của Từ Thiên Thiên là Trương Tấn, người có biết hay chăng?

Hôn phu mới? Nhanh như vậy!

Nhà họ Từ vừa đem Thẩm Lăng đuổi ra tới, để Từ Thiên Thiên cùng Trương Tấn đính hôn?

Lâm Mặc nói:

- Chỗ dựa vững chắc của nhà họ Trương là gia tộc họ Chúc, người nên biết vai vế của nhà họ Chúc ở trong nước thế nào.

Gia tộc họ Chúc là quyền quý tột đỉnh của Việt quốc, là mẹ ruột của vợ quốc quân, Chúc Nhung là tổng đốc hành tỉnh Thiên Nam, quyền thế ngang trời.

Nhưng mà Trương Tấn lấy một đứa con gái nhà giàu như Từ Thiên Thiên, trừ nhìn trúng diện mạo xinh đẹp của nàng, chẳng qua là vì tiền tài nhà họ Từ mà thôi.

Lâm Mặc lại nói:

- Phụ thân của Trương Tấn vừa nãy đảm nhiệm quận trưởng Nộ Giang, Trương Tấn võ công cao cường, vừa nhậm chức thủ tướng vệ quân thành Huyền Vũ. Nếu ta dựa vào công thức mới cướp đi chuyện làm ăn nhà họ Từ sẽ đắc tội với nhà quyền quý mới gia tộc họ Từ, con trai của ta làm sao bây giờ?

Thẩm Lăng nói:

- Vậy ngài có thể không cần mua công thức của ta, thế cũng chẳng xảy ra chuyện gì, vì sao còn muốn bán đứng ta?

Ông chủ Lâm Mặc của Cẩm Tú Cốc cười nói:

- Người chẳng qua là một nhân vật nhỏ xiu không quan trọng, nửa giá trị cũng không có. Giá trị duy nhất đối với Lâm Mặc ta đây, chính là hận ý của nhà họ Từ với người, ta bán đứng người đổi lấy một cái nhân tình nhà họ Từ, có sao không làm. Hơn nữa hiện tại công thức này đã nắm giữ ở trong tay ta, ta hoàn toàn có thể cùng nhà họ Từ chia sẻ, chuyện làm ăn thì cùng nhau thực hiện thôi.

Thẩm Lăng nói:

- Nhà họ Từ vốn là hoàn toàn không có đem ta để vào mắt, coi như ta là một con kiến hôi, giá trị thù hận chưa đủ. Chính là ta đem công thức mới bán cho người mượn cơ hội phá đổ chuyện làm ăn nhà họ Từ, cho nên giá trị thù hận này đến liền tức thì.

- Đúng rồi. - Lâm Mặc nói:

- Cho nên, nhà họ Từ thiếu nhân tình của ta càng lớn, tiền đồ của con trai ta càng đảm bảo.

- Ông chủ Lâm đủ hiểm ác, ta hiểu được mà.

- Thẩm Lăng nói, sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

...

Một lần nữa trở về đến bên trong đại sảnh.

Mấy võ sĩ nhà họ Lâm, mấy võ sĩ nhà họ Từ hoàn toàn bao vây Thẩm Lăng vào giữa.

Mà Điền Thập Tam đứng ở bên cạnh giống như đang ngủ vậy, nhắm hai mắt.

Hơn nữa, mấy vị quan lại chức sắc của thành Huyền Vũ cũng tới.

Từ Thiên Thiên nói dịu dàng:

- Thẩm Lăng, chàng hãy nói cho mấy vị đại nhân, công thức thuốc nhuộm mới có phải là chàng trộm hay không? Bởi vì chàng không cam lòng bị thiếp bỏ mới làm ra việc này, lúc này chàng nhận tội chúng ta có thể không truy cứu, chỉ coi như chàng nhất thời hồ đồ, nếu chàng kể lễ linh tính, thì đừng trách nhà họ Từ của thiếp vô tình!

Nàng cảm thấy đồ đàn Thẩm Lăng vô luận như thế nào cũng không có khả năng nghĩ ra công thức thuốc nhuộm màu vàng kim, chẳng biết là trộm ở xá nào hay trộm ở nhà mình, dù sao cũng phải đổ tội là trộm ở nhà họ Từ cái đã.

Vốn chắc chắn cái loại người cỡ như Thẩm Lăng không thể nghiên cứu ra công thức mới lợi hại thế này nên bọn người nhà họ Từ mới phóng tâm mà tìm tới mấy quan viên ở đây.

- Ha ha ha ha... - Thẩm Lăng tức khắc cất tiếng cười to.

Vốn là hần suy nghĩ trước âm thầm mưu hại nhà họ Từ, thật không ngờ hiện tại sẽ phải trở mặt.

Có chút kế hoạch phải sớm tiến hành rồi.

Mà bây giờ, coi như tha hồ thoải mái làm mất mặt cả đám người này.

...

Chú thích của Bánh: Cảm ơn Đường Nhiên Tha Thứ Cho Nàng (nick qidian) khen thưởng vạn đồng, lạy xin các vị đại lão cho phiếu, tình tiết sẽ không để mọi người thất vọng

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Chuyết Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 12: Ta muốn không chỉ thắng cuộc, mà đè bẹp cơ!

Dịch giả: Nham Tặc

Thẩm Lăng không khỏi nhìn về phía Điền Thập Tam, bởi vì gã đại biểu ý chí của Điền Hoàn Hắc Y bang.

Lúc này khi Thẩm Lăng đang làm thuốc nhuộm, Lâm Mặc Cẩm Tú Các bán đứng hắn, phái người đi báo tin cho nhà họ Từ tới, Điền Thập Tam biết rõ mọi thứ ở trong mắt, nhưng gã không thêm ngăn cản, càng không định nhắc nhở Thẩm Lăng.

Cho nên, lúc này Thẩm Lăng đối mặt là ba con quái vật lớn.

Nhà họ Từ, họ Lâm, Hắc Y bang Điền Hoàn.

Như vậy, bây giờ cách làm thông minh nhất của hắn chính là thừa nhận hắn trộm công thức này, sau đó lập tức đi chấp hành cái nghiệp lớn “ăn com mềm”, có quyền thế lúc sau hẵng trả thù điên cuồng.

Bởi vì Từ Thiên Thiên bày trò đám quan viên thành Huyền Vũ, nếu như Thẩm Lăng nhận tội hết sẽ bỏ qua chuyện cũ.

Nàng là người yêu quý danh tiếng, nếu Thẩm Lăng thức thời nhận tội, khẳng định hôm nay nàng sẽ không gây khó dễ ngay mặt, chỉ biết dùng tiền để Điền Hoàn bí mật xử đẹp hắn, ít ra hôm nay Thẩm Lăng liền an toàn đi.

Nhưng mà!

Muốn đem bốn chất thải hất lên đầu Thẩm Lăng đây, còn muốn cho hắn phải chịu nhục nhã ư?

Không đời nào nhé, Thẩm Lăng tuyệt đối sẽ không bắt lực như thế.

Thẩm Lăng nhìn Từ Thiên Thiên, bèn hỏi:

- Người nói công thức thuốc nhuộm vàng kim mới toanh của ta đây là trộm được, có chứng cứ gì không?

Gia chủ họ Từ cười lạnh mà nói:

- Thẩm Lăng nhà ngươi chỉ là một thằng phế vật dốt nát mà thôi, mà nhà họ Từ ta đây làm ăn buôn bán vải vóc lụa là được vài thập niên rồi, chuyện am hiểu nhất ắt là lĩnh vực thuốc nhuộm. Phương pháp nhuộm màu vàng kim là ta cùng Thiên Thiên tự mình dốc hết tâm huyết nghiên cứu, không biết tốn bao nhiêu nhân lực, vật lực cùng tài lực, ước chừng hao phí mấy năm, chúng ta đem bí mật này cất giấu đi, là muốn cho Chức Tào Phủ của quốc quân một kinh hi. Nhưng ai biết đâu được người đây là kẻ ăn cây táo rào cây sung hả, không chỉ ăn cắp tài vật nhà ta, trêu tỳ nữ nhà ta, ngay cả phương pháp thuốc nhuộm liên quan đến sống chết của nhà ta đều đánh cắp.

Rồi gia chủ họ Từ lạnh giọng tra hỏi:

- Thiên Thiên, phương pháp mới này quan trọng dường nào, tại sao con lại đặt trong ngăn kéo hả?

Từ Thiên Thiên nói:

- Thật xin lỗi thưa cha, lúc trước con hoàn toàn tin Thẩm Lăng, căn bản không biết hắn sẽ làm ra chuyện như vậy.

Sau đó, nàng nhìn Thẩm Lăng bảo:

- Lúc chàng ở Từ gia, có người hầu ăn hiếp chàng, thiếp liền lấy roi đánh bọn họ, hạ lệnh bắt luận kẻ nào còn dám chê chàng nửa câu liền đuổi ra khỏi nhà. Chàng ở nhà họ Từ không ai đối đãi, thiếp không ngại trí lực của chàng thấp kém, ngây ngô khờ khạo, mỗi ngày đều đến chuyện trò với chàng, vì sao chàng lại làm thế? Dù cho vì trả thù thiếp làm chàng giận dữ, trả thù mình thiếp là được, vì sao phải đoạn mệnh căn của gia tộc thiếp vậy? Lại nói nếu như chàng không làm ra những chuyện gièm pha ấy, sao họ Từ nhà thiếp đuổi chàng đi chứ?

Lời này vừa ra, sắc mặt đám quan viên hơi quái dị.

Bất quá đối với lời gia chủ họ Từ cùng Từ Thiên Thiên, bọn họ tin một nửa.

Nhà họ Từ quả thực thông nhuộm lụa, bằng không tơ lụa nhà ông ta cũng không thể chuyên cung cấp cho Chức Tào Phủ của quốc quân. Mà danh tiếng về Thẩm Lăng dốt nát dãn dãn, bọn họ cũng có nghe phong phanh, cho nên bọn họ cũng kiên định cho rằng phương pháp mới này là nhà họ Từ nghiên cứu ra, là Thẩm Lăng ăn cắp.

Thẩm Lăng chậm rãi phân bua:

- Người không có bằng chứng, ta cũng không có chứng cứ, nhưng ai biết phương pháp mới này là họ Từ nhà người nghiên cứu ra được, ta có miệng khó biện giải nhà.

Gia chủ họ Từ cười thầm:

- Người biết là tốt rồi.

Chuyện này thật thoải mái, không chỉ không uổng phí có được phương pháp nhuộm màu vàng kim tuyệt diệu, hơn nữa thuận tiện còn danh chính ngôn thuận đem Thẩm Lăng đánh vào lao ngục.

Tức khắc, Từ gia chủ lạnh giọng quát:

- Chân tướng đã rõ ràng, bắt người đi! Dưới cực hình, ta không tin thằng rác rưởi này không nhận tội khai ra.

- Từ gia chủ sao gấp gáp vậy? - Thẩm Lăng cười nói:

- Tuy rằng ta trăm miệng khó cãi, nhưng muốn chứng minh điểm này lại dễ như bỡn!

Tiếp theo, Thẩm Lăng nhìn phía Từ Thiên Thiên hỏi:

- Thiên Thiên tiểu thư, người tinh thông thuốc nhuộm, vậy ta hỏi người, loại màu sắc nào khó nhất?

Từ Thiên Thiên đáp:

- Khó khăn nhất ắt hẳn là màu tím.

Không sai, ở cổ đại màu khó nhuộm nhất là màu tím, không phải màu vàng.

Dĩ nhiên không phải nhuộm không ra màu tím, ở Trung Quốc cổ đại trước kia dùng rễ cây Từ thảo (**Lithospermum erythrorhizo* hay gromwell tím) làm thuốc nhuộm tím, thế nhưng màu sắc khá tệ. Sau đó sử dụng ốc biển để tạo ra màu tím hoàng gia, lúc này màu tím nhìn mới khá khảm hơn một chút.

Tề Hoàn Công (*quân chủ thứ 16 của nước Tề, chur hầu nhà Chu) thích mặc quần áo tím, lúc đó một mẫu vải màu tím tí xíu có giá ngang với năm miếng vải trắng, có thể thấy được đất đỏ quý hiếm cỡ nào.

Ở phương Tây dùng vỏ sò để chế tạo thuốc nhuộm tím, vị nữ hoàng cuối cùng của triều đại Ptolemaios (*) cũng đặc biệt yêu thích màu tím này, không chỉ quần áo, thậm chí cánh bướm cũng nhuộm thành màu tím.

(*Nhà Ptolemaios là một vương triều của người Hy Lạp cai trị Ai Cập và các vùng lân cận từ năm 305 TCN đến năm 30 TCN, đây cũng là Vương triều cuối cùng của Ai Cập cổ đại. Tất cả các quốc vương của vương triều này đều lấy tên là Ptolemy, còn các Vương hậu hoặc Nữ vương thường tên là Cleopatra, Berenice hay Arsinoe. Thành viên được biết đến nhiều nhất của vương triều này là Cleopatra VII, vị pharaon cuối cùng của Ai Cập cổ đại và cũng là cuối cùng của vương triều này)

Nhưng mặc kệ là thuốc nhuộm tím từ vỏ ốc xà cừ hay vỏ sò. Chi phí tiêu hao cũng hết sức kinh khủng, chỉ một gram thuốc nhuộm cần ba trăm cái vỏ sò.

Cho nên, thuốc nhuộm màu tím ở Trái đất cổ đại là cực kỳ đắt đỏ quý giá.

Vị trí thế giới lúc này của Thẩm Lăng, còn chưa tìm ra biện pháp nhuộm từ vỏ sò hay ốc xà cừ. Như vậy thuốc nhuộm tím của thế giới này đến từ đâu? Chính là pha hai loại màu nhuộm xanh da trời và màu đỏ mà thành.

Thế nhưng hiệu quả nhuộm màu thật sự chả dám khen ngợi, bởi vì bản thân hai loại màu thuốc nhuộm liền không sáng suốt tí nào, pha chung một chỗ mặc dù có màu tím nhưng hiệu quả càng thêm hỗn tạp. Đầu tiên sắc độ không đồng đều, tông màu bị xỉn, độ ẩm của hai loại thuốc nhuộm khác nhau vì vậy lụa tím thường có xu hướng dễ phai màu.

Thẩm Lăng nói:

- Nhuộm màu tím so với nhuộm màu vàng càng khó hơn đúng không?

Từ Thiên Thiên nói:

- Đó là đương nhiên!

Thuốc nhuộm màu tím được giới vải vóc tư lự thế giới này cho là vấn đề khó giải.

Thẩm Lăng nói:

- Muốn chứng minh thuốc nhuộm vàng kim có phải là ta trộm hay không vô cùng đơn giản, chúng ta cùng nhau giải được thuốc nhuộm tím. Họ Từ nhà người vận dụng lực lượng cả nhà chế tạo màu tím. Ta chỉ có một mình cũng không tiền, ta dùng cách đơn giản nhất chi phí thấp nhất chế tạo màu tím, sau đó ngày trước mọi người ở đây, xem ai chế tạo ra màu tím xinh đẹp động lòng người nhất? Như thế nào?

Thốt ra lời này, mấy quan viên đều gật gù đồng ý biện pháp này. Từ Thiên Thiên cùng Từ gia chủ liếc nhau, cũng gật đầu, biện pháp này với họ Từ có lợi mà vô hại.

Bọn họ tuyệt đối không tin Thẩm Lăng biết nhuộm màu gì đâu, Từ gia mới là dân chuyên nghiệp.

Thẩm Lăng nói:

- Nếu ta dùng ít vốn chế tạo ra thuốc nhuộm tím tốt hơn, vậy chứng minh cái gì?

Từ Thiên Thiên đáp:

- Vậy chứng minh phương pháp nhuộm vàng kim không phải ngụy tạo, là chúng ta đồ oan ngụy.

Thẩm Lăng bảo:

- Vậy đến lúc đó Từ gia chủ sẽ phải hướng ta xin lỗi.

Từ gia chủ lạnh giọng nói:

- Chờ ngụy tạo xong rồi hẵng nói.

Thẩm Lăng nói:

- Tốt lắm, liền lấy ba canh giờ làm hạn định! Ba canh giờ sau, đem so sánh, chân tướng rõ ràng!

- Có thể! – Một tên quan ở đây quyết định.

Gia chủ nhà họ Từ sai:

- Lập tức chạy về nhà, lấy ra thành phần tốt nhất, Thiên Thiên tự mình làm, phải chế tạo ra thuốc nhuộm màu tím tốt nhất.

- Dạ! - Từ Thiên Thiên nói.

Lần này, họ Từ muốn vận dụng sức mạnh của cả nhà.

Mà Thẩm Lăng vẫn chỉ có một người, hướng Lâm Mặc nói:

- Ông chủ Lâm, lại phải dùng sau bếp của ngài một lát rồi.

- Đương nhiên. - Lâm Mặc đáp.

...

Thẩm Lăng sau khi tiến vào bếp, lấy ra vũ khí bí mật của hắn.

Nguồn gốc thuốc nhuộm màu tím, Thạch Nhị địa y (*địa y Roccella Tinctoria).

Đây là một loại rêu quyết, khắp nơi đều có, căn bản không đáng giá, nhưng dùng loại cây này chế tạo ra màu tím là sống động, óng ả và sang trọng nhất.

Ở nước Anh thế kỷ mười tám, Cuthbert trong lúc vô ý phát hiện một loài rêu có thể chế tạo thuốc nhuộm tím, hơn nữa hiệu quả vô cùng tốt.

Từ đó về sau, loại thuốc nhuộm tím được điều chế từ Thạch Nhị địa y (địa y Roccella Tinctoria) luôn thống trị ngành nhuộm hơn một trăm năm, mãi cho đến công nghiệp hoá học đột nhiên tăng mạnh, mới có phẩm nhuộm tím công nghiệp tổng hợp.

Như vậy vì sao Thẩm Lăng sớm chuẩn bị địa y Roccella Tinctoria vậy?

Chỉ vì hắn luôn có kế hoạch B, lo trước đề khỏi gặp họa.

Cái khả năng Lâm Mặc bán đứng hắn dù rất nhỏ, nhưng hắn luôn chuẩn bị tư tưởng trước, cho nên âm thầm chuẩn bị đòn sát thủ, hôm nay quả nhiên dùng tới.

Thẩm Lăng đem địa y Roccella Tinctoria nghiền nát, sau đó cùng tro than, nước tiểu cùng sao khô.

Nhanh chóng cho ra màu tím thuần túy.

Kế tiếp, lại thêm một ít phèn chua.

Nhanh chóng, chi phí thấp, thế nhưng thuốc nhuộm tím xinh đẹp liền hiện ra.

So với thuốc nhuộm tím thế giới này không biết tiến bộ đến cỡ nào.

Sau đó, Thẩm Lăng cầm lấy một mảnh lụa trắng đặt vào trong chén thuốc nhuộm, sau khi nhuộm màu xong sẽ phơi ở dưới mặt trời.

Lụa tím xuất hiện thật nhanh.

Màu tím đẹp xuất sắc, màu sắc sinh động, cao quý bí ẩn.

Hoàn toàn đem lụa tím của thế giới hạ gục hết thảy.

Nhưng mà, Thẩm Lăng làm không chỉ là màu tím. Chỉ một miếng lụa tím đã thắng nhà họ Từ, nhưng chưa đủ để tát vào mặt.

Hắn nắm chặt tất cả thời gian, trực tiếp lợi dụng tư liệu nhà Lâm Mặc, chế tạo ra 7 loại màu nhuộm, muốn nhuộm ra loại lụa cầu vòng lộng lẫy, bí ẩn, thần kỳ nhất.

Cũng chính là đem màu đỏ, cam, vàng, lục, lam, chàm, tím nhuộm trên cùng một mảnh lụa. Dùng phương pháp phân cách phân đoạn tiến hành nhuộm màu, nếu như tốc độ đủ nhanh, động tác tinh chuẩn, chế tạo ra lụa cầu vòng vừa đáng kinh ngạc lại thanh lịch vô cùng.

Mặc dù hắn không phải dân nhuộm chuyên nghiệp, thế nhưng lúc tham quan bảo tàng tơ lụa, hắn đã ở đó đến tận hai ngày.

Mà lúc trước Thẩm Lăng này ở rể họ Từ, mỗi ngày đều thấy công nhân nhuộm vải.

Quan trọng nhất, laptop Alienware trong đầu Thẩm Lăng có tư liệu, đem mỗi một trình tự, mỗi một loại tư liệu đều viết rõ ràng.

Cho nên, hắn tuy rằng không thể làm dân chuyên nghiệp giỏi nhất nhưng như vậy đã đủ dùng rồi.

Ba canh giờ sau, Thẩm Lăng nhuộm xong lụa tím và lụa cầu vòng.

Lụa tím đã đủ thắng Từ Thiên Thiên.

Miếng lụa cầu vòng này, chắc ăn là đòn sát thủ.

Là trên thế giới này trước đây chưa từng gặp, đủ khiến tơ lụa nhà họ Từ bị nghiền thành đồng cặn bã!

...

Chú thích của tác giả: Lạy cầu xin phiếu, Cao Điểm cúi chào.

P/S: Chú thích của Mèo Thầy Mo: Riêng lịch sử nhuộm lụa tím có thể kể đến các giai đoạn sau:

Năm 1570 trước Công Nguyên, người Phoenicia sử dụng màu tím chiết suất từ tuyến nội tiết của loài ốc *Bolinus Brandaris* để tạo thành thuốc nhuộm tím Tyrian (tím hoàng gia). 10.000 con ốc này ra được 1 gam sắc tố. Vì quá xa xỉ nên trong La Mã cổ đại và Đế chế Byzantine chỉ những người có dòng máu hoàng gia được phép mặc quần áo màu tím.

Vào thế kỷ 16, khi nhiều nước châu Âu đi khai phá tân thế giới. Người Tây Ban Nha đến Trung Mỹ, họ phát hiện người Inca dùng máu của 1 loại rệp son cái làm phẩm nhuộm. 100.000 con mới ra 1 pound thuốc nhuộm.

Năm 1757, một thợ đúc đồng tên George Gordon khi sửa chữa nồi hơi của một nhà máy nhuộm ở Luân Đôn đã phát hiện công nhân đã dùng địa y tạo thành màu tím như những người Scotland ở trên cao nguyên. Ông ta nhận ra giá trị của nó nên trở về Leith và chia sẻ công thức với cháu của mình - Cuthbert Gordon, sau này trở thành nhà hóa học. Tất nhiên trong truyện nhuộm hơi nhanh (chắc là để đối phó) chứ nhuộm theo kiểu Cuthbert thì 1 tuần mới có thành phẩm.

Vào dịp lễ Phục Sinh 1856, sinh viên người Anh là William Henry Perkin đã cố gắng tổng hợp một số thuốc kí ninh (quinine) trong trường cao đẳng hóa học hoàng gia Anh. Thí nghiệm để lại cặn và thất bại. Tuy nhiên khi vệ sinh dụng cụ thí nghiệm với rượu thì ông đã phát hiện ra thuốc nhuộm tím tổng hợp đầu tiên.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 13: Vả bom bóp vào mặt vợ cũ, chịu nhận lỗi!

Dịch giả: Nham Tặc

Thẩm Lăng còn chưa có xuất hiện, nhưng lụa tím do Nhà họ Từ nhuộm đã xuất hiện để lên bàn.

Lúc này, toàn bộ đại sảnh đốt mấy chục cây nến, sáng như ban ngày.

Ở dưới vô số ánh nến làm nổi bật, tấm lụa tím có vẻ càng lấp lánh.

Thợ nhuộm xuất sắc nhất nhà họ Từ khom người nói:

- Lão gia, tiểu thư, đây chính là phẩm nhuộm tím mới của chúng ta. Không còn là dùng màu xanh da trời cùng màu đỏ trộn lại, mà tinh chế từ một loại Từ Thảo. Vì chúng ta muốn hoàn chỉnh công thức hơn nên không đưa ra thị trường nhưng hiệu quả thì chất lượng hơn lúc trước nhiều.

Đám gia chủ nhà họ Từ, Lâm Mặc đều trông về phía cây lụa tím dưới ánh nến.

Quả nhiên sinh động hơn nhiều, vượt bậc so với thuốc nhuộm tím trước kia

Không chỉ độ thuần sắc cao hơn nhiều, hơn nữa còn rực rỡ hơn một cấp, rõ ràng là loại thuốc nhuộm cực kỳ ưu việt. Nhà họ Từ chắc chắn lại lời to một khoản tiền kếch xù.

Vị quan hình ngục trẻ tuổi kia nhìn kỹ mảnh lụa trong tay, cũng phải thừa nhận ưu điểm của màu tím mới. Dầu gã không phải quý tộc, nhưng cũng xuất thân danh môn, biết gấm lụa màu tím được ưa chuộng thế nào nên khía cạnh này vẫn có năng lực giám định và thưởng thức vô cùng.

Từ Thiên Thiên nói:

- Cho phép thợ nhuộm trình bày với mấy vị đại nhân về chuyện thuốc nhuộm màu vàng kim mới.

Người thợ nhuộm xuất sắc nhất của nhà họ Từ nói:

- Khởi bẩm chư vị đại nhân, tiểu nhân trong nhà đời đời làm thuốc nhuộm, tiểu nhân cũng từ nhỏ yêu thích nghiên cứu. Nhất là màu vàng chuyên cung cấp cho quốc quân, cho nên tiểu nhân tập trung hầu hết tinh lực cho việc nghiên cứu màu vàng và màu tím. Tiểu nhân đã thí nghiệm qua hàng trăm loại nguyên liệu mà hoa hòe chính là một thứ trong đó. Ở đây có ghi chép nguyên bản của tiểu nhân để làm chứng.

Dứt lời, gã giao lên một quyển.

Viên quan chịu trách nhiệm hình ngục trẻ tuổi của thành Huyền Vũ là một trong những Chủ Bộ.

Gã nhận lấy lật nhìn một cái, bên trong quả nhiên chỉ chít ghi chép các loại công thức thử nghiệm, trong đó có hoa hòe. Hơn nữa nhìn dấu vết chữ này đã được nhiều ngày, không phải làm giả.

- Thẩm Lăng này trước kia là rể nhà họ Từ, nhưng bởi vì thiếu năng nên bị người xem thường, không biết xuất phát từ nguyên nhân gì, hấn lại đi đến phòng nhuộm, lúc ta thí nghiệm dùng hoa hòe làm thuốc nhuộm mới có thể hấn tỉnh cò nhìn thấy. – Vị thợ nhuộm này nói.

Gã cũng không hoàn toàn nói dối. Lúc thí nghiệm quả thực từng dùng hoa hòe chế ra thuốc nhuộm vàng. Thế nhưng gã cũng không biết làm sáng bằng phèn chua. Đây là bước quan trọng nhất, nếu thiếu sẽ không lên tông màu vừa ý. Hơn nữa, do trình tự thực hiện, tông vàng được làm ra cũng không nổi tiếng, nên công thức hoa hòe của gã xem như thất bại.

Trước kia Thẩm Lăng thường hay lui tới phòng nhuộm, thích xem những thứ màu sắc rực rỡ cũng là thật.

Đúng là căn cứ vào nguyên nhân này, gia chủ nhà họ Từ cùng Từ Thiên Thiên mới có tự tin tuyệt đối, cái công thức thuốc nhuộm màu vàng kim này không phải bản thân Thẩm Lăng nghiên cứu ra.

Hai người này với năng lực Thẩm Lăng thật sự là hiểu rất rõ, quả là thứ phế vật không biết thứ gì.

Gia chủ nhà họ Từ nói:

- Chư vị đại nhân, lúc này nhân chứng vật chứng đều có, vậy bắt người được rồi.

Mặc dù miệng ông ta thốt ra tiếng chư vị đại nhân, thế nhưng ánh mắt lại trực tiếp nhìn chăm chăm vị Chủ Bộ đại nhân trẻ tuổi, nếu như không phải tên Lăng Đầu Thanh (*) làm việc không nên làm, Thẩm Lăng đã sớm bị bắt lại.

(*Lăng Đầu Thanh: một loại rết xanh tấn công bất kỳ thứ gì/ làm việc bất chấp hậu quả),

Viên quan trẻ nhìn quyển sổ này, lại nhìn trong tay lụa tím được nhuộm bằng công thức mới, cũng không khỏi gật đầu.

- Xem ra quả thực như thế. - Hấn thân nhiên nói.

- Sứ giả, bắt Thẩm Lăng bên trong tới đây. - Gia chủ nhà họ Từ quát lên.

Tiếp đó không phải quan sai xuất thủ, võ sĩ nhà họ Từ nhanh nhẩu làm thay trực tiếp vọt vào.

Mà vào lúc này, cánh cửa hậu viện được đẩy ra, Thẩm Lăng ra ngoài.

Gia chủ nhà họ Từ lạnh giọng nói:

- Thẩm Lăng, hiện tại nhân chứng vật chứng đều có, ngươi chờ vào đại lao đi!

Thẩm Lăng tức khắc nhìn về viên quan trẻ. Lúc này, vị quan kia mới thản nhiên nói:

- Tất cả chứng cứ đều quy cho ngươi là kẻ trộm rồi.

Thẩm Lăng nhìn về cây lụa tím trên mặt bàn, không khỏi kinh ngạc.

Đây là thuốc nhuộm mới của nhà họ Từ sao? So với trước kia quả là tiến bộ đến cỡ nào.

Độ tinh khiết màu sắc rất cao, hơn nữa đặc biệt rõ rệt!

Thế nhưng...

So với thuốc nhuộm Thẩm Lăng điều chế từ Thạch Nhị địa y (*địa y Roccella Tinctoria) vẫn có chênh lệch không nhỏ.

Thuốc nhuộm tím điều chế từ Tử Thảo có sắc độ vẫn buồn tẻ, màu hơi pha trắng, không rực rỡ chút nào.

Thẩm Lăng tức khắc cười nói:

- Tử Thiên Thiên, cây lụa tím trước mặt đây là trình độ cao nhất của nhà họ Từ các ngươi hả? Không có ếm thứ gì phải không?

- Không có. - Tử Thiên Thiên nói:

- Thẩm Lăng, trừ phi ngươi chế tạo thuốc nhuộm tím chất lượng hơn nhà ta, bằng không ngươi vẫn là tên trộm cấp vô sỉ, không chỉ trộm đi công thức thuốc nhuộm màu vàng kim, còn trộm đi công thức thuốc nhuộm tím mới, rõ ràng cướp nhà khó phòng!

Thẩm Lăng không nói hai lời, lấy ra tấm lụa tím của mình nhuộm đặt ở trước mặt mọi người.

Trong nháy mắt, mắt của lão gia chủ nhà họ Từ và Lâm Mặc chợt sáng choang. Hai người đầu tiên là lộ biểu cảm không thể tin nổi, sau đó là ánh mắt vô cùng tham lam.

Bất kỳ thứ gì gây sợ hãi chính là nó quá tốt.

Lúc trước chỉ cần nhìn lụa tím của nhà họ Từ cảm thấy cũng không tệ lắm, nhưng lúc này so với lụa tím Thẩm Lăng nhuộm, chênh lệch hoàn toàn rõ ràng có thể thấy được.

Lụa tím nhà họ Từ nhuộm tuy rằng đặc biệt thuần màu nhưng sắc độ quá nhạt, nhìn qua có vẻ rẻ tiền lại tầm thường.

Nhưng mà mảnh lụa tím Thẩm Lăng nhuộm lại óng ánh sáng tươi, hoàn toàn không chỉ nằm trên một cấp bậc.

Căn bản không cần người nào phán định thắng thua, hoàn toàn là một trời một vực.

Thẩm Lăng cười lạnh vấn:

- Gia chủ nhà họ Từ, Tử Thiên Thiên, thuốc nhuộm tím mới của ta đây chẳng lẽ lại là trộm nhà các ngươi đi?

Gia chủ nhà họ Từ cùng Tử Thiên Thiên không khỏi liếc mắt nhìn nhau, trong lòng vô cùng kinh ngạc.

Đã xảy ra chuyện gì vậy?

Thẩm Lăng ở nhà nàng ở rể mấy tháng, nàng hiểu rõ ràng chân tơ kẽ tóc, trí lực rất thấp, dốt nát, hoàn toàn là một đồng rác, cái gì cũng đều không hiểu.

Lúc trước mặc dù có thể đủ xuất ra công thức thuốc nhuộm màu vàng kim, hoàn toàn là bởi vì thấy được thợ nhuộm thí nghiệm vô số lần, cộng thêm tình cờ phát hiện đem phen chua hòa lẫn cùng hoa hòe sẽ cho ra màu vàng chói lọi.

Loại chuyện này vô cùng trùng hợp, nhưng cũng vô cùng bình thường.

Suốt thời gian mấy trăm năm, không biết có bao nhiêu công thức thuốc nhuộm mới được tìm thấy trong lúc vô tình.

Cho nên, vốn có thể thắng chắc cuộc thi đấu này.

Nguyên bản nhà họ Từ có thể trực tiếp vận dụng mạng lưới giao thiệp cùng võ sĩ đem Thảm Lãng bắt vào đại lao, thế nhưng tên Chủ Bộ trẻ tuổi này là một Lăng Đầu Thanh, lại mở miệng ngăn trở, kiên quyết cấp cho Thảm Lãng cơ hội tự bào chữa cho mình. Đương nhiên nhà họ Từ cũng chẳng kiêng dè một Chủ Bộ, nhưng đối phương cũng xem như xuất thân danh môn, hơn nữa chủ quản hình ngục, chuyện hôm nay xem như là sân nhà của vị Chủ Bộ này.

Cho nên nhà họ Từ cũng không khỏi không nề tình, mới cho Thảm Lãng cơ hội thi đấu, hơn nữa Từ Thiên Thiên hiểu rất rõ Thảm Lãng, biết hắn là tuyệt đối không thể nào thắng.

Nhận định của Từ Thiên Thiên vốn đúng, nhưng nàng hoàn toàn thật không ngờ tên Thảm Lãng ngờ nghịch lúc trước đã chết, còn Thảm Lãng trước mặt là linh hồn người Trái đất chuyển kiếp tới.

Thảm Lãng cười lạnh bảo:

- Chẳng lẽ là màu sắc của mảnh lụa nào thắng còn chưa đủ rõ ràng à? Sao quyết định lâu quá vậy?

Ngay sau đó, hắn lấy ra đòn sát thủ, lụa cầu vòng!

Ở dưới ánh sáng như ban ngày của vô vàn ngọn nến, tấm lụa cầu vòng này trở nên lộng lẫy, xa hoa vô song.

Tất cả mọi người hoàn toàn cũng hít khí lạnh một phen!

Điều này sao có thể?

Quá xinh đẹp, quá rực rỡ.

Muôn sắc muôn màu, lại không què kiểng, then chốt tông màu hoàn toàn tự nhiên.

Nếu như nói lúc trước Thảm Lãng xuất ra lụa tím là đại thắng, còn mảnh lụa cầu vòng mới tinh kia hạ knock out hoàn toàn, khiến cho mảnh lụa tím của nhà họ Từ nhìn què không chịu nổi, rõ ràng khó xem.

Thảm Lãng cười bèn hỏi:

- Gia chủ nhà họ Từ, Từ Thiên Thiên, công thức thuốc nhuộm cầu vòng của ta, lẽ nào cũng trộm ở nhà họ Từ kia à?

Trong không khí giống như truyền đến tiếng bốp bốp tát vô mặt.

Gia chủ nhà họ Từ cùng Từ Thiên Thiên kinh ngạc nhìn Thảm Lãng?

Đối với cái tên ở rể này, lẽ nào họ bỏ sót cái gì ư?

Hắn lại có tài nghệ tinh thông với thuốc nhuộm như thế, vì sao Từ Thiên Thiên hoàn toàn không biết?

Loại tài nghệ nhuộm vải này vốn chẳng có tác dụng không lớn đối với các gia đình khác nhưng lại quá hữu dụng với nhà họ Từ, hoàn toàn có thể nâng cấp chuyện kinh doanh của nhà họ Từ lên một tầng lầu.

Ở cổ đại kỳ thực tơ lụa đều không khác gì nhau, then chốt là ở kỹ thuật nhuộm màu.

Một khi khả năng pha màu vượt xa đối thủ cạnh tranh, thì có thể làm cho địa vị tơ lụa cùng vải vóc trên giới thương trường bất bại.

Vốn cho là Thảm Lãng là một phế vật toàn tập, thật không ngờ lại có tài nghệ đặc biệt cao siêu.

Rõ ràng tuyệt đối không nghĩ tới a!

Thảm Lãng hướng viên quan trẻ kia nói:

- Chủ Bộ đại nhân, xin ngài chủ trì công đạo.

Vị Chủ Bộ trẻ tuổi nhìn phía gia chủ nhà họ Từ một cái nói:

- Xin ngài xác nhận một chút, thuốc nhuộm tím cùng thuốc nhuộm cầu vòng này có phải Thảm Lãng từ nhà họ Từ trộm hay không?

Tức khắc, cái mặt gia chủ nhà họ Từ co giật một hồi.

Gã Chủ Bộ trẻ tuổi này rõ ràng một Lăng Đầu Thanh, lúc rời khỏi phủ thành chủ, lẽ nào quan trên của gã ám chỉ được không rõ ràng à?

Vị hôn phu của Từ Thiên Thiên chính là con trai Quận Trưởng đại nhân, người đắc tội Nhà họ Trương chẳng lẽ không muốn tiền đồ sao?

Gia chủ nhà họ Từ trong lòng thù hận liếc vị Chủ Bộ trẻ tuổi này một cái, thực sự nổi lên ý định bãi miễn chức quan của gã đuổi đi cho khuất mắt.

Nhưng mà chuyện này cũng cần động tác lên lút ở phía sau, chí ít cần Quận Trưởng đại nhân động thủ, hơn nữa một thương nhân như ông ta không thể vô lễ ra mặt với Chủ Bộ được.

- Không phải! - Gia chủ nhà họ Từ lạnh giọng nói.

Chủ Bộ trẻ tuổi nhìn phía Từ Thiên Thiên nói:

- Từ tiểu thư, người nói thế nào? Công thức thuốc nhuộm tím và thuốc nhuộm cầu vồng có phải Thảm Lãng trộm từ nhà của người hay không?

Đôi mắt xinh đẹp của Từ Thiên Thiên co rụt lại, nàng đã nhìn ra, vị Chủ Bộ trẻ tuổi này không chỉ là Lăng Đầu Thanh (*lâm chuyện bất chấp hậu quả), gã cầm thù nhà họ Từ ở tận đáy lòng rồi.

Nhà họ Từ lẽ nào đã đụng chạm gì với gã? Hay là Trương Tấn đã từng xích mích gì?

Vị Chủ Bộ trẻ tuổi này có lá gan cỡ nào mà dám chống lại nhà thông gia của Quận Trưởng đại nhân?

- Không phải. - Từ Thiên Thiên lạnh nhạt nói.

- Nếu không phải, vậy Thảm Lãng bị oan rồi. - Chủ Bộ đại nhân trẻ tuổi nói:

- Gia chủ nhà họ Từ, Từ tiểu thư, hai vị xin lỗi Thảm Lãng đi!

Gia chủ nhà họ Từ tức khắc muốn bùng nổ cơn giận, hừ lạnh một tiếng, chợt phất ống tay áo trực tiếp rời đi.

Sau khi Từ Thiên Thiên mặt mày biến sắc, nàng hướng Thảm Lãng hạ giọng xuống:

- Xin lỗi, bởi vì có sự hiểu lầm trước kia nên làm chàng bị oan, cáo từ!

Tiếp đó, bóng dáng thùy mị dịu dàng của nàng cũng lướt đi ra khỏi nơi này.

Nàng đã quyết định, sau khi trở về lập tức báo Trương Tấn trả thù vị Chủ Bộ trẻ tuổi này, bên trong thành Huyền Vũ tuyệt đối không cho phép có quan viên căm ghét nhà họ Từ tồn tại.

Từ Thiên Thiên đi rồi.

Thảm Lãng hướng vị Chủ Bộ trẻ tuổi này chấp tay hành lễ nói:

- Cảm ơn Chủ Bộ đại nhân, đã lâu không gặp, hy vọng ngài vẫn khỏe! Huỳnh đài gần đây tốt không? Kim tiểu thư phủ bá tước Huyền vũ có khỏe không?

...

Chú thích của Bánh: Mượt cả mồ hôi, có mấy tình tiết quan trọng viết không nổi trong chương này mà đây sang chương khác. Lạy xin cầu phiếu!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: Duyên phận của Thảm Lãng và thiên kim Bá Tước

Dịch giả: Nham Tặc

Vị Chủ Bộ đại nhân trẻ tuổi thành Huyền Vũ này tên là Vương Liên, năm nay hai mươi một tuổi, sau khi thi đậu đảm nhiệm Chủ Bộ thành Huyền Vũ.

Đương nhiên gã cũng không có bỏ đi đại nghiệp khoa cử, lúc làm quan vẫn học hành như cũ, chuẩn bị tiếp tục thi tiến sĩ.

Gã cũng không phải là người thành Huyền Vũ, nhà ở quận Nam Viễn, thế nhưng tài danh hiển hách, dù cho ở thành Huyền Vũ cũng nghe tiếng xa gần.

Gã còn có một thân phận, đó chính là bà con xa của phủ Bá Tước Huyền Vũ.

Như vậy, sao Thảm Lãng biết vị Chủ Bộ đại nhân này được?

Thật sự là biết, ba năm trước đây gã còn dạy cho Thẩm Lăng học, kiên trì khoảng chừng nửa tháng.

Hơn nữa đoạn chuyện cũ này còn dính đến một người, đó chính là đệ nhất mỹ nhân lũy lừng xung quanh vài trăm dặm, là tình nhân trong mộng của toàn bộ đàn ông, thiên kim tiểu thư Kim Mộc Lan Phủ Bá Tước Huyền Vũ, được ca ngợi là công chúa thành Huyền Vũ.

Lúc đó Kim Mộc Lan mang người đi săn, đi tới nhà Thẩm Lăng phía sau núi, gặp một con gấu chó bị chẳng, chiến mã của nàng sợ hãi liền chạy loạn tứ tán.

Mà ngay lúc đó Thẩm Lăng vẫn còn là con một sách khờ khạo, ngồi giữa đường, cầm trong tay một quyển sách nhập môn rung đùi đắc ý mà đọc.

Vì sao hán nhất quyết ngồi giữa đường hả, bởi vì nơi đây có một đám kiến đang chuyển nhà, không phải hán đang ngồi đếm kiến, hán lo lắng đàn kiến sẽ bị người giẫm chết, cho nên liền ngồi canh chờ lũ kiến dọn nhà xong mới đi, một khi có người đi ngang, hán sẽ nhắc nhở tránh đi.

Con ngựa bị hoảng sợ của Kim Mộc Lan lao thẳng đến chỗ Thẩm Lăng, phía sau còn có một con gấu đen bị điên cuồng đuổi theo, trên người còn cầm mười mấy mũi tên.

Mất thấy Thẩm Lăng sẽ bị chiến mã đạp thành thịt nát.

Vị tiểu thư phủ Bá Tước Huyền Vũ phóng nhanh xuống ngựa, đứng trên mặt đất, dùng một tay chặn con ngựa bị hoảng sợ đánh văng sang một bên, cứu mạng nhỏ của Thẩm Lăng.

Không những thế, con gấu chó phía sau vẫn lao tới, móng vuốt không hề định tát vào đầu Kim Mộc Lan.

Kim Mộc Lan một tay kéo lại chiến mã, tay kia chọt rút kiếm múa chém bay đầu con gấu chó kia.

Mà ngay lúc đó Thẩm Lăng dần dần bị móng ngựa lướt qua ót, trực tiếp bất tỉnh nhân sự.

Không bị thương nặng gì mà chỉ là trầy trụa chút xíu, chẳng qua bị hù dọa nên té xỉu vậy thôi.

Cho nên đoạn ký ức khắc cốt ghi tâm này lại khá mơ hồ. Hơn nữa lúc đó toàn thân tiểu thư Kim Mộc Lan đều phủ giáp, mặt cũng được che bởi mặt nạ, thế là tên đàn Thẩm Lăng nào biết đây là Bá Tước tiểu thư.

Trong đoạn ký ức của Thẩm Lăng, căn cứ giáp bạc, cờ của đội ngũ này, gia huy trên tấm khiên, nhận ra nàng ta chính là Kim Mộc Lan.

Kim Mộc Lan coi như cứu Thẩm Lăng một mạng, nhưng Thẩm Lăng dù sao cũng bị chiến mã nàng làm trầy da, nàng phải phụ trách tới cùng.

Cho nên nàng phải một đại phu từ phủ Bá Tước trị liệu tẩm bổ cho Thẩm Lăng.

Thậm chí còn tự mình đi thăm bệnh Thẩm Lăng một lần, chỉ bất quá lúc đó Thẩm Lăng bất tỉnh nhân sự, không có nhìn thấy.

Kim Mộc Lan xem như là công chúa thành Huyền Vũ, là người ở đẳng cấp cao, so với Từ Thiên Thiên không biết cao gấp bao nhiêu lần. Mà khi ấy Thẩm Lăng chẳng qua là nhân vật tép riu bình thường, đừng nói chiến mã nàng làm trầy da Thẩm Lăng, dù đạp chết hán cũng vẫn đứng như thường.

Thế nhưng vị thiên kim quý tộc này không chỉ phải người trị liệu, còn tự đi thăm.

Cho nên, phủ Bá Tước Huyền Vũ yêu dân như con là thật.

Ngay lúc đó Vương Liên vừa thi đậu, còn chưa có đảm nhiệm Chủ Bộ, bởi vì là họ hàng xa phủ Bá Tước, cho nên tới phủ Bá Tước làm khách.

Đương nhiên coi như là họ hàng xa, gã cũng rất ít có cơ hội tiếp xúc tiểu thư Kim Mộc Lan. Mặc dù gã vừa đậu cử nhân, nhưng thân phận cùng Kim Mộc Lan vẫn chênh lệch quá xa.

Mà gã đặc biệt ái mộ Kim Mộc Lan, nghe nói việc này xong, biết Kim Mộc Lan lại tới thăm qua Thẩm Lăng, cho nên cũng đến nhà Thẩm Lăng an ủi, biết được Thẩm Lăng vẫn còn đi học, lại tự mình dạy Thẩm Lăng đọc sách, nhờ ra Kim Mộc Lan tới thăm Thẩm Lăng nhìn thấy một màn này, sẽ khắc sâu ấn tượng về Vương Liên.

Đương nhiên, ngay lúc đó Thẩm Lăng chẳng khác chi con một gỗ, dạy gì cũng không thông, Vương Liên tài hoa hơn người, chỉ mười tám tuổi đã thi đậu, còn thật chưa từng thấy qua thằng nào vụng về như con heo Thẩm Lăng này.

Gã kiên trì suốt nửa tháng, nhưng Kim Mộc Lan trước sau cũng không ghé lại nhà Thẩm Lăng, bởi vì nàng đi lo việc quân.

Thế là Vương Liên bỏ đi, không có ghé nhà Thẩm Lăng dạy hán học nữa.

Nhưng gã cùng Thẩm Lăng quả thực miễn cưỡng là quan hệ cố nhân.

Lần này gặp lại, Vương Liên đã đề râu, hơn nữa mặc quan phục, ở cộng thêm ký ức trong đầu Thẩm Lăng chỉ rõ ràng mấy người, cho nên hán phải mất thì giờ mới nhớ ra người này.

Cũng chính là cái duyên phận ấy, cho nên Thẩm Lăng mới có dũng khí yêu cầu thi đấu với nhà họ Từ, đồng thời lấy ra thuốc nhuộm tím cùng thuốc nhuộm cầu vồng.

Bởi vì hẳn biết vị Chủ Bộ đại nhân trẻ tuổi này cùng Trương Tấn có thù oán.

Lúc đó khi đang dạy Thẩm Lăng học, trong miệng Vương Liên hơn mười lần chửi Trương Tấn.

Hết thầy đều ở trong kế hoạch.

...

Nghe được Thẩm Lăng hô một tiếng huynh đài.

Vị Chủ Bộ đại nhân này khẽ nhủ mảy một cái, không trả lời Thẩm Lăng, mà chỉ nói:

- Người không đi đọc sách, lại đi làm thuốc nhuộm gì đó, không phải quá mê muội sao?

Đây cũng không phải thành kiến, ở thế giới này có hai loại tài nghệ cao quý nhất, một là đọc sách, hai là luyện võ, còn lại thì ở phía dưới.

Ở sau thời Tống của Trung Quốc cổ đại, văn nhân trên cơ bản đều áp chế quân nhân, văn quý vũ tiện.

Nhưng mà ở thế giới này, ở vương triều Đại Viêm, văn võ đều cao quý, đều là giai cấp thống trị tuyệt đối.

Mà làm thợ nhuộm, thì hoàn toàn là nghề của kẻ hèn.

Vừa rồi bậc thầy thuốc nhuộm của nhà họ Từ đã là cực kỳ xuất sắc, nhưng từ đầu tới đuôi cũng không có tên, chỉ được xưng với tư cách người thợ.

Đương nhiên, vị Chủ Bộ đại nhân này cũng chỉ là nói một chút mà thôi.

Lúc đó vì lấy lòng Kim Mộc Lan tiểu thư, hẳn đã dạy Thẩm Lăng học nửa tháng, ký ức về tên Thẩm Lăng ngu như heo vẫn còn trong đầu, người như vậy học một trăm năm cũng không thi nổi tú tài, đọc sách hoàn toàn chính là lãng phí thời gian, lãng phí sinh mệnh, lãng phí tiền tài.

- Còn Kim tiểu thư phủ Bá Tước! - Chủ Bộ đại nhân trẻ tuổi Vương Liên quay đầu liếc Thẩm Lăng một cái phán:

- Nàng là quý tộc trăm năm, vô cùng cao quý, tên không phải để một tên nhà quê như người có thể gọi thẳng.

Dứt lời, Chủ Bộ đại nhân Vương Liên trực tiếp xoay người rời đi.

Lúc xoay người sang chỗ khác, trên mặt của gã lộ ra sự khinh thường.

Vừa rồi, sở dĩ gã không hòa theo nhà họ Từ, hoàn toàn do xích mích với Trương Tấn, mượn cơ hội chèn ép nhà họ Từ một chút, căn bản không phải xem xét giao tình Thẩm Lăng cùng gã.

Mặc dù gã đã dạy Thẩm Lăng học nửa tháng, nhưng ở trong lòng gã, cũng không có nửa phần giao tình.

- Thứ nhà quê còn mùi đồng nội, suốt đời cắm mặt trong làng, lại muốn mượn cơ hội nâng tầm quan hệ với ta, rõ ràng hy vọng hảo huyền, nông cạn vô tri!

Chủ Bộ Vương Liên trẻ tuổi cười mỉa trong lòng, tiếp đó trực tiếp cười ngửa trở về phủ.

Thẩm Lăng ở phía sau thấy rất rõ ràng, vị Chủ Bộ đại nhân này căn bản liền ghét hẳn, không muốn nhắc lại giao tình ngày xưa gì.

Đương nhiên, điểm ấy hẳn không ngạc nhiên chút nào.

...

Sau khi Chủ Bộ đại nhân Vương Liên đi rồi.

Ông chủ Lâm Mặc Cẩm Tú Các nói:

- Thẩm Lăng, người thắng, ra sức làm mất mặt nhà họ Từ. Thế nhưng, còn không bằng thua, hiện tại người thảm hại hơn!

Hắc y bang Điền Thập Tam thân nhiên nói:

- Thẩm Lăng, người xong rồi!

Lâm Mặc nói:

- Chủ Bộ đại nhân chẳng qua là căm thù nhà họ Từ, cho nên mới có cử chỉ chèn ép, căn bản không phải vì giữ gìn người. Cho nên người kế tiếp gặp phải phiền toái cũng nguy hiểm gì, người ta căn bản không sẵn lòng cứu giúp, người trèo cao không được.

Những thứ này, Thẩm Lăng đều biết!

Vị Chủ Bộ Vương Liên này trẻ tuổi khí thịnh, xuất thân danh môn, đương nhiên sẽ không đem một tên nhà quê sa cơ thất thế để vào mắt, căn cứ trí nhớ lúc trước, Thẩm Lăng đối với gã đủ hiểu.

Nhưng ngày hôm nay mượn hấn ép nhà họ Từ cũng đã đủ rồi, Thẩm Lăng cũng căn bản không có hy vọng xa vời nâng tầm quan hệ với gã.

Hơn nữa, Thẩm Lăng sẽ nhanh chóng trở thành tình địch của Vương Liên này.

Cho nên, cả nhà Thẩm Lăng còn chưa có thoát khỏi nguy hiểm, thậm chí lâm vào thêm tình cảnh nguy hiểm khác, nhà họ Từ hiện tại càng muốn cho hấn chết.

Hấn chẳng qua là đang tranh thủ thời gian mà thôi, chỉ cần một ngày để đảo ngược kế hoạch.

Một khi thành công, là có thể hoàn toàn xoay chuyển cục diện, thậm chí áp đảo trên cả mọi người.

Cho đến lúc này, nhà họ Từ, nhà họ Lâm, Điền Hoàn đều dừng vội làm tổn hại hấn một cọng tóc gáy, còn phải sợ hãi Thẩm Lăng sẽ tới chèn ép bọn họ hay không.

Mà thời gian này, phải nhờ vào giá trị thuốc nhuộm cầu vồng, đây cũng là nguyên nhân hấn vừa rồi đã nhuộm ra lụa cầu vồng.

Lụa cầu vồng nhất định phải đủ kinh ngạc chấn động, biểu hiện ra giá trị to lớn, nhất định phải khiến cho nhà họ Từ thêm nhỏ dãi ba thước.

Nếu như kết quả không có gì bất ngờ xảy ra, Từ Thiên Thiên sẽ nhanh chóng quay lại tìm hấn.

Sự tình hôm nay quả thực nguy hiểm đáng sợ, nhưng trên cơ bản đều nằm trong dự tính của hấn.

...

Quả nhiên, Thẩm Lăng rời khỏi Lâm Mặc Cẩm Tú Các không lâu sau, Từ Thiên Thiên liền xuất hiện, xe ngựa của nàng chinh ỳnh ngay trước mặt.

- Thẩm Lăng, thiếp lúc trước xem thường chàng rồi.

Từ Thiên Thiên nói dịu dàng:

- Thật không ngờ chàng vì ta đi học tập nhuộm màu, chàng thật có lòng, lúc trước vì cái gì không nói ra vậy?

Nàng nghĩ như vậy cũng không có gì bất thường, Thẩm Lăng trước kia quả thực đặc biệt si mê Từ Thiên Thiên, bằng lòng nỗ lực tất cả vì nàng.

Mà nhà họ Từ làm buôn bán vải vóc tơ lụa, vậy theo Từ Thiên Thiên, Thẩm Lăng vì lấy lòng nàng, vì làm một người hữu dụng, tập trung đi học nhuộm vải cũng là chuyện đương nhiên.

Cái tài nghề làm thuốc nhuộm này rất kỳ lạ, người thông minh chưa chắc làm được mà cần một người vụng về nhưng đủ lì lợm để thí nghiệm vô số lần, sau cùng mới tìm ra công thức hoàn hảo.

- Nếu như chàng sớm nói ra, thiếp cũng không cần đuổi chàng ra khỏi nhà đâu. – Giọng của Từ Thiên Thiên lại thêm dịu dàng, nói:

- Hôn nhân giữa chàng và thiếp vốn là giả, thiếp phải gả cho công tử Trương Tấn. Thế nhưng chàng vẫn có thể trở về đến nhà họ Từ làm một cung phụng (*người thợ làm việc cho vua), thế nào?

Thẩm Lăng không có lên tiếng.

Từ Thiên Thiên ánh mắt ôn nhu, dịu dàng nói:

- Thẩm Lăng, mỗi tháng thiếp sẽ cho chàng mười lượng vàng, cũng đủ cho chàng nuôi sống cả nhà. Chỉ cần chàng đưa công thức thuốc nhuộm tím và cầu vồng giao ra, thiếp có thể vì chàng chuẩn bị phòng nhuộm tốt nhất, để cho chàng hoàn toàn tập trung vào kỹ thuật nhuộm vải. Chàng không phải yêu thiếp nhiều lắm à? Chàng có nguyện ý nỗ lực tất cả vì thiếp không? Như thế chàng có thể giúp thiếp rồi.

...

Chú thích của Bánh: Lạy xin phiếu, chư vị đại nhân!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 15: Kim Mộc Lan nhạt một Thảm Lãng về nhà

Dịch giả: Nham Tặc

Cô á Từ Thiên Thiên thật đúng là biết cách làm hải lòng bản thân.

Ta có thể vứt bỏ giẫm lên người, nhưng do người mê một muốn gặp ta hàng ngày. Thế thì lúc không hữu dụng vứt người ra ngoài, lúc hữu dụng thì về nhà ta làm trâu làm ngựa.

Thảm Lãng cũng không nói gì, trực tiếp xoay người bỏ đi.

Từ Thiên Thiên nói:

- Thảm Lãng, dù cho chàng có tài nhuộm màu, nhưng hoàn toàn không sửa đổi được cái gì, chàng vẫn như trước kia, nghìn vạn lần đừng tưởng rằng thuốc nhuộm của chàng thắng nổi thợ nhà ta, nhà của chúng ta có mấy chục thợ nhuộm, toàn bộ ngay cả tên cũng không có.

Lời này cũng là thật, cái gọi là thợ nhuộm chẳng qua là một tôi tớ thấp kém mà thôi, công nghệ kỹ thuật dù là sản xuất chính của thế giới này cũng không có danh tiếng gì.

Cho nên dù cho Thảm Lãng chế tạo được thuốc nhuộm, ở trong mắt Từ Thiên Thiên vẫn một thằng nhà quê, trai làng mà thôi, cho dù là một người đáng đáp cực kỳ đẹp trai, cũng chỉ là đồ hèn hạ.

- Chàng không đọc sách nổi, tập võ cũng không xong, cái gì chàng cũng chả làm được, trừ tiến vào phòng nhuộm nhà ta thì chàng cũng chẳng bói ra miếng cơm nào đâu.

Rồi Từ Thiên Thiên nói tiếp:

- Hơn nữa chàng chớ quên, chàng còn thiếu Điền Hoành một nghìn lượng vàng.

Lâm Mặc không mua công thức thuốc nhuộm mới của Thảm Lãng, nhà họ Từ muốn lừa gạt, vậy một nghìn lượng vàng đương nhiên sẽ không có tin tức.

Lúc này, Điền Thập Tam như là hồn ma xuất hiện ở trước mặt Thảm Lãng nói:

- Ta vẫn nói câu cũ, nếu trước tối hôm nay lấy không được một nghìn lượng vàng, giết cả nhà người, Hắc Y bang của ta nói được làm được.

Từ Thiên Thiên nói dịu dàng:

- Thảm Lãng, chàng đã đến bước đường cùng, cũng chỉ có không đến một ngày, chàng đi đâu đi kiếm một ngàn lượng vàng này? Đường sống duy nhất chính là đầu nhập vào nhà ta, vô điều kiện dâng hai công thức thuốc nhuộm, như thế ta sẽ cho Điền Hoành miễn đi món nợ này của chàng.

Điền Thập Tam nói:

- Trời sắp sáng, tối hôm nay chúng ta đến nhà người lấy tiền, thời giờ của người không nhiều lắm, còn không tới bảy canh giờ.

Từ Thiên Thiên nói:

- Thảm Lãng chàng sẽ không phải là vọng tưởng với Chủ Bộ đại nhân Vương Liên à? Hắn không có khả năng sẽ tới cứu chàng đâu, huống hồ ngày hôm nay hắn cũng chả phải vì cứu người, chỉ vì cùng vị hôn phu ta Trương Tấn có ân oán cho nên tận lực chen ép nhà họ Từ của ta mà thôi, hắn mới không quan chết sống của chàng đâu.

Lời này Từ Thiên Thiên thật ra nói đúng.

Điền Thập Tam nói:

- Thảm Lãng người yên tâm, Hắc Y bang chúng ta nhất định sẽ dùng tội danh quang minh chính đại bắt cả nhà người, tiếp đó ở nửa đường sẽ tùy tiện tìm một cơ cho các người bốc hơi khỏi trần gian, nhà người là dân ngụ cư, thực sự như lục bình lênh đênh vậy.

Từ Thiên Thiên nói:

- Hôm nay trước khi trời tối, nếu nhà họ Từ chưa thấy được công thức thuốc nhuộm màu tím cùng cầu vòng sắc mới, ta thực sự không dám cam đoan sẽ phát sinh cái gì, Hắc Y bang làm việc trước sau như một, thủ đoạn độc ác, Thảm Lãng đầu óc chàng không dễ xài, nhưng ở chuyện này nên nhạy bén chút đi.

Tiếp đó, Từ Thiên Thiên bước lên xe ngựa, trực tiếp rời đi.

Điền Thập Tam quay đầu lại nói:

- Trước khi mặt trời xuống núi, chúng ta sẽ đến nhà người đòi nợ.

Tiếp đó, gã vác đao trên vai, đi từ từ.

Gã cũng không cần phải đi theo Thẩm Lăng, bởi vì Thẩm Lăng cực kỳ hiểu thuận, chỉ cần nhìn chăm chăm vào cha mẹ em trai hắn, Thẩm Lăng sẽ không cách gì bỏ trốn.

Trong toàn bộ quá trình, Thẩm Lăng nửa câu cũng không có nói, liền an tĩnh nhìn đôi nam nữ này biểu diễn.

Đi ra mấy chục mét sau đó, Từ Thiên Thiên không ở trên xe ngựa vén rèm lên, nhìn Thẩm Lăng giữa đường lè loi, bỗng nhiên cười phún phụt.

- Nhỏ yếu rõ ràng nguồn gốc tội lỗi, nhìn qua thực sự như một con chó.

- Thẩm Lăng, lấy thân phận của người có thể tiến vào nhà ta làm tôi tớ, coi như là ân đức lớn lao, bằng không hạ người vô năng giống như người cũng chỉ có thể chết đói.

Những lời tận đáy lòng này, Từ Thiên Thiên chỉ có lúc không có người mới nói ra miệng, bằng không ảnh hưởng quá nhiều đến khí chất của nàng, quá cay nghiệt độc ác.

...

Thẩm Lăng đứng ở giữa đường.

Kiểm tiền đối với hắn hiện tại mà nói, đã hoàn toàn không có ý nghĩa.

Dù cho kiếm nhiều tiền hơn nữa, nếu không có quyền thế cùng lực lượng bảo hộ cũng chỉ mang đến tai họa, đây là một thế giới cá lớn nuốt cá bé mà.

Nhà họ Từ, nhà họ Lâm, Hắc Y bang của Điền Hoành.

Ba thế lực này, dù chỉ một trong số đối với nhà Thẩm Lăng mà nói, cũng là quái vật lớn.

Điền Hoành cùng nhà họ Từ tối hôm nay nhất định sẽ động thủ, sẽ dùng sinh mạng của cha mẹ em trai ép Thẩm Lăng giao ra công thức thuốc nhuộm.

Hơn nữa dù cho Thẩm Lăng giao ra, trừ phi sau này cả đời đi làm tôi tớ nhà họ Từ, không ngừng làm trâu làm ngựa khám phá ra thuốc nhuộm mới, bằng không người một nhà vẫn không được an bình.

Nhất định phải làm một mẻ, khỏe suốt đời giải quyết vấn đề này.

Lúc đầu kế hoạch trọn đời “ăn cơm mềm” phải chờ đến khi chín muối, còn xây dựng cơ sở vững chắc tạo thế các kiểu.

Hiện tại xem ra, nhất định phải giải quyết trước.

Thẩm Lăng đem cái phương án này ở trong đầu diễn thử lần này đến lần khác.

Lúc này, trời đã sắp tờ mờ sáng.

Thời gian đến rồi, Thẩm Lăng phải bắt chặt thời gian ra khỏi thành, đi quanh khu vực nhà quyền quý tốt đình kéo dài vài trăm dặm.

Phủ Bá Tước Huyền Vũ!

Đúng ngay lúc này, phía sau bỗng nhiên truyền đến một trận vó ngựa kịch liệt, xé toang sự tĩnh lặng của buổi bình minh, thậm chí toàn bộ mặt đất đều run nhè nhẹ.

Thẩm Lăng xoay người nhìn lại, gặp được một nhánh kỵ binh.

Đây là một nhánh kỵ binh tinh nhuệ tầm mấy trăm kỵ sĩ. Mỗi kỵ sĩ đều mặc áo giáp, cưỡi ngựa cao to, cầm trường kiếm trong tay, lưng mang tấm khiên loại lớn.

Thẩm Lăng liếc một cái cũng thấy đám kỵ binh này cần tiêu hao bao nhiêu tiền tài mới có thể bồi dưỡng ra, kỵ binh như vậy dù đặt ở Trung Quốc cổ đại, hay phương Tây trung cổ, đều coi như sức mạnh chủ lực tuyệt đối.

Đến tốt cùng là hạng người nào, lại có kỵ binh tinh nhuệ và phô trương như vậy.

Và rồi Thẩm Lăng nhanh chóng phát hiện gia huy trên tấm khiên và cờ xí.

Đây là kỵ binh của phủ Bá Tước Huyền Vũ!

Phủ Bá Tước Huyền Vũ của họ Kim, là chân chánh nhà quyền thế quý tộc mấy trăm năm.

Ở ba trăm năm trước gia tộc họ Kim liền trấn thủ thành Huyền Vũ, thậm chí tên gọi thành Huyền Vũ đến từ danh hiệu của gia tộc họ Kim. Từ trình độ nào đó, Bá Tước Huyền Vũ chính là chủ nhân thành Huyền Vũ.

Thủ lĩnh nhánh kỵ binh này mặc giáp bạc, vóc dáng cao ráo thon thả, bởi vì mang theo mũ trụ che mặt nên chỉ để lộ đôi mắt.

Nhưng đôi mắt này lạnh lùng, mặc ngân giáp, vóc người thon dài, bởi vì mang theo che mặt mũ giáp, chỉ lộ ra đôi mắt.

Nhưng đôi mắt ấy lại lạnh lùng như một thanh Thu Thủy kiếm (*Shusui sword)

Đây là một cô gái, hơn nữa còn là một cô gái có đôi mắt cực đẹp.

Mặc dù không có nhìn thấy khuôn mặt, nhưng thân phận của cô gái này rõ như ban ngày.

Nàng... chính là nữ thần trong truyền thuyết suốt mấy trăm dặm, công chúa thành Huyền Vũ, là tình nhân trong mơ của vô số trang tuấn kiệt, trụ cột của Bá Tước thành Huyền Vũ – Kim Mộc Lan.

Thẩm Lăng hơi có chút ngạc nhiên, hắn vốn muốn đi phủ Bá Tước, lại thật không ngờ lại gặp ở đây.

- Nhanh lên, nhanh lên!

- Nhường đường, nhường đường!

- Tránh đường, tránh đường!

Hai kỵ sĩ phía trước đội ngũ kỵ binh cầm cờ trong tay, cao giọng hô to, đuổi Thẩm Lăng đang đứng giữa đường.

Với cơ thể suy nhược của Thẩm Lăng bây giờ, nếu bị đám kỵ binh này đụng phải, đảm bảo toàn bộ gân cốt đứt gãy chết thảm tại chỗ.

Hắn nhanh chóng lùi lại ven đường, tránh chỗ cho đám kỵ binh này phóng đi.

Nhưng mà, ngay khi Thẩm Lăng tránh đường, bỗng nhiên có ý va vấp khiến cả người khựng lại.

Bởi vì hắn tạm thời tăng thêm một kế hoạch nhỏ.

- Rầm...

Khi đội ngũ kỵ binh này tới, trực tiếp sát bên người Thẩm Lăng, lực đạo to lớn khiến hắn văng ra ngoài.

Hắn bây giờ giả vờ bị đụng!

- VỢ À, ba năm trước đây nàng đã đụng ta một lần, không bằng đụng lại lần nữa, sau đó hãy mang ta về nhà đi!

Thẩm Lăng thầm nghĩ trong lòng, tiếp đó thân thể bay ra ngoài mấy mét, sau đó ngã xuống đất.

Hắn không phải dân ăn vạ đụng xe chuyên nghiệp nhưng lấy góc độ và thời cơ chuẩn xác khiến việc ngã xuống hoàn hảo không sót mẻ gì cả.

Sau khi rơi xuống đất bởi vì bị thương không nặng, hắn còn dùng lực cắn bẻ lợi, để máu tươi tràn ra khoe miệng, lúc này khẳng định đủ thảm thiết.

Mắt Kim Mộc Lan neho lại, tiếp đó quơ tay lên, tức khắc một trăm con ngựa ở khoảng cách rất gần dừng lại.

Phía trước hai kỵ binh lập tức xuống ngựa, muốn lên trước kiểm tra thương thế của Thẩm Lăng, thật không ngờ Kim Mộc Lan nhanh hơn, toàn bộ thân thể mềm mại trực tiếp nhảy lên, bắn ra mùi thơm trên không.

Thẩm Lăng trong lòng khiếp sợ, thật là lợi hại!

Kim Mộc Lan đi tới trước mặt Thẩm Lăng cúi xuống, tháo xuống găng tay đem ngón tay đặt dưới mũi Thẩm Lăng dò hơi thở.

- Chàng trai trẻ này rõ ràng rất đẹp trai? Hơn nữa nhìn cũng quen quen! – Đây là cảm giác đầu tiên của nàng.

Thẩm Lăng bị thương không nặng, hô hấp đương nhiên cũng bình thường.

Nhưng hắn là bác sĩ, dễ dàng giả bộ hấp hối, hơi thở mong manh, hơn nữa khoe miệng hắn đầy máu, nhìn qua rõ ràng rất thảm. Điều này khiến cho đôi mắt đẹp của Kim Mộc Lan run lên.

Toàn bộ người thành Huyền Vũ cũng là con dân của nàng, từ nhỏ phụ thân đã dạy dỗ nàng yêu dân như con.

Mặc dù bình dân bách tính ngăn trở đường quân đội bị phạm vào tội chết, nhưng Kim Mộc Lan tuyệt đối không cho phép một dân chúng vô tội chết ở trước mặt mình.

- Tướng quân, tiểu nhân sẽ đưa hấn đến y quán gần đó để chữa. – Người hầu bên cạnh nói.

- Nghìn vạn lần không nên. - Thẩm Lăng trầm nghĩ trong lòng:

- VỢ ƠI, MANG TA VỀ NHÀ ĐI!

Kim Mộc Lan lắc đầu nói:

- Không được, y quán thông thường không chắc ăn, vẫn là đại phu phủ Bá Tước giỏi hơn, mang hấn về phủ chữa trị, không để bình dân vô tội chết dưới móng ngựa chúng ta được.

Wow! Giọng nàng cũng hay nữa, trong trẻo như khối băng rơi xuống mặt hồ vậy!

- Vâng! – Người hầu của Kim Mộc Lan đáp, tiếp đó phi thân tới ôm Thẩm Lăng, đập một phát trực tiếp lên ngựa.

Người theo hầu Kim Mộc Lan cũng là một cô gái, chỉ có điều còn dừng cảm cường tráng hơn cả đàn ông, Thẩm Lăng bị nàng ôm vào cảm thấy quá què, phải giả vờ bị hôn mê.

- Trở về phủ! - Kim Mộc Lan ra lệnh một tiếng, kỵ binh dẫn đầu nhanh chóng chạy về Phủ Bá Tước Huyền Vũ.

Tiểu bạch kiểm đẹp trai bị thương Thẩm Lăng được công chúa thành Huyền Vũ Kim Mộc Lan nhặt về nhà.

- Thẩm Nhật Thiên, thời khắc quyết định số phận của mày đến rồi. – Thẩm Lăng ra sức tự động viên, bơm hơi cho mình.

- Lần này có thể cứu cả nhà hay không, có thể khiến nhà họ Từ chết hay không, có thể khiến Điền Hoành chết hay không, sau đó có ăn hương uống cay, vinh hoa phú quý được không, phải xem mình như thế nào!

...

Chú thích của Bánh: Các anh ơi, xin phiếu, để nhân vật chính sẽ quật khỏi!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: Hôn nhân đại sự của nữ thần Mộc Lan

Dịch: Nam Tặc

Phủ Bá Tước Huyền Vũ không ở trong thành, mà có một trang viên cùng lâu đài riêng, cách thành Huyền Vũ hai mươi mấy dặm.

Lúc trước Thẩm Lăng chỉ là thấy lâu đài này từ đằng xa, trong lòng chấn động vì sự hùng vĩ của nó, thế nhưng lấy thân phận của hấn hoàn toàn không có tư cách tiến vào bên trong lâu đài.

Nhà họ Từ giàu có một phương, ở thành Huyền Vũ coi như là một thế lực hoành hành ngang ngược.

Nhưng gia chủ họ Từ một năm chỉ có thể tiến vào lâu đài này hai ba lần mà thôi, hơn nữa chủ yếu do quân gia tiếp đãi.

Nhà cửa họ Từ cũng đã cũng đủ lớn, cũng đủ phú quý, nhưng so với phủ Bá Tước trước mắt này cũng chẳng ra làm sao cả.

Bá Tước gia tộc họ Kim này, chân chính có đất phong, hoàn toàn bất đồng với những quý tộc không có tước vị.

Suốt mấy trăm năm lịch sử, diện tích đất phong của Bá Tước Huyền Vũ đã từng vượt qua năm nghìn cây số vuông. Sau đó bởi vì cục diện chính trị rung chuyển, vương triều Đại Viêm cùng Việt quốc đều tiến hành một loạt cải cách chính trị, cho nên hôm nay đất phong Bá Tước Huyền Vũ đã nhỏ đi rất nhiều.

Nhưng dù cho như thế, Bá Tước Huyền Vũ vẫn là người thống trị cao nhất thành Huyền Vũ.

Trang viên phủ Bá Tước Huyền Vũ vượt qua mấy nghìn mẫu, có ruộng, trang trại, vườn cây ăn quả, trang trại rượu riêng v... v...

Lâu đài đứng sừng ở trên ngọn đồi hai ba trăm mét, diện tích vượt qua mười mấy vạn mét vuông, tường thành so với thành Huyền Vũ còn cao và dày hơn, quân phòng thủ cũng vượt qua thành Huyền Vũ.

Cho nên một khi xảy ra chiến tranh, thành Huyền Vũ bị hạ, vùng lãnh địa này không tính là thất thủ.

Mà một khi đã đánh mất lâu đài phủ Bá Tước Huyền Vũ, vậy khu vực này liền thật sự thất thủ.

Mà lúc này, Thẩm Lăng lần đầu tiên tiến vào cái lâu đài mấy trăm năm lịch sử, là kiến trúc cao quý nhất của toàn bộ quận Nộ Giang.

...

Tiểu thư Kim Mộc Lan phủ Bá Tước Huyền Vũ tháo xuống ngân giáp toàn thân, từ trên xuống dưới chỉ còn áo da rắn, làm nổi bật vóc dáng bốc lửa như ma quỷ của nàng khiến cho núi đồi sừng sững, cặp móng tròn trịa như muốn nhảy xổ ra khỏi áo.

Nàng luyện võ quanh năm, chiều cao vượt qua đàn ông bình thường, đôi chân dài không ai sánh bằng, căng tròn săn chắc. Vóc dáng thon thả mà lại khỏe đẹp, đường cong cơ thể hấp dẫn đến nỗi khiến người ta không cách nào nhìn thẳng.

Lột trên người bộ áo da, thân thể nóng bỏng của Mộc Lan đi vào cái hồ nước sâu.

Mỗi một lần dẫn binh trở về, chuyện thoải mái nhất chính là ngâm mình trong làn nước ấm.

Tắm rửa xong xuôi, nàng mặc vào một bộ trang phục nam tử, tiếp đó đi bái kiến cha mẹ.

Khi mặc một thân nam trang, tư thế càng có vẻ oai hùng hiên ngang, tuyệt mỹ lạnh lùng.

- Bái kiến phụ thân, bái kiến mẫu thân! - Kim Mộc Lan hành lễ.

Thư phòng của phủ Bá Tước cũng không có tráng lệ như tường tượng, thế nhưng bên trong mỗi một vật đều có lịch sử trăm năm, chứa đầy giá trị nghiên cứu đặc biệt.

Thậm chí phần lớn sách vở ở đây, cũng đều vượt qua trăm năm.

Bá Tước Huyền Vũ Kim Trác năm nay năm mươi mấy tuổi, tướng mạo anh tuấn, khí chất bình thản, chẳng qua là thỉnh thoảng ánh mắt như kiếm giống như xuyên thấu nhân tâm.

Ông là một quân nhân, tu vi võ công rất cao, nhưng đa số thời gian cũng không mang bội kiếm, ngược lại quanh năm tay cầm cuốn sách.

Ông quyền cao chức trọng, nhưng rất ít mặc cảm y, đa số thời gian ông cũng không mặc áo bông mà chính là vải bố.

Ông cũng rất ít đeo vàng mang bạc, thứ quý giá duy nhất trên người cũng chỉ có khối ngọc bội bên hông này.

- Mộc Lan đã về? Lần này diễn võ như thế nào? - Bá Tước Huyền Vũ bèn hỏi.

Kim Mộc Lan nói:

- Không tệ ạ, không có đánh mất thể diện họ Kim.

Bá Tước Huyền Vũ cười nói:

- Con nói không tệ, vậy đó chính là tốt.

Ánh mắt ông nhìn về phía con gái đặc biệt trìu mến, cũng đặc biệt phức tạp, thở dài một tiếng nói:

- Nếu như đệ đệ con có ba phần oai hùng như con thì phủ Bá Tước của ta cũng không sợ không có người nối nghiệp, đáng tiếc là...

Kim Mộc Lan nói:

- Phụ thân, cục diện thật sự không tốt à?

- Thật sự không tốt! - Bá Tước Huyền Vũ nói:

- Toàn bộ vương triều Đại Viêm đều đang thi hành tân chính, Việt quốc của chúng ta cũng không ngoại lệ, ý chí quốc quân đã đặc biệt rõ ràng, nhanh chóng thay thế lực cũ bằng mới, phải đoạt lại đất phong bình quyền của quý tộc. Thời kỳ phong vân rung chuyển như vậy, nếu như người thừa kế phủ Bá Tước Huyền Vũ của ta vô năng như thế, chỉ sợ cơ nghiệp mấy trăm năm gia tộc họ Kim chúng ta phải mất đi, điều này mà xảy ra thì sau khi phụ thân chết đi còn mặt mũi nào đi gặp liệt tổ liệt tông?

Nói lên con trai của mình, Bá Tước đại nhân thật là hận đến nghiến răng nghiến lợi, thật không có tiền đồ.

Kim Mộc Lan nói:

- Có con gái ở đây, phủ Bá Tước Huyền Vũ chúng ta không thể sập được.

Nàng những lời này không có nói bốc nói phét, hôm nay nàng đứng là trụ cột toàn bộ phủ Bá Tước, là niềm hãnh diện lớn nhất của cha mẹ.

Nhưng, con gái luôn luôn phải lập gia đình, mà Kim Mộc Lan đã hai mươi hai tuổi.

- Con suốt đời không lấy chồng, ở trong nhà phò tá cho đệ đệ, bảo hộ cơ nghiệp trăm năm nhà họ Kim.

Sau đó, Kim Mộc Lan kiên quyết.

- Nếu ai bảo con lập gia đình chính là muốn đoạn sinh lộ phủ Bá Tước chúng ta, người đó chính là tử địch nhà chúng ta!

Kế tiếp bầu không khí giữa ba người đặc biệt nghiêm trọng, con gái vì gia tộc nỗ lực hy sinh lớn như thế, để vợ chồng Bá Tước trong lòng buồn bã, thậm chí ngay cả ngôn ngữ an ủi đều không thể thốt ra khỏi miệng.

Một lúc lâu, Bá Tước Huyền Vũ lặng sang chuyện khác:

- Ngày hôm nay khi con về, kỵ binh đụng bị thương một người ở thành Huyền Vũ hả?

- Vâng. - Kim Mộc Lan đáp.

Bá Tước Huyền Vũ nói:

- Tận tâm trị liệu, chữa khỏi sau cho thêm một khoản tiền đưa về nhà đi. Nhất là vào lúc này, gia tộc chúng ta đang cần một danh tiếng thật tốt.

Nhưng mà vào lúc này, ngoài cửa vang lên tiếng người hầu của Bá Tước:

- Chủ nhân, An đại phu cầu kiến.

- Cho lão vào đây! - Bá Tước Huyền Vũ nói.

Một lát sau, có một lão già bước vào, lão chính một trong ba thầy thuốc của phủ Bá Tước, sau khi Kim Mộc Lan mang hấn về phủ, chính lão An Tái Thế này chịu trách nhiệm chữa trị.

- Chủ nhân. - Thầy thuốc già An Tái Thế tiến lên khom người nói:

- Chàng trai trẻ bị tông ngã đã tỉnh rồi, cũng không có trở ngại gì.

Kim Mộc Lan kinh ngạc, chàng trai trẻ kia không phải là bị tông phải rất nghiêm trọng sao?!

- Vậy là tốt rồi. - Bá Tước Huyền Vũ ngoài mặt nói vậy nhưng trong lòng hơi có chút ngoài ý muốn, chuyện nhỏ xíu như vậy nhất định phải bẩm báo với Bá Tước sao? Để quân gia dư sức xử lý chuyện này.

An Tái Thế nói:

- Sau khi tỉnh lại, chàng trai trẻ kia muốn cầu kiến Bá Tước đại nhân.

- Gặp ta à? - Bá Tước Huyền Vũ kinh ngạc, thằng nhãi này cũng không biết trời cao đất rộng quá mức đi, quan viên thành Huyền Vũ cũng không dám tùy tiện cầu kiến ông, huống chi là một người trẻ tuổi bình thường.

Thầy thuốc An Tái Thế nói:

- Hấn nói có chuyện rất trọng yếu muốn cùng nói với Bá Tước đại nhân, quan hệ đến hôn nhân đại sự của tiểu thư.

Lời này vừa ra, Bá Tước Huyền Vũ không khỏi cảm thấy sững sốt, chân mày cũng nhíu lại, gật đầu nói:

- Nếu như thân thể hấn không có trở ngại, vậy để hấn tới gặp ta.

...

Thân thể Thẩm Lăng quả thực không có trở ngại gì, chỉ bắt quá gân cốt trên người thụ thương, bước đi hơi có chút khó khăn, bởi vì nhịn đói một đêm nên mặt cũng có chút tái mét.

Sau khi tới thư phòng Bá Tước Huyền Vũ, hấn khom mình hành lễ nói:

- Học trò Thẩm Lăng, bá kiến Bá Tước đại nhân.

Hắn là con dân thành Huyền Vũ, về ý nghĩa cũng là con dân Bá Tước Huyền Vũ, cho nên nên quỳ xuống hành lễ, chỉ có điều Thẩm Lăng đến từ trái đất hiện đại, đương nhiên không muốn quỳ xuống trước bất kỳ ai.

Sắc mặt của Bá Tước Huyền Vũ tuy không hòa ái gì nhưng cũng không có giả vờ uy nghiêm, ánh mắt rơi vào trên mặt Thẩm Lăng rồi ngạc nhiên với vẻ tuấn mỹ của hắn.

Rõ ràng là một chàng trai trẻ đẹp khác thường, tướng mạo như vậy ở nhà nông vô cùng hiếm thấy!

- Học trò?- Bá Tước Huyền Vũ sau khi nghe xong hai chữ này bèn hỏi:

- Ngươi là có công danh gì? Cừ nhân tiến sĩ văn võ trong thành Huyền Vũ ta đều biết, cũng chưa từng nghe quá tên Thẩm Lăng này.

Thẩm Lăng nói:

- Học trò là học sinh học đường trấn Hàn Thủy.

Ngay lúc lời này, trong lòng Thẩm Lăng có chút ngượng ngùng.

Học đường trấn Hàn Thủy hoàn toàn là nơi giáo dục vỡ lòng, gần tương đương tiểu học của trái đất hiện đại, loại bằng cấp này nếu nói ra thật sự hơi bị mất mặt, vấn đề ở chỗ bản thân hắn ngay cả tốt nghiệp học đường trấn Hàn Thủy cũng không xong, trực tiếp bị đuổi ra ngoài.

Bá Tước Huyền Vũ cau mày nói:

- Ngươi da mỏng thịt mềm như vậy, xem ra cha mẹ đặc biệt nuông chiều để cho ngươi yên tâm học tập. Nhưng đến tuổi này mà học đường thành Huyền Vũ còn chưa vào nổi, thực sự uổng công làm người, đại bất hiếu!

Lúc này, trong lòng Bá Tước đại nhân quả thật có chút xem thường Thẩm Lăng, con ông đã là đặc biệt dốt nát không có tiền đồ, nhưng so với người trẻ tuổi trước mắt này vẫn tốt hơn rất nhiều.

Lời này vừa ra, trong lòng Thẩm Lăng có chút cảm xúc tốt đẹp với vị Bá Tước đại nhân này, có thể cảm giác được rõ ràng ông ta xem tất cả mọi người trong thành Huyền Vũ là con dân của mình, nghe được Thẩm Lăng học tập không tốt, lập tức thay cha mẹ tiến hành trách mắng.

- Ngươi bị kỳ binh phủ ta đụng bị thương, thân thể có sao không? - Bá Tước đại nhân bèn hỏi.

Thẩm Lăng nói:

- Thân thể học trò không sao, chẳng qua là gân cốt có chút đau mà thôi.

Bá Tước đại nhân nói:

- Ngươi nói có chuyện quan trọng muốn nói cho ta biết, quan hệ đại sự hôn nhân con gái ta, hãy nói thử xem nào.

Thẩm Lăng nói:

- Học trò nghe nói gia tộc họ Chúc cầu thân ngài, Chúc Hồng Tuyết muốn lấy tiểu thư Kim Mộc Lan của phủ Bá Tước.

Đây là một bí văn, hiện tại gần như còn không người nào biết.

Trong nháy mắt, sắc mặt của vị Bá Tước đại nhân này chợt kịch biến.

Gia tộc họ Chúc? Thế lực quyền quý tột đỉnh của Việt quốc, thông gia của quốc quân, Tổng Đốc hành tỉnh Thiên Nam và tướng quân Bình Nam đều xuất thân từ gia tộc họ Chúc.

Một khi Kim Mộc Lan được gả ra ngoài, lấy ai thủ hộ phủ Bá Tước, lấy ai cai quản tư quân gia tộc họ Kim?

Rõ ràng có người muốn đào tận gốc rễ phủ Bá Tước Huyền Vũ, muốn bẻ gãy trụ cột nhà ông.

...

Chú thích của Bánh: Các sếp, nhờ cây đầu phiếu!

Chú thích của Mèo Thầy Mo: Phiên bản Hoa Mộc Lan giàu sang đây rồi!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 17: Nữ thần là của Thẩm Lăng ta đây!

Dịch giả: Nham Tặc

Ước chừng một lúc lâu, Bá Tước Huyền Vũ mới tỉnh táo lại, ông nói:

- Chuyện gia tộc họ Chúc cầu thân đặc biệt bí ẩn, ngay cả ta cũng không biết, tại sao ngươi lại biết? Từ trong miệng của người nào nghe được?

Đúng vậy, ở trong mắt mấy người xem xét Thẩm Lăng, lấy thân phận tầm thường hắn như thế nào biết chuyện bí ẩn như vậy?

Thẩm Lăng nói:

- Vị hôn phu mới của con gái nhà họ Từ, Trương Tấn!

- Trương Tấn?- Bá Tước Huyền Vũ kinh ngạc:

- Thủ quân mới của thành Huyền Vũ phải không?

- Đúng, chính là gã. - Thẩm Lăng nói tiếp:

- Ta lúc trước ở rể nhà họ Từ. Lúc bị Từ Thiên Thiên đuổi ra khỏi nhà, vị hôn phu mới Trương Tấn của nàng đốc thúc mau chóng cử hành hôn lễ vì gia tộc họ Chúc muốn đến gặp nhà ngài cầu thân, Chúc Hồng Tuyết muốn lấy tiểu thư Kim Mộc Lan, lúc đó gã xem học trò là kẻ ngu si nên mới sơ suất lỡ miệng, hơn nữa, sau khi phân công xong thì Từ Thiên Thiên nhất định không thể tiết lộ.

Lúc này, tâm phúc phủ Bá Tước tiến đến bên tai Bá Tước đại nhân nói nhỏ một câu, hiển nhiên là đem thân phận bối cảnh của Thẩm Lăng báo cáo.

Ở thành Huyền Vũ, Thẩm Lăng là một nhân vật nổi tiếng.

Khi không ai dám làm rể nhà họ Từ, Thẩm Lăng dám đứng ra, thế là nổi tiếng ngay thành Huyền Vũ.

Tất cả mọi người biết có một kẻ phế vật ngu si đến làm rể Từ gia. Mọi chân tơ kẽ tóc về Thẩm Lăng đều bị moi ra hết: nào là học 10 năm nhưng chương trình nhập môn vẫn chưa hoàn thành, nào là chỉ số thông minh có vấn đề. v.v...

- Hai ngày trước, nhà họ Từ công bố ra ngoài, người ở rể Thẩm Lăng trộm mấy thứ trong nhà, đùa giỡn tỷ nữ, cho nên bị trục xuất ra khỏi nhà họ Từ. – Giọng của tâm phúc Bá Tước có ý lớn tiếng một chút để cho Thẩm Lăng nghe được.

Nghe đến mấy câu này, Bá Tước Huyền Vũ tức khắc nhíu chặt mày.

Thẩm Lăng có trộm tiền bạc, đùa giỡn tỷ nữ nhà họ Từ hay không, Bá Tước đại nhân nghiêng về phía không tin.

Thế nhưng, Thẩm Lăng đọc sách gần mười năm, ngay cả học đường nhập môn trên đều chưa hoàn thành liền chạy về nhà, trẻ tuổi mà dốt nát đến như thế, thật là làm cho người ta cực kỳ thất vọng.

Huống hồ ở trong cái nhìn của mọi người, Thẩm Lăng sở dĩ sẵn lòng ở rể Từ gia hoàn toàn là vì tham mộ hư vinh. Bá Tước đại nhân vốn rất chú ý mắt loại thanh niên hết ăn lại nằm, tham mộ hư vinh, cho nên cảm giác đối với Thẩm Lăng đặc biệt không tốt.

Nếu như đặt ở lúc bình thường, ông nhất định phải dạy cho hắn một bài học, nhưng lúc này bắt buộc dĩ đành thôi vì chuyện Thẩm Lăng báo quá nghiêm trọng, trực tiếp liên quan đến vận mệnh phủ Bá Tước.

Hơn nữa, ông ta lập tức đoán được, lời của Thẩm Lăng trên cơ bản là thật.

Nhà họ Trương là loại quý tộc mới phát lên của Việt quốc, mà chỗ dựa vững chắc của họ chính là gia tộc họ Chúc.

Phụ thân của Trương Tấn – Trương Xung vừa nhậm chức Thái Thú quận Nộ Giang, hoàn toàn nhờ vào Tổng đốc hành tỉnh Thiên Nam Chúc Nhung tiến cử.

Cho nên Trương Tấn biết bí mật của gia tộc họ Chúc, chuyện này cũng không có gì kỳ lạ.

Đối với Trương Tấn, Bá Tước Huyền Vũ Kim Trác đủ hiểu, thậm chí quyền quý thành Huyền Vũ cũng ngạc nhiên, không ngờ họ Trương thiếu tiền đến thế. Đường đường là con của Thái Thú, thế mà lại lấy con của một thương gia giàu có, hơn nữa đứa con gái này còn có cả một đời chồng.

Kim Trác Bá Tước cũng có thể hiểu, gia tộc họ Trương quật khởi quá nhanh, căn cơ bất ổn, hơn nữa muốn tiếp tục lớn mạnh, cần đại lượng tiền tài, thế

nhưng ánh mắt mọi người đều nhìn chăm chăm họ Trương, cho nên bọn họ đành mang tiếng tham tiền tìm một nhà siêu giàu làm thông gia là việc đặc biệt cần thiết.

Cho nên nhà họ Trương và nhà họ Từ kết thông gia chính là biểu tượng của tiền – quyền liên hợp.

- Lập tức phái mấy đội nhân mã, đi khắp các quan đạo điều tra, một khi phát hiện có người của gia tộc họ Chúc, lập tức trở về tới bẩm báo. - Bá Tước đại nhân hạ lệnh:

- Hiện tại quan trọng nhất phải biết rằng, người gia tộc họ Chúc đã đến nơi nào?

- Vâng! - Một tâm phúc chạy ra ngoài, ông ta sẽ đích thân dẫn người đi thăm dò người của gia tộc họ Chúc.

Tiếp đó, Bá Tước đại nhân nói với Thẩm Lăng:

- Thăng nhóc kia, cảm nhận của ta về ngươi không tốt. Thế nhưng chuyện ngươi vừa kể rất quan trọng, lập công to, ta nhất định sẽ trọng thưởng. Nói ngươi muốn cái gì, chỉ cần không trái với luật pháp quốc gia, chỉ cần không trái với quy tắc đạo đức, ta đều có thể đồng ý.

Hào cảm của Thẩm Lăng với Bá Tước đại nhân này tức khắc lại một lần nữa tăng lên.

Đây là cái người ta gọi không khí trong lành, chuyện còn chưa có nghiệm chứng, trực tiếp trọng thưởng.

Ý tứ của Bá Tước đại nhân đã rõ, mặc kệ Thẩm Lăng cần bao nhiêu tiền, bao nhiêu đất, đều chỉ cần mở miệng nói một con số. Hơn nữa mặc kệ Thẩm Lăng có phiền toái gì, Bá Tước đại nhân đều sẵn lòng giải quyết.

Nói cách khác, nguy cơ từ họ Từ, họ Lâm và Điền Hoành có thể hóa giải trong nháy mắt.

Chỉ cần Bá Tước đại nhân phái người đi truyền một câu, ba nhà này không dám động đến nửa cọng lông của Thẩm Lăng.

Thế nhưng, Thẩm Lăng muốn không chỉ là những thứ này.

Lợi thế quan trọng như thế mà chỉ đòi được giải trừ nguy cơ lần này, chỉ dùng đối phó nhà họ Từ và Điền Hoành thì có vẻ quá mất giá.

Hắn muốn là mượn cơ hội ở lại phủ Bá Tước, tiếp đó nghĩ biện pháp gần Kim Mộc Lan, không ngừng biểu hiện, không ngừng gây chú ý, cuối cùng để được gả cho... Nữ thần.

Thẩm Lăng xin thề, lấy tài ba hơn người của hắn, cộng thêm mặt mày sáng láng, tối đa nửa tháng là có thể cho nữ thần lưu lại ấn tượng sâu sắc.

- Học trò muốn ở lại phủ Bá Tước, làm một tên sai vặt. - Thẩm Lăng khom người nói.

Hắn không có nói việc nhà họ Từ cùng Điền Hoành muốn mưu hại hắn, căn bản không cần nói nguyên nhân, chỉ cần hắn ở lại phủ Bá Tước làm một chân sai vặt, hai nhà này dĩ nhiên là không dám động người nhà của hắn.

Phủ Bá Tước sau khi nghe lập tức nhủ mảy, ấn tượng lúc trước về Thẩm Lăng càng chuyển biến xấu hơn, đường đường thanh niên hết ăn lại nằm không đi học cho giỏi thi thôi, then chốt còn đi ở rể nhà họ Từ, đây là tham mộ hư vinh, vô cùng bất hiếu.

Hơn nữa ông cảm thấy Thẩm Lăng muốn ở lại phủ Bá Tước hoàn toàn là có ý đồ xấu, kỳ thực quan điểm của Bá Tước đại nhân vẫn sắc sảo vô cùng.

Thế nhưng, nếu ông ta nói ra khỏi miệng, nhất định sẽ đồng ý.

Hơn nữa tuổi Thẩm Lăng còn trẻ, cho dù có thói hư tật xấu gì, ở dưới sự dạy dỗ nghiêm khắc của phủ Bá Tước cũng có thể về chính đạo.

Bá Tước đại nhân nói:

- Ngươi đã muốn ở bên trong phủ Bá Tước mưu một tên sai vặt, ta có thể chấp thuận cho ngươi, hơn nữa ngươi có công báo tin, ta cũng tuyệt đối sẽ không để cho ngươi làm tội tở, thế nhưng..

Bá Tước giọng điệu trở nên nghiêm nghị, nói:

- Thế nhưng, ngươi tới phủ Bá Tước của ta tuyệt đối không phải hưởng phúc, cũng sẽ không để cho ngươi hết ăn lại nằm, ngược lại sẽ đặc biệt dạy dỗ ngươi nghiêm khắc, ngươi có thể chịu được phần khổ luyện này không?

Chịu khổ?!

Vậy vẫn thôi đi, thứ Thẩm Lăng đòi này không muốn nhất chính là chịu khổ mệt nhọc.

Nhưng là vì nữ thần, tạm thời vẫn có thể chịu khổ vài ngày, đương nhiên chỉ vài ngày, nhiều hơn nữa thì không chịu nổi.

- Vâng! - Thẩm Lăng đương nhiên đáp ứng cái rụp.

Tiếp tục, Bá Tước đại nhân tiến lên bóp bả vai Thẩm Lăng, lắc đầu nói:

- Tổ chất thân thể ngươi quá kém, ló tuổi luyện võ quá nhiều, tuổi này vẫn nên học giỏi mới có tiền đồ, từ nay về sau ngươi theo thể tử học đi, cha mẹ ngươi cung chiều ngươi, phủ Bá Tước của ta sẽ không như vậy, nhất định phải mài ngươi thành tài.

Thẩm Lăng không khỏi kinh ngạc, cái này không lẽ là loại thư đồng cao cấp trong《 Đường Bá Hổ điểm Thu Hương 》 sao?

- Được rồi, thân ngươi vẫn có thương tích, hãy đi nghỉ ngơi trước đi, ngày mai liền theo thể tử đọc sách, cha mẹ ngươi bên kia ta sẽ phái người đi báo cho biết, tiếp đó trao cho một số lượng vàng.

Rồi Bá Tước đại nhân lại nói:

- Nếu ngươi có phiền toái gì, chúng ta sẽ cùng nhau giải quyết.

Chỉ cần liếc mắt, đại nhân vật có khí thế lớn như vậy.

- Vâng, Bá Tước đại nhân. - Thẩm Lăng đáp.

Bá Tước phu nhân nói:

- Kim Trung, vào phủ đo người Thẩm Lăng, may mấy bộ quần áo mới.

- Vâng. - Lão bộc đáp nói.

Lòng Thẩm Lăng lại ấm áp, thái độ lối sống của Bá Tước đại nhân cùng phu nhân thật không tồi.

- Bá Tước đại nhân, phu nhân, tiểu thư, tiểu nhân cáo lui trước. - Thẩm Lăng khom mình hành lễ, đứng sau đó lui ra ngoài.

Nhưng mà, còn chưa có chờ hần đi tới cửa, một người vọt vào, chính là tâm phúc của Bá Tước đại nhân, ông ta lúc này dẫn đầu đám người ngựa đi ra ngoài điều tra người của gia tộc họ Chúc đã đến đâu, chưa đến một khắc đã trở về.

- Chủ nhân, đại sự không tốt! - Vị tâm phúc này quỳ xuống nói:

- Thám tử ở quận thành Nộ Giang chúng ta vừa này dùng bò câu đưa tin, đại nhân vật của gia tộc họ Chúc đêm qua đến thành Nộ Giang, hơn nữa đang hướng về phủ Bá Tước Huyền Vũ chúng ta!

- Cái gì?- Bá Tước đại nhân kêu lên.

- Cái gì?- Thẩm Lăng la lối trong lòng.

Tên này muốn chết sao!

Hần đã thành công áp dụng bước đầu tiên, ở lại phủ Bá Tước.

Mấy ngày kế tiếp hần sẽ phải thi triển bước thứ hai, không ngừng biểu hiện, không ngừng cho người ta chú ý đến mình.

Tiếp đó mới là bước thứ ba, nghĩ biện pháp ở rể phủ Bá Tước.

Không sai, là ở rể.

Bởi vì hiện trạng rất đơn giản, Kim Mộc Lan tuyệt đối không có khả năng gả ra ngoài.

Đại nhân vật của gia tộc họ Chúc đã đến thành Nộ Giang, tối hôm nay gã sẽ đến phủ Bá Tước Huyền Vũ cầu thân Kim Mộc Lan, nói cách khác căn bản cũng không có thời gian.

Những thứ đại loại như: Không ngừng biểu diễn, không ngừng gây thiện cảm gì cũng vô ích, thời gian căn bản không đủ.

Đạch, cũng không cho ta nửa tháng, ngay cả 3 ngày, thậm chí một ngày cũng không!

Nói cách khác, ngày hôm nay Kim Mộc Lan liền phải thành hôn, thời gian cho Thẩm Lăng tối đa chỉ có hai ba canh giờ!

Bằng không, nữ thần của hần sẽ phải về người khác, vinh hoa phú quý của hần cũng sắp bay.

Không, nữ thần là của ta!

...

Chú thích của Bánh: Lạy xin phiếu, lạy xin phiếu!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tồi Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 18: Thẩm Lăng cầu hôn, Mộc Lan chọn rẽ

Dịch giả: Nham Tặc

Não Thẩm Lăng nhanh chóng chuyển động, thoáng hiện vô số phương án.

Lúc này, cổng trước trực tiếp đóng kín, ngăn cách hẳn ở bên ngoài.

Điều này thật bình thường, bởi vì Bá Tước đại nhân muốn thương nghị chuyện bí mật, rốt cuộc Thẩm Lăng chỉ là một người ngoài mà thôi, không có khả năng tham dự.

...

- Gia tộc họ Chúc cử ai tới? - Bá Tước đại nhân hỏi dò.

- Đệ đệ của tổng đốc đại nhân Chúc Nhung, Bình Nam đại tướng quân Chúc Lâm! - Vị tâm phúc trả lời, tiếp đó dâng lên mật thư từ chim bồ câu thành Nộ Giang.

Bá Tước đại nhân nhìn một lần, mặt mày tái mét.

Lại là đại tướng quân Chúc Lâm, chuyện hết sức không ổn rồi đây?

Điều này đại biểu cho gia tộc họ Chúc nhất định phải lấy cho bằng được!

Hơn nữa chuyện cầu thân này vốn dĩ có thể thoải mái, nhưng tướng quân Chúc Lâm lại bí mật giục ngựa đến đây, đủ thấy được là muốn cho phủ Bá Tước trở tay không kịp, không muốn cho nhà họ Kim có bất kỳ cơ hội nào để từ chối.

Chúc Hồng Tuyết cầu hôn Kim Mộc Lan, cũng không phải làm thông gia bình thường, mà gã muốn thực hiện tân chính.

Muốn cướp đoạt đất phong cùng binh quyền phủ Bá Tước Huyền Vũ, quan trọng nhất chính là cái gì? Làm phủ Bá Tước mất đi quyền thống lĩnh quân đội, mà thế tử phủ Bá Tước là một tên ngu ngốc không có tiền đồ, căn bản không bảo vệ cho gia nghiệp được.

Một khi Kim Mộc Lan gả cho Chúc Hồng Tuyết, đó chính là hủy đi trụ cột phủ Bá Tước, gián tiếp cướp đi binh quyền phủ Bá Tước.

Bá Tước phu nhân cất tiếng nói run rẩy:

- Phu quân, chúng ta có thể từ chối được không?

Bá Tước đại nhân lắc đầu bảo:

- Không thể nào, gia tộc họ Chúc là quái vật khổng lồ, nếu từ chối công khai tương đương với trở mặt. Huống hồ đằng sau chuyện cầu hôn này có lẽ là ý chí của quốc quân.

Kim Mộc Lan nói:

- Con tuyệt đối không gả bên ngoài, con nhất quyết phải ở nhà phò tá đệ đệ, muốn bảo vệ tốt cơ nghiệp trăm năm của gia tộc họ Kim này, ai muốn đoạt đi, trừ phi bước qua trên xác con.

Bá Tước đại nhân thờ gấp trút giận, cau mày, ở trong nhà bắn khoăn đi qua đi lại.

Kim Mộc Lan nói:

- Phụ thân, con có thể tự hủy dung mạo.

Sau đó, nàng trực tiếp rút ra dao găm, chỉ cần Bá Tước đại nhân ra lệnh một tiếng, nàng sẽ cắt nát dung nhan tuyệt mỹ của chính mình.

- Không được! - Bá Tước Huyền Vũ lên tiếng quả quyết:

- Ta muốn bảo vệ trăm năm cơ nghiệp gia tộc không hề già, nhưng đầu tiên ta muốn bảo hộ cho con gái của mình không bị tổn thương. Dù cho con phá hủy dung nhan, gia tộc họ Chúc vẫn như cũ mà hướng con cầu hôn, trừ phi...

Kim Mộc Lan tiếp lời:

- Trừ phi hôm nay con kết hôn, tuyển người vào cửa ở rể, đồng thời bá đường thành thân trước khi đại tướng quân Chúc Lâm đến, tạo chuyện đã rồi, để hẳn biết khó mà lui, không cách nào hướng con cầu hôn!

Không sai, đây đã là biện pháp duy nhất, đính hôn thôi chưa xong, bởi vì tuyển con rể tới cửa lại chưa đính hôn không được.

Đại tướng quân Chúc Lâm cách phủ Bá Tước Huyền Vũ chạy không đến hai trăm dặm là tới nơi trong tối nay.

Nguyên bản coi như tuyển chọn rể, Bá Tước Huyền Vũ cũng tính toán chọn một phen thực tốt.

Tối nay phải thành hôn, nói cách khác trước giữa trưa phải đi phát thiệp cưới rộng rãi ra ngoài. Trong vòng hai canh giờ, nhất định phải lấy một thằng con rể về.

Nhìn con gái ông xinh đẹp mà lại kiên cường, lòng Bá Tước Huyền Vũ mềm nhũn, ông khuyên con:

- Mộc Lan, gia tộc họ Chúc như mặt trời ban trưa, mà tiền đồ Chúc Hồng Tuyết cũng rực rỡ, là rể hiền tuyệt hảo. Phụ thân không thể vì lợi ích của gia tộc mà hi sinh hạnh phúc của con được, chỉ bằng con suy nghĩ thêm đi?

Tiểu thư Kim Mộc Lan phủ Bá Tước đáp lại:

- Phụ thân, hạnh phúc lớn nhất của con là tận hết khả năng dâng hiến cho gia tộc mình, nếu là sau khi phụ thân mất, chắc chắn đệ đệ không bảo vệ nổi cơ nghiệp của tổ tông đâu, con tuyệt đối không lấy chồng.

Bá Tước đại nhân nhất thời vô cùng đau lòng cùng cảm động, sau đó ông trực tiếp cầm lên bút mực, viết xuống năm tên trên tờ giấy trắng.

Năm người này đều là những thanh niên phi thường kiệt xuất, cũng là trong lòng Bá Tước đại nhân tuyển chọn điều kiện người ở rể tốt nhất.

Bá Tước đại nhân rất thương yêu con gái ông, 3 năm trước đây ông đã bắt đầu vì con mà xem xét vị hôn phu. Chẳng qua dù gì cũng rất khó mở miệng nhận người ở rể, hơn nữa càng quan trọng là Kim Mộc Lan vẫn luôn từ chối.

Giờ đây thời gian eo hẹp, nhất định phải sớm làm quyết định.

Trong năm vị hôn phu, người được chọn đầu tiên, đó là Vương Liên.

18 tuổi đã trúng cử, nay là chủ bộ thành Huyền Vũ, họ hàng xa phủ Bá Tước.

Tên thứ hai là Mạc Dĩ, thiên tài võ đạo thành Huyền Vũ, 16 tuổi liền trúng cử võ thuật, và lại đang luyện võ khác khổ, đang chuẩn bị thi làm võ tiến sĩ.

Hai người này đều là thanh niên có tương lai đầy triển vọng, còn ba người kia cũng là thanh niên tuấn kiệt trong phủ Bá Tước, có văn có võ, từ nhỏ được nhà họ Kim bồi dưỡng thành người tài, rất trung thành với phủ Bá Tước.

Năm người này với Kim Mộc Lan vô cùng ngưỡng mộ, đầy khát vọng ao ước.

Chuẩn xác mà nói toàn là người trẻ tuổi trong phạm vi vài trăm dặm, đều ngày đêm mơ tưởng đến Kim Mộc Lan.

- Kim Trung, người phải người dùng tốc độ nhanh nhất mang năm người này vào phủ, để Kim Mộc Lan lựa chọn.

Bá Tước đại nhân đem danh sách giao cho người hầu trung thành.

Bá Tước đã cảm thấy thật xin lỗi con gái ông, cho nên ông chỉ quyết định chọn năm người, nhưng cuối cùng quyền quyết định giao cho Kim Mộc Lan.

- Dạ. - Kim Trung tiếp nhận danh sách, sau đó đem phần danh sách này nhét vào ngực, đi ra bên ngoài, phái mười mấy người kỵ sĩ đi tìm.

Bá Tước đại nhân nói:

- Mộc Lan, mặc dù thời gian gấp rút, nhưng phụ thân nhất định sẽ tìm được thí sinh tốt nhất cho con, nhất định phải để cho con hạnh phúc cả đời. Năm người thanh niên kia đều đặc biệt ưu tú, con chọn một vị thật xuất sắc vào.

Mà ngay lúc này, Thẩm Lăng đi đến nói:

- Bá Tước đại nhân, tiểu thư Mộc Lan, học trò có thể gia nhập cạnh tranh sao? Học trò cũng muốn lấy nàng!

Lời này vừa ra, toàn bộ mấy người ở đây đều dờ ra, lập tức lại không phản ứng kịp, thiết tình bất ngờ quá không kịp đề phòng.

Sau đó, Bá Tước Huyền Vũ dù có tu đường tốt đến mấy cũng nhin không nổi nữa, cả người cơ hồ muốn nổ tung.

Không chỉ là Bá Tước đại nhân, nhất là mấy người khác tại đây đưa ánh mắt nhìn phía Thẩm Lăng đều có loại cảm giác hận không thể xé xác hắn ra.

Hừ, chi bằng ngươi? Cũng muốn lấy tiểu thư phủ Bá Tước ư!

Tướng mạo chuẩn không cần chỉnh, nhưng ngoại hình người đẹp trai như vậy, thích hợp đi làm vệt thôi, đừng mơ mộng viễn vông nữa.

Quyền thế nhà ngươi ra sao hả? Một tên nông dân nghèo mạt rệp mà thôi.

Đương nhiên, một người không thể lựa chọn xuất thân, nếu như ngươi đủ ưu tú, Bá Tước đại nhân cũng không cần lo lắng, cuối cùng chuyện muốn lấy một tên về ở rể lại đòi xuất thân nhà quyền thế thật khó khăn đi.

Nhưng chính cái tên Thẩm Lăng tự tiểu vào mình?

10 năm đèn sách còn chưa tốt nghiệp được học đường trấn trên, lại bị đuổi thẳng cổ.

Đặt ở Trái đất đòi sau mà nói, tương đương với chuyên nghiệp đọc sách, mười tám tuổi còn chưa tốt nghiệp tiểu học.

Xuất thân từ nhà nông nghèo kiệt xác, lại kiên không thể chọn, tay không thể nâng, hết ăn lại nằm, một phé vật.

Toàn thành Huyền Vũ người người đều biết, bộ óc của Thẩm Lăng có vấn đề, trí lực thấp kém.

Cùng đi so với năm người được chọn của Bá Tước đại nhân, Thẩm Lăng người không đáng một xu luôn ấy.

Năm người đó đều là trang tuần kiệt trẻ tuổi, tài hoa hơn người, hoặc là võ nghệ siêu quần, Thẩm Lăng nhà ngươi chẳng có thứ gì cả.

Để cho người ta không thể nhin được chính là, Thẩm Lăng nhà ngươi ham mê giàu sang vứt bỏ cha mẹ đi ở rể họ Từ, nay bị nhà họ Từ đuổi ra, bị Từ Thiên Thiên vứt bỏ, người lại vẫn muốn lấy thiên kim phủ Bá Tước ta ư?

Ngươi xem phủ Bá Tước ta trở thành thứ gì?

Thiên kim phủ Bá Tước Huyền Vũ so với Từ Thiên Thiên cao quý bao nhiêu gấp mấy lần? Coi như là kén chọn rể cũng muốn ngàn chọn vạn chọn, ngươi rõ là con cóc mà đòi ăn thịt thiên nga a!

Bá Tước phu nhân tiến lên gắng sức trấn an sau lưng chồng, ôn nhu nói:

- Phu quân đừng tức giận, nghe nói trí lực Thẩm Lăng này có vấn đề, hơn nữa lại là một đứa bé, chúng ta đừng chấp nhặt với hắn làm cái gì?

Huyền Vũ Bá Tước thờ hất ra.

Đúng vậy, đây là một người đầu óc có bệnh, vẫn còn nhỏ, đường đường Bá Tước đại nhân cùng hắn tính toán cái chi?

- Bây đầu, đem trẻ lang thang này đưa về nhà trước đi, mặt khác đưa mười đồng vàng, nhờ kỹ phải giao cho cha mẹ hắn, đừng cho hắn. - Bá Tước đại nhân ra lệnh:

- Ngày mai sẽ phái người đi đón vào phủ đọc sách, dạy dỗ cho tốt.

- Tuân lệnh! - Hai võ sĩ tiến lên, bắt được cánh tay Thẩm Lăng ép buộc kéo hắn ra bên ngoài.

Thẩm Lăng nói:

- Tiểu thư Mộc Lan, tin tưởng ta so với năm người kia càng thêm thích hợp, biến thành chồng của người, lẽ nào ngay cả cạnh tranh tư cách của ta cũng không có sao?

Kim Mộc Lan coi hướng Thẩm Lăng, lại ngấm nghĩa hắn một lúc lâu mới nói:

- Ta nhớ ra rồi, ba năm trước đây lúc ta đi săn thú, không cẩn thận từng cười ngựa đụng người, người là Nhị Ngốc...

Ê! Nữ thần nàng nói vậy quả thực thẳng thừng làm ta bị tổn thương mất rồi.

Không sai, Thẩm Lăng ở trong thôn không ai gọi tên, toàn gọi Nhị Ngốc, bởi vì trong thôn còn có một Đại Ngốc khác, hắn là tên bạn duy nhất của Thẩm Lăng.

Lúc đó chiến mã Kim Mộc Lan không cẩn thận đụng Thẩm Lăng bị thương, lập tức ôm hắn lên, tìm người trong thôn hỏi hắn tên gọi là gì, nhà ở nơi nào, đôi phương trả lời bảo đây là Nhị Ngốc.

Nghe được hai tiếng Nhị Ngốc đó, da mặt Bá Tước đại nhân nhin không được giật một phát.

Thẩm Lăng nói:

- Mộc Lan tiểu thư, ta cũng muốn lấy nàng, nhất định sẽ không làm nàng thất vọng đâu.

Kim Mộc Lan xem ánh mắt Thẩm Lăng tràn đầy nhu hòa. Thậm chí còn có chút dịu dàng.

Ba năm trước đây nàng nghe được chuyện về Thẩm Lăng, sau khi biết hắn là người có trí lực rất thấp, đối với hắn liền đặc biệt thông cảm, vài lần ghé thăm hắn, phái đại phu tốt nhất trị liệu cho hắn.

Tóm lại, ánh mắt của Kim Mộc Lan đối với hắn như nhìn con trẻ vậy, mà lúc đó chỉ số thông minh của Thẩm Lăng chẳng phải rất thấp như trẻ con sao?

Mộc Lan đối với thế giới người lớn tràn đầy gian dối lọc lừa vô cùng thất vọng, với hải tử đơn thuần lại rất thân mật.

Thế là, Kim Mộc Lan nhìn Thẩm Lăng nói:

- Được nhỉ, ta cũng cho ngươi vào danh sách, vậy ngươi cũng có thể cạnh tranh công bằng nhé.

Người khác kỳ thị Thẩm Lăng, nàng không hề kỳ thị.

Bá Tước đại nhân đang muốn mở miệng ngăn cản, Kim Mộc Lan mỉm cười nói:

- Phụ thân, người đang lo lắng cái gì?

Bá Tước đại nhân lại tự giễu, đúng vậy, ta đang lo lắng cái gì chứ.

Mộc Lan chẳng qua là thiện tâm thông cảm, lúc này mới cho Thẩm Lăng xếp vào danh sách chờ tuyển, lại căn bản không thể chọn hắn, cần gì phải buồn lo vô cớ, nỗi giận không đâu.

- Người đâu, đưa Thẩm Lăng mang đến thư phòng thứ sáu! - Bá Tước đại nhân hạ lệnh.

...

Một canh giờ sau!

Năm thanh niên tuấn kiệt khác bị dẫn tới phủ Bá Tước Huyền Vũ, đều được đưa vào năm thư phòng khác nhau, Thẩm Lăng ở phòng thứ sáu.

Bọn họ đều không thấy mặt nhau, cũng không biết đối phương là ai.

Từ Kim Mộc Lan tự mình chọn lựa, cách một tám bình phong tiến hành khảo sát.

Thời gian eo hẹp, ở trước giữa trưa sẽ phải chọn ra người cuối cùng, buổi tối sẽ phải thành thân, tối đa chỉ có một canh giờ, muốn từ trong sáu người đó chọn ra một vị biến thành hôn phu của Kim Mộc Lan.

Mộc Lan bước vào trong thư phòng, phủ Bá Tước chọn rõ chính thức bắt đầu!

...

Chú thích của Bánh: Các sếp ơi, nhờ cậy cho phiếu nha.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 19: Thẩm Lăng trở hết tài năng, đoạt giải

Dịch giả: Nham Tặc

Trong sáu người thanh niên ở đây, sức cạnh tranh của Thẩm Lăng có thể nói là cực yếu, thậm chí không có tí sức cạnh tranh nào.

Tuyển thủ hạt giống, không hề nghi ngờ chính là Vương Liên.

Vị Chủ Bộ đại nhân trẻ tuổi, họ hàng xa của phủ Bá Tước Huyền Vũ này đang ngồi ở bên trong thư phòng, hồi hộp, thấp thỏm, hưng phấn.

Gã đương nhiên biết hôm nay tới làm cái gì? Gã đợi ngày này đã lâu lắm rồi.

Gã rõ ràng không phải quận Nộ Giang, hơn nữa vốn nên ở trong nhà chuyên chú đọc sách chuẩn bị thi tiến sĩ, thế nhưng gã hết lần này tới lần khác tới nơi thành Huyền Vũ làm Chủ Bộ quản lý hình ngục, công việc này gã chẳng ưa chút nào, mục đích gã làm như vậy cũng chỉ có một, đó chính là làm quan ăn lộc vua, ở chùa ăn lộc Phật.

Gã đương nhiên biết Kim Mộc Lan không có khả năng gã ra ngoài, chỉ có thể bắt rết.

Thế nhưng gã không thể không chú ý, nhà của gã không chỉ có mỗi gã là con trai, còn có hai vị huynh trưởng khác, một võ một văn.

Từ nhỏ, gã đã mê một Mộc Lan, hưởng chi đây là gia tộc quyền thế trăm năm, dù cho làm kiếp ở rết cũng có hưởng bất tận vinh hoa phú quý cùng quyền lực vĩ đại.

Thế tử của phủ Bá Tước vô năng, cho nên quyền lực tương lai phủ Bá Tước nhất định sẽ nắm giữ ở trong tay Kim Mộc Lan. Như vậy khi nàng lấy chồng, không hề nghi ngờ phải chia sẻ toàn bộ quyền lực tối cao của phủ Bá Tước.

Đây chính là đất phong hơn một nghìn cây số vuông, còn có hai nghìn tư quân, cộng thêm con số thiên văn tài phú.

Cho nên, Vương Liên nhất định phải có được vị trí hôn phu của Kim Mộc Lan!

Trừ võ cử nhân Mạc Dã ra, không ai có thể đe dọa đến gã được.

Hơn nữa võ công Kim Mộc Lan cực cao, cho nên thứ nàng cần chính là một văn nhân, như thế mới có thể bổ sung.

Vương Liên tin chắc, cạnh tranh lần này bản thân tất thắng!

Đương nhiên, không chỉ mỗi gã nghĩ, gần như tất cả mọi người cũng nghĩ vậy, nhất là tâm phúc Kim Trung của Bá Tước đại nhân, Vương Liên là ông tự mình đưa tới, ở trong lòng thậm chí đã xem gã trở thành cô gia tương lai của phủ Bá Tước.

...

Kim Mộc Lan đi vào thư phòng đầu tiên, nàng cách Vương Liên một tấm bình phong.

Cảm nhận được người ngọc đến, Vương Liên bản năng hô hấp dồn dập, hồi hộp đến không cách nào chế ngự, đành cố sức kìm chế.

Gã sẽ nhanh chóng trở thành vị hôn phu của Kim Mộc Lan, gã nôn nao khi nghĩ đến cảnh chung chăn gối với tấm thân tuyệt mỹ kia rồi.

Tâm nguyện mười mấy năm cuối cùng cũng được như ý.

- Vương Liên, tương lai ngươi có thể mang đến cho ta cái gì? - Kim Mộc Lan bèn hỏi.

Vương Liên cố nén sự kích động, gã đáp:

- Sau khi nàng thành hôn với ta, sẽ đi thi tiến sĩ. Từ đó về sau, nàng chủ võ, ta chủ văn, nàng và ta bổ sung lẫn nhau, nhất định sẽ làm cho nhà phủ Bá Tước Huyền Vũ càng thêm phồn vinh, nhất định sẽ làm cho cơ nghiệp trăm năm gia tộc họ Kim phát huy, đời đời truyền thừa.

Vương Liên cảm thấy, đây là thứ Kim Mộc Lan trong lòng muốn nhất.

Không sai, phủ Bá Tước Huyền Vũ phồn vinh, cơ nghiệp tổ tông trăm năm truyền thừa đúng là thứ Mộc Lan cả đời theo đuổi.

- Cảm ơn anh họ. - Kim Mộc Lan nói, tiếp đó nàng đi ra ngoài.

...

Kim Mộc Lan tới tiến vào gian phòng thứ hai, nơi này là võ cử nhân Mạc Dã.

Võ công của Mạc Dã rất cao, có vẻ càng bình tĩnh.

Lúc Kim Mộc Lan tiến vào, hơi thở của gã không có đổi, chẳng qua là tim đập thoáng tăng nhanh một chút.

Khát vọng của gã với Kim Mộc Lan chẳng kém gì Vương Liên.

Gã là võ cử nhân, nhưng xuất thân từ nhà bình thường, võ công cực cao, nhưng dường như đã đến bình cảnh.

Cho nên cần đại lượng tài nguyên, thượng cổ võ đạo điển tịch rất nhiều, loại vật này dùng tiền cũng mua không được, mà gia tộc họ Kim lấy tư cách gia tộc quyền thế trăm năm, ở phương diện nội tình này càng thâm hậu.

Hơn nữa vóc dáng gương mặt Kim Mộc Lan thế này, bất kỳ nam nhân nào đều không thể từ chối.

- Mạc công tử, nếu ngươi ở rể phủ Bá Tước, tương lai có thể mang đến điều gì cho ta? - Kim Mộc Lan hỏi một câu y hệt.

Mạc Dĩ đáp:

- Ta sẽ thi võ tiến sĩ, sẽ thành cao thủ thiên hạ, dẫn đầu binh mã phủ Bá Tước chinh chiến khắp nơi, không ngừng thành lập công lao, để địa vị và quyền thế gia tộc họ Kim lên một tầng lầu.

- Cảm ơn Mạc công tử. - Kim Mộc Lan đứng dậy đi ra ngoài.

...

Kế tiếp, Kim Mộc Lan đi thư phòng thứ ba, thứ tư, thứ năm.

Nàng cũng chỉ hỏi cùng một vấn đề, nếu ngươi ở rể phủ Bá Tước, tương lai có thể mang cho ta cái gì?

Ba người này trả lời cơ hồ là giống hệt nhau, đó chính là trung thành, nguyện ý vì tiểu thư Mộc Lan phục vụ quên mình, xông pha khói lửa không chối từ!

Bởi vì ba người này từ nhỏ được phủ Bá Tước bồi dưỡng thành tài, đây là đáp án duy nhất bọn họ chọn.

...

Kim Mộc Lan tiến vào gian phòng cuối cùng!

Cách một bình phong, Thẩm Lăng cảm thấy hơi thở của Kim Mộc Lan, là cái loại mùi dễ chịu vô cùng, hương thơm nồng nàn của phụ nữ.

Thẩm Lăng ngưng tụ tinh thần vào đôi mắt, cách bình phong thấy được đường nét thân thể của Kim Mộc Lan.

Ánh mắt lại một lần nữa rơi vào vị trí trước ngực không ai biết được của nàng.

36E!

Tức khắc, nhịp tim của hắn lại một lần nữa tăng nhanh.

- Thẩm Lăng, nếu như ngươi ở rể phủ Bá Tước, tương lai có thể mang điều gì đến cho ta? - Kim Mộc Lan bèn hỏi.

- Cái gì? - Thẩm Lăng ngờ ngác.

- Quả nhiên là Nhị Ngốc. - Kim Mộc Lan trong lòng tức cười, tiếp đó hỏi bằng một giọng ôn hòa hơn:

- Chính là ngươi có thể cho ta được thứ quý giá gì nhất?

- Ta còn zin! - Thẩm Lăng bản năng tự nhủ.

Đương nhiên, lời này hắn chỉ có thể ở trong lòng nhủ thầm, nếu như dám nói ra khỏi miệng cam đoan bị đánh chết.

Như vậy nên trả lời câu hỏi này thế nào?

Thẩm Lăng đương nhiên có thể cho rất nhiều là đằng khác.

Ví dụ, ta là một bác sĩ phụ khoa rất tốt, khi đến những ngày đau bụng hàng tháng, ta có thể trị tốt cho nàng đấy Mộc Lan.

Lại ví như, ta có bí quyết gia truyền tinh luyện thép, có thể làm cho công nghệ luyện thép phủ Bá Tước tiến lên một bậc, áo giáp tư quân của họ Kim càng cứng chắc hơn, đao kiếm càng thêm sắc bén.

Lại ví như mất ta rất lợi hại, nếu Mộc Lan nàng luyện công bị tắc nghẽn kinh mạch, ta sẽ biết khơi thông chỗ nào.

Thậm chí, hắn đều đoán ra 5 người trước kia trả lời ra sao.

Vương Liên chắc chắn sẽ nói bỏ sung văn võ với Kim Mộc Lan để phủ Bá Tước thống trị được càng thêm phồn vinh, để cơ nghiệp trăm năm gia tộc họ Kim truyền thừa đời đời.

Mạc Dĩ nhất định là nói võ công của mình đã đến cấp độ cực mạnh, tiếp đó sẽ dẫn quân của phủ Bá Tước đại sát tứ phương, lập công lao vĩ đại, để cơ nghiệp gia tộc họ Kim lên một tầng lầu, thậm chí tấn chức Hầu Tước các loại.

Còn ba người khác, cũng do phủ Bá Tước bồi dưỡng ra, cho nên chắc chắn nói sẵn lòng hiến dâng ra tất cả sự trung thành.

Vậy Thẩm Lăng nên trả lời gì? Cái gì mới là thứ Kim Mộc Lan trong lòng muốn nhất vậy?

Nghe Thẩm Lăng không trả lời ngay lập tức được, Kim Mộc Lan nói:

- Không hề gì, người từ từ suy nghĩ, từ từ trả lời, không cần gấp.

Giọng của Kim Mộc Lan đối với người khác đều rất lạnh nhạt, với Thẩm Lăng lại trở nên dịu dàng.

Chỉ có điều, khẩu khí này của nàng giống như kiểu đối xử dễ dàng cho trẻ em chậm phát triển, sợ hãi bị hù dọa thì đúng hơn.

Thẩm Lăng suy nghĩ hai phút, tiếp đó tìm được một đáp án.

- Thứ quý giá nhất ta có thể cho nàng là... tự do, chỉ cần nàng đừng thu thêm đàn ông, cái gì cũng được. – Thẩm Lăng đáp lại.

Câu này vừa thốt ra, Kim Mộc Lan ngẩn ngơ, tiếp đó đôi mắt đẹp liếc xéo Thẩm Lăng một cái, hận không thể tiến lên đạp hấn một trận.

Cái gì gọi là thu đàn ông? Kim Mộc Lan ta là loại đàn bà không biết liêm sỉ thế sao?

Thế nhưng trong lòng nàng cũng không có thất vọng.

- Rõ ràng một tên Nhị Ngốc, không có một chút suy nghĩ.

Tiếp đó, Kim Mộc Lan đi ra ngoài.

Sau tắm bình phong, mặt Thẩm Lăng lộ ra nụ cười đắc ý.

Nếu như kết quả không có xảy ra bất ngờ gì, hấn đã thắng sáu thành.

Vì sao Kim Mộc Lan hỏi câu này? Nàng kiểm tra sáu người đàn ông này có dã tâm hay không?

Thế tử phủ Bá Tước không có tiền đồ, cho nên tương lai, khi Kim Trác Bá Tước qua đời, quyền hành toàn bộ phủ Bá Tước phải rơi vào trong tay Kim Mộc Lan.

Nàng đương nhiên là sẽ toàn tâm toàn lực mà phò tá đệ đệ.

Nàng sợ nhất là cái gì? Chồng mình sẽ có dã tâm, dòm ngó quyền lực phủ Bá Tước, thậm chí đi mưu hại em trai của mình.

Như vậy, nàng chính là tội nhân của gia tộc họ Kim.

Theo nàng, tài hoa của vị hôn phu tương lai là thứ yếu, quan trọng nhất là tuyệt đối không thể có dã tâm, tránh cho họa tử trong nhà.

Mà Vương Liên cùng Mạc Dĩ biểu hiện ra vẻ lợi hại như thế rõ ràng bày ra tư thế muốn cùng Kim Mộc Lan thống trị phủ Bá Tước, trong lòng Kim Mộc Lan không biết đến cỡ nào lo lắng.

Hai người các người lợi hại như vậy, rõ ràng muốn đem tước vị Bá Tước cho các người ấy à?

Cho nên, câu trả lời của Thẩm Lăng có nghĩa bản thân không có chút dã tâm nào.

Đây mới là đáp án chính xác nhất, đây mới là thứ trong lòng Kim Mộc Lan muốn nhất.

...

Kim Mộc Lan về tới đại sảnh.

Lúc này, Bá Tước cùng phu nhân đang lo lắng đợi chờ, nhìn thấy nàng xuất hiện, không khỏi thốt ra:

- Nhanh như vậy?

Đúng vậy, chỉ chưa tới một khắc, Kim Mộc Lan đã chọn xong rồi.

- Con ơi, chọn hôn phu tốt không con? - Bá Tước đại nhân nói:

- Nếu con chọn xong rồi, phụ thân sẽ phát ra mười mấy đọt người, phát thiệp khắp nơi, tới đến sẽ thành hôn.

Kim Mộc Lan đáp:

- Con chọn được rồi.

Bá Tước phu nhân đứng dậy kích động bèn hỏi:

- Là ai? Vương Liên hay là Mạc Dã?

Kim Mộc Lan nói:

- Vị hôn phu con chọn là... Thẩm Lăng!

...

Chú thích của Bánh: Các huynh đệ, cần phiếu!

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tội Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 20: Mọi người khiếp sợ, kết cục đã định

- Cái gì?!

Sau khi nghe được lời Kim Mộc Lan nói, đầu tóc Bá Tước đại nhân gần như đều phải dựng thẳng lên.

Bá Tước phu nhân hoàn toàn cho rằng bà nghe lầm, tâm phúc cùng phụ tá bên cạnh Bá Tước đại nhân cũng hoàn toàn sững sốt.

- Mộc Lan, con điên rồi hả? - Bá Tước đại nhân la lên:

- Những người khác ưu tú đến thế mà con lại không chọn, sao lại chọn Thẩm Lăng?

Tất cả mọi người nơi đây nhìn Kim Mộc Lan không thể tin nổi.

Ở trong sáu người đó, Thẩm Lăng là người kém nhất, đừng nói hẳn chỉ kém Vương Liên cùng Mạc Dã, hay kém hơn năm nhân tài xuất sắc của phủ Bá Tước kia, ngay cả so với người thường hẳn cũng tệ hơn.

Đó là một tên Nhị Ngốc thiếu năng, chưa tốt nghiệp nổi học đường hương trấn, vai không thể gánh, tay không thể nâng, sinh hoạt cũng không tự lo nổi á.

- Mộc Lan, vì sao vậy con? - Bá Tước đại nhân hỏi:

- Vương Liên cùng Mạc Dã xuất sắc như thế, vì sao con không chọn một trong số đó?

Kim Mộc Lan trả lời:

- Phụ thân, hai người này thực sự ưu tú. Nhưng khi con hỏi bọn họ, tương lai có thể mang tới cho con điều gì. Trong số hai người, một tên muốn cùng con bổ sung văn võ, thống trị phủ Bá Tước. Một tên còn tự cho mình võ lực siêu quần, muốn dẫn đầu quân đội phủ Bá Tước, chinh chiến tứ phương, lập công to lớn.

Bá Tước đại nhân nghe vậy, ông trầm ngâm không nói.

Người khác lại cảm thấy mấy câu trả lời này không có vấn đề gì, cũng tốt chứ bộ.

Mộc Lan giảng giải:

- Nếu phụ thân khoẻ mạnh đương nhiên không thành vấn đề gì, một ngày kia nếu phụ thân không còn nữa, đệ đệ thừa kế chức vị Bá Tước. Vậy nếu như chồng con nổi lên đã tam đối với quyền hành của phủ Bá Tước, con phải làm gì đây? Đệ đệ phải làm sao?

Lời này vừa ra, Bá Tước đại nhân nhất thời càng thêm trầm lặng, mọi người xung quanh bỗng nhiên cũng đều hiểu ra.

Không thể không nói, Mộc Lan nghĩ đến đặc biệt chu đáo, hơn nữa trung thành tuyệt đối với gia tộc.

Kim Mộc Lan nói:

- Thẩm Lăng trả lời rằng cho con tự do, chỉ cần con không thu thêm đàn ông, làm cái gì đều được!

- Thằng nhãi ranh không biết lựa mồm lựa miệng, xem con gái phủ Bá Tước trở thành hạng người nào hả? - Bá Tước giận dữ, sau đó ông nói:

- Mộc Lan, phụ thân hiểu tâm tư của con. Nhưng... con cũng không cần thiết khiến bản thân ảm ức như vậy. Dù cho con không chọn Vương Liên cùng

Mạc Dã, ta ba người thanh niên của phủ Bá Tước chúng kia con cũng có thể suy ngẫm chọn lựa một người cũng được không?

- Không được, con không thể làm lỡ duyên bọn họ. - Kim Mộc Lan nói:

- Hơn nữa, bọn họ đều đã từng là thuộc hạ của con, quá quen mặt.

Bá Tước phu nhân khuyên nhủ:

- Nhưng mà tên Thẩm Lăng kia cũng quá kém cỏi, con cũng không biết thanh danh của nó ở thành Huyền Vũ như thế nào sao.

Bá Tước đại nhân nói:

- Hắn đã từng là ở rể nhà họ Từ, sau khi bị đuổi khỏi nhà đó, lại lập tức ở rể phủ Bá Tước nhà ta, đây... chuyện này khiến gia tộc họ Kim chúng ta làm sao ngẩng cao đầu chứ? Chuyện quan hệ đến cả đời hạnh phúc của con, phụ thân thà rằng con gả cho thiên chi kiều tử (*con cung) như Chúc Hồng Tuyết, cũng không muốn vì gia tộc mà hi sinh con, đẩy con vào hố lửa.

Kim Mộc Lan đáp:

- Danh tiếng Thẩm Lăng rất kém chẳng phải vừa đủ cho đại nhân Chúc Lâm hả giận sao? Nếu con gả quá tốt, chỉ sợ gia tộc họ Chúc không ngừng gây chuyện. Nếu con gả cho người có tiếng xấu, oán hận của gia tộc họ Chúc đối với chúng ta cũng thấp xuống một chút, cuối cùng xem kẻ địch xui xẻo luôn là một chuyện đáng vui mừng.

Lời này vô cùng có lý, Mộc Lan rất thông minh, am hiểu lòng người sâu sắc.

Kim Mộc Lan lại bảo:

- Con cảm thấy Thẩm Lăng vô cùng tốt, kỳ thực con đối với vị hôn phu tương lai chỉ có một yêu cầu, đó chính là đáng đáp đẹp trai. Về điểm này sao, Thẩm Lăng là hoàn toàn xứng đáng hạng nhất!

- Nhưng mà , nhưng... - Tim của Bá Tước phu nhân tâm như dao cắt khó chịu muốn chết, con trai không có tiền đồ, sẽ phải đi hi sinh hạnh phúc của con gái mình, lại rước một tên phế vật như vậy làm rể, họ Kim Huyền Vũ đã tạo nghiệt gì chứ.

Bá Tước đại nhân nói:

- Mộc Lan, con có thể suy nghĩ kỹ lưỡng thêm nữa không?

- Không được, thưa phụ thân, cứ quyết định như thế. - Kim Mộc Lan nói:

- Thời gian gấp rút, phụ thân lập tức đi phát thiệp cưới rộng rãi. Mau chóng chuẩn bị hôn sự, tận lực làm thật lớn lễ cưới, tốt nhất để đại nhân Chúc Lâm vừa đến là tham dự hôn lễ phủ Bá Tước.

- Phụ thân mẫu thân, mấy ngày nay con dẫn binh đi bên ngoài khắp nơi, con hơi mệt mỏi, con xin phép đi nghỉ ngơi.

Sau đó nàng khom người hành lễ, lui ra ngoài.

Bá Tước đại nhân khó chịu trong lòng, nhưng ông vừa phát tiết không được. Không thể giận chó đánh mèo lên đầu Thẩm Lăng, cho nên chỉ có thể đem con trai ruột của ông ra trút giận.

- Thằng con bất hiếu đầu ròi? - Bá Tước đại nhân giận dữ hét lớn.

- Thưa ngài, thế tử đang học bài. - Phụ tá trả lời.

- Học cái gì mà học? Học mười mấy năm vẫn là phế vật thôi, kéo nó ra bên ngoài quỳ đi. - Bá Tước đại nhân phát cáu nói:

- Thứ không có tiền đồ, nếu hắn có tiến bộ, Mộc Lan con gái ngoan của ta đâu phải hi sinh lớn như vậy hả?

- Tuân lệnh. - Vị người hầu tâm phúc vội vàng lao đi.

- Không được, tự ta đến đó. - Bá Tước đại nhân sai bảo:

- Roi đâu? Hôm nay ta nhất định phải đánh cho nó thật đau.

- Phu quân. -Bá Tước phu nhân gọi.

- Phu nhân nàng muốn ngăn cản ta sao? - Bá Tước đại nhân hỏi.

- Thiếp cùng đi với chàng đánh nó! - Bá Tước phu nhân đáp.

Lúc này ở trong một thư phòng khác, một tên béo đang vui đầu khổ học, trong lòng vừa âm thầm cảm động.

Thân làm thế tử mình đây phủ Bá Tước cố gắng như thế, vừa sáng đã thức dậy học hành, cha mẹ thấy được chắc chắn cực kỳ vui, nhất định sẽ khen ngợi mình.

Lúc này, Bá Tước đại nhân cùng phu nhân chọt vọt vào.

Tên béo nói:

- Phụ thân mẫu thân, hai người tới xem này, con chẳng qua là cố ý dậy sớm một chút đọc sách mà thôi, hai người còn đến đây đặc biệt khen, đây đều là phận con cái phải làm, lấy tư cách thế tử phủ Bá Tước Huyền Vũ nên chịu khó như vậy đó.

- Khen há? - Bá Tước đại nhân chọt lấy roi ra.

Một lát sau, bên trong phủ Bá Tước truyền ra từng đợt kêu gào thảm thiết.

- Phụ thân, mẫu thân, hai người cần gì phải đánh con? Hôm nay con đều không phạm sai lầm chuyện gì cả, sáng sớm con liền bắt đầu học bài mà!

- Đánh mày còn cần lý do? - Bá Tước đại nhân nói, tiếp tục quát roi.

Bá Tước phu nhân cảm thược, nhắm ngay móng cùng bấp đùi con trai ra sức đánh, vừa đánh vừa rủa:

- Đúng thế, đánh cái thằng không tiền đồ mày đây còn cần lý do ư?

- A... A... A... - Thế tử phủ Bá Tước gào thét cầu cứu:

- Tỷ ơi, cứu đệ, cứu đệ đi mà!

...

Biết được kết quả xong, Thẩm Lăng thở dài nhẹ nhõm một hơi!

Cuối cùng hấn thành công, từ một người ở rể, hướng sang một nơi khác ở rể tiếp.

Từ nay về sau, cơm ngon rượu say, vinh hoa phú quý.

Trên cái thế giới này còn có chuyện gì so với chuyện "ăn cơm mềm" ngon hơn nhỉ? Đương nhiên không có!

Vốn là hấn gặp phải tuyệt cảnh, 3 thế lực Từ gia, Lâm gia, Điền Hoành liên kết muốn giết hấn.

Hiện tại, tràng nguy cơ này trực tiếp tan thành mây khói.

Sau khi trở thành con rể phủ Bá Tước Huyền Vũ, bất kể là nhà họ Từ, họ Lâm, hay cả Điền Hoành, cho dù có người gan lớn như trời cũng không dám động tay chân với hấn cùng người nhà.

Các người hãy đợi đấy, Thẩm Lăng ta đây phải cho các người biết cái gì là trả thù.

Điền Hoành, nhà họ Lâm, họ Từ, ta không buông tha bất kỳ ai, không khiến cho các người cửa nát nhà tan thì ta cũng không họ Thẩm.

...

Tâm phúc Kim Trung của Bá Tước đại nhân đứng trước mặt Thẩm Lăng.

Sắc mặt ông ta rất thú, giống như người khác thiếu ông ta một nghìn đồng vàng vậy. Kim Trung sinh ra ở phủ Bá Tước Huyền Vũ, ông ta không chỉ là người hầu, còn là người nhà, là người trung thành nhất của nhà họ Kim.

Với lại ông trông coi tiểu thư Kim Mộc Lan từ nhỏ lớn lên, hôm nay phượng hoàng này lại phải bị ép gả cho thứ khổ rách áo ôm trước mắt kia thì ông làm sao không tức giận.

Dù sao ông cũng là nô tài trung thành của nhà quý tộc trăm năm, cho nên mặc kệ bản thân tức giận vô cùng, dù cho trong lòng xem thường Thẩm Lăng, nhưng vẫn sẽ không nói năng lỗ mồm, thái độ vừa đủ lạnh nhạt vừa đủ lễ phép.

- Thẩm thư sinh đi theo tôi, tôi dẫn ngài đến phòng khách.

Sau đó, Thẩm Lăng đi theo sau lưng ông, ước chừng đi hơn mười phút mới đến phòng khách, trong lòng hấn chỉ có một câu.

Phủ Bá Tước này, thật... con mẹ nó quá rộng.

Dù là người sang giàu ở trái đất hiện đại cũng không có khu nhà rộng lớn cao cấp như thế này.

- Đúng rồi, làm phiền ông phải người đến nhà ta một chuyến, để cha mẹ ta không cần lo lắng. - Thẩm Lăng nói.

- Đã phải đi thông báo. - Kim Trung lạnh nhạt đáp.

Thẩm Lăng lại nói:

- Hôn lễ đêm nay, có thể mang cha mẹ và em trai ta cùng đưa đến đây được không?

- Tôi sẽ đích thân dẫn người đến đón người nhà của ngài. – Kim Trung đáp, rồi nhanh chóng đóng cửa ra đi. Đối với gương mặt của Thẩm Lăng, dù cho chỉ nhìn nửa phút thì ông cũng chẳng muốn.

Thẩm Lăng nói:

- Làm phiền ông nhanh lên một chút, bởi vì có người đang muốn mưu hại người nhà của ta.

Mắt của Kim Trung lạnh lẽo, Thẩm Lăng dù không tiền đồ cũng là cô gia phủ Bá Tước, hiện tại trong thành Huyền Vũ lại có người muốn hại đối người nhà Thẩm Lăng ư? Rõ ràng ăn gan hùm mật gấu sao?

- Biết rồi, tôi sẽ bảo vệ người nhà của ngài không gặp chuyện gì. Thẩm thư sinh à, ngài nghỉ ngơi cho tốt, chuẩn bị buổi tối bái đường thành thân.

...

Cùng lúc đó, bên trong Hắc Y bang!

Điền Hoành thân nhiên ra lệnh:

- Thời gian gần đến rồi, Thập Tam, người dẫn người đem cả nhà Thẩm Lăng chớp tới. Nếu hấn giao ra phương pháp thuốc nhuộm, liền giết nhà hấn thật nhanh. Nếu không giao ra, thì dùng biện pháp gì thật đau đớn ra tay đi.

- Dạ vâng! - Điền Thập Tam trả lời.

Sau đó, gã mang theo mười mấy tên võ sĩ chạy ra khỏi Hắc Y bang, hướng về nhà Thẩm Lăng.

...

Chú thích của Bánh: Tình tiết xem như đi vào quỹ đạo chính, lạy xin phiếu đề cử.

P/S: Từ ngày mai, chương 21 sẽ đặt VIP nhé! Vì ngày mai mào bận việc nên 2 chương sẽ up 1 lượt vào buổi tối, cảm ơn mọi người.

Bạn đang đọc truyện *Sử Thượng Tối Cường Chuế Tế* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.